

МЕГЪН МАРЧ ПОРОЧНИ УДОВОЛСТВИЯ

Част 2 от „Порочен милиардер“

Превод от английски: Raina, 2016

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

ХОЛИ

„БУЛКАТА НА МИЛИАРДЕР ЛЕТИ В ПЪТНИЧЕСКА КЛАСА?

Холи Уикс, която наскоро се омъжи за милиардера Крейтън Карас, беше забелязана да се качва на самолет от Ню Йорк за Нашвил и нашият източник твърди, че е летяла в пътническа класа. Нима в рая вече има проблеми? С флотилия от три собствени частни самолета, човек би си помислил, че един милиардер може да уреди по-класен полет на новата си булка. Ще ви уведоим веднага щом научим още нещо за последната скандална двойка, разтърсила музикалния свят.“

Шофьорът на таксито прибра последните ми пари и имах огромен късмет, че идната седмица ще ни платят, защото полетът в последната минута изпразни кредитната ми карта. Оставих новата си черна кредитна карта от „Амекс“ на кухненския ъгъл в пентхауса на съпруга ми на „Пето Авеню“.

Огромни слънчеви очила прикриваха кръговете под очите ми и — да се надяваме — самоличността ми. Мисля, че един мъж с телефон се загледа по-дълго в мен, но това не ме тревожеше. Не бях от хората, които ги разпознават лесно. Този град бе пълен с мечтатели, правещи първите си стъпки, а аз дори няхах нито един сингъл, който да е бил на първо място в някоя класация. Освен това без грим и с прихваната в рошава плитка коса изглеждах като обикновено момиче от провинцията.

Протегнах се, опитвайки да раздвижа схванатия си гръб, след като изкарах целия полет с ръце, притиснати от двете страни на тялото си. Мястото ми в самолета се оказа между двама огромни мъжаги,

миришещи силно на чесън. Бях се замислила дали да не си извадя тетрадката, но не исках да мърдам, а и не ми се щеше да надничат, за да гледат какво правя. Затова бях останала неподвижна, от което ми се схвана гърба.

Така или иначе мислите ми постоянно прескачаха една през друга, за да успя да напиша нещо по-добро от няколко кофти идеи за песни. Така беше и докато чаках днес Крейтън да се прибере. Знаех, че имам една доста добра, която беше почти готова и все пак не беше довършена. Все още не можех да открия точните думи, за което вероятно беше виновно душевното ми състояние.

Но както и да е, вече бях обратно в Нашвил и за голям късмет рейндж роувърът на Тана спря пред летището точно когато преминавах през стъклените врати.

Прозорецът се отвори и тя ми махна.

— Домъквай си задника вътре, преди да дойда те довлека тук.

Усмихнах се, усещайки как част от тъжното ми настроение се изпарява. Отворих вратата и се плъзнах вътре.

— Да не са ти изгубили багажа? — попита тя и погледна към малката чанта, която пуснах в краката си.

— Не, това е всичко.

Тя повдигна едната си вежда.

— О, господи, кажи ми, че те е накарал да се разхождаш гола и затова си облечена само с дрехите, които вероятно си носила в новогодишната нощ.

Тана беше запозната с всички интимни подробности от пътуването ми и се беше възпротивила на решението ми да не взимам нищо със себе си.

Усмихнах се на изражението ѝ.

— Няма правило да ходя гола. Аз просто... Прииска ми се да пътувам без багаж.

Веждите ѝ се отпуснаха в нормалната си позиция и лека усмивка замени смръщването ѝ.

— Моля те, не ми казвай, че това има нещо общо с майка ти и това, че се е забивала с всеки мъж в града, оставяйки ги да плащат вместо нея.

И *това* беше наградата, че имаш приятел, който на няколко бутилки вино те е накарал да разкажеш цялата история на живота си.

Но в този случай, не бе напълно права. Причината да напусна Ню Йорк бе много по-сериозна.

— Тана...

— Мамка му, Холи. Знаех си, че това ще се случи. *Знаех си.*

Наистина не желаех да провеждам този разговор точно сега, защото тя щеше да иска да разискваме не само случилото се с Крейтън, но и мотивите, които ме караха да се държа така, както в момента. Прекалено притеснена бях да не изпусна автобуса, за да имам сили да правя психоанализа на действията си. Обичах я, но точно сега не можех да се справя с това. Затова ѝ казах истината:

— Може ли да отложим разговора за времето, когато няма да съм на ръба да изпусна автобуса за турнето си? Наистина, ама наистина, искам да отида до апартамента си, да си грабна нещата и да стигна преди автобуса да тръгне, за да мога да се съсредоточа единствено върху музиката си.

— Няма да изпуснеш шибания автобус. Ще те откарам до вас толкова бързо, колкото и всяко друго такси. — Тя ме погледна с крайчеца на окото. — Но ти ще говориш, докато шофирам.

Въздъгнах и погледнах напред, докато тя потегляше, махвайки на охранителя, който оглеждаше подозрително колата ѝ. Главата ѝ се обърна отново към мен за секунда, преди да се съсредоточи върху това да премине с колата през трафика на летището.

— Говори, жено!

— Какво искаш да ти кажа?

— Кажи ми, че съпругът ти знае къде си, и че не си булката беглец.

— Ха-ха. Определено не съм булката беглец. Това значи да избягаш преди клетвите.

Тя ме сряза.

— Съпругът ти знае ли къде си?

Насочих поглед към червената светлина на светофара, докато колата намаляваше.

— Оставих бележка.

— В която пише?

Трябваше да се досетя, че Тана няма да зареже темата. Беше като булдог, станеше ли дума за детайли. Ако не беше най-близката ми и

вероятно единствена приятелка, щях да ѝ кажа да се разкара. Вместо това реших да ѝ кажа истината.

— Написах му „Сбогом“ — промърморих аз, защото знаех, че ще бъда вербално нашамаросана.

Писькът ѝ, който беше изненадващо мелодичен, изпълни рейндж роувъра.

— Защо си го направила? Да не те е ударил?

Завъртях глава, за да погледна лицето ѝ.

— Не! Разбира се, че не! — Не можех да повярвам, че тя дори си го помисли.

Тана ми хвърли бърз поглед, преди отново да насочи вниманието си към пътя, и попита:

— Тогава какво се случи? Той е милиардер, така че вероятно е запален по садо-мазото като Крисчън Грей? Нали няма червена стая на болката? О, боже мой, има такава стая, нали? Напляска ли те? Да не е извадил камшик за езда? Мамка му! Това би било секси.

Покрих лице с длан. Не знаех дори откъде да започна, но трябваше да кажа нещо, иначе тя щеше да продължи в този дух. Въображението ѝ тепърва се разпалваше. А, Господ ми бе свидетел, определено не исках да улучи истината.

Но какво да ѝ отговоря? Той ме попляскваше и го обожавах. Както и... останалите неща. Определено беше порочен милиардер.

— Не е изваждал камшик за езда и няма никаква червена стая на болката.

За щастие отговорът ми я накара да спре с безсрамните си въпроси.

Поклащайки глава, тя отговори:

— Е, това е дяволски разочаровашо. Значи просто си побъркана? Кой си тръгва от милиардер, оставяйки му само бележка със „Сбогом“? И не взима нищо със себе си? Ако има някой, за който е доказано, че побъркан, то той стои точно пред мен.

Реших, че истината е цялата защита, която бих могла да предложа.

— Виж, и ти знаеш, че ако не се кача на онзи автобус, съм преобана. Не можех да чакам повече, затова трябваше да направя това, което сторих. — Отново се обърнах, за да я погледна. — Направих

точно това, което би направила и ти на мое място... най-доброто за кариерата си.

— Това, което щях да направя, е да пристигна с частния самолет. Момиче, трябва да се научиш да използваш даденостите, които притежаваш!

Думите ѝ отключиха нещо в мен, карайки ме да избълвам цялата истина.

— Е, нямаше как да скоча в частния му самолет, след като той ме забрави. — Виждайки шокираното ѝ изражение, продължих. — Да, точно така. Съпругът ми ме забрави. Каза ми, че ще се прибере навреме, но не го направи. И не само, че не се появи, а не отговори нито на обажданията, нито на съобщенията ми, затова в крайна сметка се свързах с дясната му ръка, който буквално ме отсвири. Ето това се случи. Край на историята.

— Ох, мамка му, скъпа. Много съжалявам. Това хич не е добре. — Симпатия лъхаше от всяка нейна дума.

— Е, не е като да съм най-важната шахматна фигурка на дъската, която той нарича своя империя.

Тана ме погледна с крайчеца на окото си, докато се качвахме на магистралата.

— Но, мила, ти си неговата кралица. Не знам много за шаха, но там кралицата е по-важна от краля, нали?

Стомахът ми се преобърна.

— Предполагам, че според Крейтън той е най-важната фигура на дъската и всичко останало може да бъде пожертвано за доброто на краля.

Лицето на Тана стана тъжно.

— Съжалявам, мила. Скапана работа. Това май значи, че няма да му се обадиш и да му кажеш, че си пристигнала, въпреки че не си летяла с големия му лъскав самолет, нали?

Отново се замислих. Имам предвид, ако му бях *истинска* съпруга, вероятно трябваше да му кажа, че съм пристигнала. Но само при положение, че Крейтън бе забелязал липсата ми. Последния път не беше издържал и тридесет секунди, преди да ми се обади да ме потърси.

Ето това бе обърканата и упорита част от мен, която се бе вкопчила в надеждата, че може би Крейтън ще се обади. И после

какво? Ще ми се извини, задето ме заряза? Ще ми каже, че му липсвам и е на път към мен, тъй като не може да търпи да сме разделени?

Всяка възможност изглеждаше все по-нелепа от предишната.

Тана не ми зададе повече въпроси, докато се придвижвахме през трафика и най-после спряхме пред апартамента ми. Беше доста жалък в сравнение с огромното имение зад лъскавите порти, в което живееше Тана. Но това беше животът на новото дете в квартала, което искаше да стане известно.

Договорът ми с „Хоумгроун“ може и да изглеждаше впечатляващ, когато го спечелих с победата си в *Кънтри мечти*, но „договор за запис за милион долара“ не е чак толкова голяма работа, като се замисли човек колко струва продуцирането на албум. За часовете, в които репетирах, пишех, разговарях с пресата, участвах в радио програми и всичко останало, едва успях да получа минималната заплата. На всичкото отгоре делът ми от продажбата на билети и албумът беше повече от смехотворен.

Дори да беше неловко да разбера за какво съм се подписала, докато пред очите ми блестяха звезди, не ме тревожеше чак толкова, колкото може да решите. Повечето от хората, които познавам, и които са направили дебюта си в телевизионно шоу, в началото, преди да направят големия удар, са живеели и при по-скапани обстоятелства от мен.

Някой дори са спели в колите си... с уговорката, че някой не съобщи за това. Песента „Луд град“ на Джейсън Олдийн е базирана на истинска история. Просто никога не знаеш, кога ще „успееш“. В тази индустрия в един момент може да изгубиш всичко, а в следващия да получиш тлъст чек. Беше игра, в която всички участвахме с надеждата, че ще спечелим. Но за никой нямаше никакви гаранции.

— Благодаря ти за превоза, мила. Знаеш, че го оценявам.

— Разбира се. Сигурна ли си, че не искаш да те изчакам?

Поклатих глава.

— Трябва да грабна някои неща и да разбера къде е паркирал автобусът. — Поглеждайки към часовника на таблото, осъзнах, че имам по-малко от час. — Най-добре да тичам.

— Добре, скъпа. Късмет на сцената, чу ли ме? И когато твоят мъж дойде да пълзи пред теб... защото, ако знае каква жена си е хванал, ще направи именно това... дай му шанс.

Обърнах глава, за да я погледна.

— Да му дам шанс? Помислих, че ще ми кажеш да му направя още една дупка в задника. Защо...?

Сините очи на Тана бяха изпълнени със симпатия.

— Натрупала си доста недоверие заради майка си, но трябва да осъзнаеш, че не си като нея. Животът ти е такъв, какъвто си го направиш, и все още се надявам този мъж да те заслужава. Дай му шанс да попълзи. Характерът на един мъж става много ясен, когато осъзнае, че е на път да изгуби най-хубавото нещо в живота си.

Опитах се да се усмихна, но не се справих особено добре.

— Предполагам, че ще видим дали въобще ще дойде да пълзи. — Наведох се над скоростите и я прегърнах. — Ще се видим скоро.

— Разбий ги, скъпа — викна Тана, докато слизах от колата.

ГЛАВА ВТОРА

ХОЛИ

Бързо нагласих чантата на рамото и влетях в апартамента ми. Първото нещо, за което се огледах, щом влязох, беше старият очукан калъф за китара под масичката за кафе.

Първата ми китара. Изпържих милиони кръгчета лук и картофи, за да успея да си я купя от *Супер залози*. Отне ми почти година да събера пари, и когато отидох в заложената къща, собственикът ми направи отвратително предложение, за да ми даде отстъпка.

Бясна, хвърлих парите на бюрото, и без да си правя труда да се пазаря, му казах да ми даде скапаната китара, преди да съм се обадила на ченгетата, задето склонява към секс малолетна. Беше много по-малко от това, което исках да направя... а именно да сграбча бейзболната бухалка в ъгъла и да го цапардосам по главата. Няколко минути по-късно напуснах магазина с първата си китара и никога не погледнах назад.

Изглеждаше ми като преди милион години. Само вижте колко неща се промениха.

Бях по средата на малкия коридор, водещ към спалнята, когато телефонът ми извибрира. „Крейтън“, беше първата ми мисъл. Ръката ми трепереше, докато ровех в чантата за телефона.

А сърцето ми... глупавото ми сърце... спря да тупти, виждайки, че съобщението е от мениджъра ми.

„**Чанс:** Къде си, по дяволите? Най-добре е да си на път към нас. Би Ти е почти готов за тръгване.“

Мамка му. Изтичах в спалнята, грабнах куфара от гардероба си и набутах няколко шепи с бельо и сутиени. Няколко клина за йога, тениски и джинси и почти бях готова.

Написах съобщение на Чанс.

„Аз: Тъкмо приключвам с опаковането на багажа. Идвам. Къде е автобусът?“

Отговорът на Чанс ме накара да изтръпна.

„Чанс: Пред Би Ти. Дал съм името ти на портиера.“

Двойно мамка му. Би Ти беше Боун Трашър... звездата на турнето, в което участвах. Домът му не беше в някой от лъскавите квартали с порти от ковано желязо като на Тана. Не, той живееше в покрайнините, където можеше да стреля по патици от задния си двор, да кара моторите си по собствената си писта и където кучетата му можеха да тичат свободно и да лаят по всеки, който видят.

Ако исках да стигна навреме, значи трябваше да потегля веднага. Бях ходила там само веднъж, когато ме покани да се срещна с него, преди да се съгласи да участвам в турнето му. Искаше да се убеди, че няма да съм... цитирам... „някоя шибана кучка, която ще ме накара да изглеждам като мизерник“. Разбрахме се, тогава му наритах задника на боулинг в залата в мазето му. Можеш да изведеш момичето от залата за боулинг, но...

Време беше да се мятам в колата и да потеглям, когато телефонът ми извibriра отново.

„Чанс: Добри новини. Той иска да изрепетирате онзи дует, за който говореше преди коледното шоу. Домъквай си задника, за да го направите.“

Хвърлих телефона си на леглото и направих няколко удара с ръце като боксьор, преди да смъкна дрехите си, да облека нещо чисто и да се омета от тук. Дуетът значеше, че ще съм на сцената по време на

негово изпълнение и щях да чувствам енергията на феновете му, докато пицят и се вълнуват заради него.

Обикновено пея на все още незапълнен стадион, когато хората са по-загрижени за това да си вземат по някоя бира, отколкото да се вслушват в музиката ми. Е, с изключение на феновете, които са дошли да слушат именно *мен*.

Но от тук започвах и всички останали, напомних си аз. Поначало бях дяволски голяма късметлийка, че съм на турне с Боун Трашър. Но дует? Ето това беше нещо *огромно*.

Отделих тридесет секунди да освежа грима си и набутах тоалетните си принадлежности в чантичката за грим, преди да се пъхна в кафяво-черните ботуши, които си бях купила за осемнадесетия си рожден ден. Което правеше четири поредни години, в които майка ми не си бе направила труда да ми изпрати дори картичка.

Избутвайки тези мисли настрани, тъй като бяха част от багажа, за който ми говореше Тана, след като ме докара, грабнах якето си и се насочих към вратата.

Въпреки лошата си репутация, Боун беше свестен мъж. *Наистина* свестен. Дребната му, прелестна, оглавяваща класациите приятелка, беше щастливка. Но от това, което бях видяла, не бях убедена, че тя е наясно с този факт. Гаджето му беше нещо като кучка. И под нещо имам предвид, че беше тотално вманиачена кучка с чувство за собственост.

Не че някога ще кажа това на Боун. Тези устни не разнасят клюки. Една погрешна дума пред неправилния човек и щях да съм преобана. Затова предпочитах да пазя мнението си за себе си. Светът на кънтри музиката не беше по-различен от света в гимназията.

Заклучих врата на апартамента и хукнах надолу към закрития паркинг, където ме чакаше моят „Понтиак Файърбърд“ от 98-ма година. И да, напълно съм наясно, че това, което е било готино през 98-ма година, хич не беше готино сега. Изкарах страхотен късмет, когато моето „Фиеро“ от 88-ма сдаде багажа, точно преди да получа златния билет за участие в *Кънтри мечти*.

Предполагам, че бих могла да си купя някоя по-нова кола с редовната заплата, която получавах сега, но моя „Файърбърд“ все още ме водеше от точка „А“ до точка „Б“, и предпочитах да спестявам

парите си за по-черни дни. А ако има едно нещо, което съм научила за този град, то беше, че всичко може да се промени само за миг.

Тридесет и пет минути по-късно спрях пред портите на дома на Боун и мъж, огромен като тухлена къща, се показва от стаичката на пазача, навеждайки се надолу към прозореца ми. Тъй като механизма за отваряне на прозореца вече не работеше, отворих вратата и той се усмихна.

— Имам същия проблем с моя „Гранд при“. Скапан „Понтиак“ — заяви той.

— Правилно си схванал. Аз съм Холи...

— Дам. Зная коя си, сладурано. Чакай те. Автобусите са тук и са готови за път. — Той отстъпи от колата ми и отвори портите.

Затръшнах вратата си и подкарах през портата. Както беше казал, точно пред къщата, на дългата почти километър алея бяха спрели два автобуса. Спах в малката зона за паркиране в близост до гаражите и изгасих двигателя.

Трябваше да вляза вътре, да намеря Чанс и да се погрижа да докладва, че съм пристигнала навреме, ако някой от компанията провери с надеждата да ме хване в крачка. В мига, в който мисълта се формира в ума ми, мъжът, за който си мислех, потропа на прозореца ми и отвори вратата.

— Трябва да смениш този боклук, момиче. И защо, по дяволите, не вдигаш телефона си?

Намръщих се към Чанс.

— За какво говориш? Отговорих на съобщенията ти.

Той ме хвана за ръка, издърпвайки ме от колата.

— Е, не ми вдигна петте пъти, когато ти звънях, за да ти кажа да купиш няколко бутилки „Джони Уокър“, докато идваш насам. В автобусите уискито е свършило, а Боун иска няколко бутилки за из път.

— Мамка му. Сигурно съм надула радиото прекалено силно. Телефонът е на вибрация. — Посегнах в колата, измъкнах чантата си и започнах да ровя в нея, за да го откроя.

— Куфарът ти в багажника ли е? — попита Чанс.

Кимнах, без да вдигам поглед, защото се бях съсредоточила в задачата си, и той посегна покрай мен, за да отвори багажника. Когато измъкна куфара ми, аз вече започвах да се паникьосвам.

— Къде, по дяволите, е телефонът ми? — започнах да ругая. — Беше тук.

— Хайде, момиче. Да тръгваме. Няма да стигнем до Сан Антонио, докато седиш тук и си ровиш в чантата.

Вдигнах рязко глава и го изгледах.

— Сан Антонио? Мислех, че следващата ни спирка е Далас.

Чанс поклати глава.

— Не. Точно затова тръгваме по-рано. Боун подписа договор в последната минута за някакъв благотворителен концерт и ти ще ходиш с него. Далас е след това, но не е далеч, тъй че сме добре.

Пуснах чантата си на земята и се наведох, за да огледам между седалките и таблото, търсейки дали телефона ми не е паднал някъде отдолу. Чанс започна да ми звъни, очевидно изгубил търпение. Заслушах се, опитвайки да доловя познатото жужене на вибрацията.

— Мамка му. Сигурно съм го забравила в апартамента си.

— Няма време да се връщаш за него, затова изпрати някой да го вземе и да ти го донесе. Ще ти дам адреса на хотела.

Изпуснах дълга въздишка. *По дяволите.* Дори не бях сигурна дали имах записан някъде номера на Тана, за да я помоля да отиде у дома и да ми вземе телефонът... макар да се обзалагам, че Чанс или Боун го знаят. Изглежда тези двамата имаха номерата на почти всеки в този град.

— Готова ли си за репетицията?

— Какво? — Умът ми все още се въртеше около това как да си върна телефона.

— Дуетът. „Това момиче“. Боун иска да изпробвате нещо в автобуса, затова ще пътуваш с него. Вече се погрижих вътре да имаш китара. Хайде, идвай и да тръгваме.

Чанс ме хвана за ръката и ме поведе към къщата да кажа „здраси“ на момчетата, преди да се качим по автобусите. Всичките ми тревоги се изпариха, когато се озовах отново сред момчетата и техните закачки. А веднага щом се срещнех с Боун, щях да се отдам на музиката.

ГЛАВА ТРЕТА

ХОЛИ

Няколко часа и незнайно колко чаши уиски по-късно спряхме, за да може мъжете да изпушат по една цигара. Запрепъвах се към моя автобус, този, който щях да споделям с момчетата от бандата ми и може би с останалите изпълнители, ако си нямаха собствени автобуси. Никой не бе сметнал за нужно да сподели с мен тази информация. Но тъй като това не зависеше от мен, реших да не губя време в мислене по този въпрос.

Някаква пиянска надежда ме накара да мисля, че вероятно бях пропуснала да забележа телефона си, докато претърсвах дамската си чанта, затова изсипах цялото ѝ съдържание върху кухненската маса.

Цяла шепа тампони. Поне дузина червила и гланцове. Запалка... нямах идея откъде се е пръкнала, тъй като не пуших. Портмонето ми. Ключовете за колата. Тетрадката, в която пишех песните си. Малката ми резервна тетрадка за писане на песни. Шест молива, всичките в различни цветове. Два химикала. Дъвка. Опаковки от дъвки. Дребни монети. Лепенка.

Но никакъв телефон. Преди да слеза от автобуса на Боун, поисках номера на Тана за всеки случай. Той го изписа наклонено на дланта ми, като с големи черни букви отгоре написа „Обади ми се“.

Насочих се към мястото на шофьора на автобуса.

— Хей, Чаз?

— Госпожо?

— Чаз, дузина пъти ти казах да ме наричаш Холи — ако трябваше да съм честна, бяха дори повече от дузина.

— Да, госпожо Холи.

— Мога ли да ползвам телефона ти?

— Разбира се. — Измъкна го от джоба отстрани на седалката си и ми го подаде без дори да откъсва поглед от пътя.

— Благодаря.

Запрепъвах се обратно към дивана, плъзвайки пръст по екрана на телефона. Погледнах надолу към номера, написан на дланта ми, и знаех, че би трябвало да се обаждам на Крейтън, а не на Тана.

„Но той не ти звънна нито веднъж“, настоя болката вътре в мен. Истина беше и все пак страдах.

Отпуснах рязко глава на облегалката на дивана, когато осъзнах, че дори да исках да звънна на Крейтън, не знаех номера му наизуст и вероятно нямаше как да се обадя на информация, за да го поískам. Можех да потърся в Гугъл „Карас Интернешънъл“, но каква беше вероятността някой да ми даде личния му номер? Дори когато го имах, секретарката му не повярва, че съм съпругата му.

Най-добрият вариант бе да си взема обратно телефона.

Набрах номера на Тана и тя вдигна едва след като ѝ звънях три поредни пъти.

— Ало? — Гласът ѝ беше дяволски подозрителен и осъзнах, че е така, защото не разпознаваше номера. Освен това беше почти полунощ.

— Аз съм. Холи. Извинявай, че ти звъня толкова късно.

— О, здрасти, сладурче. Не се тревожи. Знаеш, че съм будна до късно. Какво има? Мъжът ти вече намери ли те?

Стиснах силно очи. Дори Крейтън да искаше да ме намери, нямаше как да стане точно сега. Бях като безследно изчезнала, на автобус, пътуващ по магистралата към спирка, която не беше част от турнето.

Обаче не знаех с какви ресурси разполага и дали би ги използвал, за да ме открие. Надеждата се надигна в гърдите ми, надеждата, която се разпали в мен, докато се хранехме в стил „Шестнадесет свещи“ върху масата във всекидневната, отчаяно надявайки се той да тръгне след мен с намерението да ми се извини.

— Холи?

— Извинявай, малко съм замаяна от уискито, може да обвиниш за това Боун.

— Ох, този мъж е дяволски секси. Ако не беше омъжена за милиардер, щях да ти кажа, че трябва да го измъкнеш от онази кучка приятелката му, въпреки че съм твърдо против изневерите и краденето на гаджета. Но това няма как да стане сега. Е, вече обади ли се на мъжа си?

— Не, защото забравих телефона си у дома, или поне така мисля, заедно с всички номера в него. Мога ли да те помоля за огромна услуга?

— Глупости, знаеш, че може да ми поискаш всичко, кукло.

— Можеш ли утре да отидеш в апартамента ми и да видиш дали ще го намериш? И ако е там, ще можеш ли да ми го изпратиш в хотела в Далас? Ще ти пратя адреса на съобщение.

— Разбира се. Макар че, ако не те обичах толкова, щях да ти напомня, че имам личен асистент, който се грижи за всичките тези простотии вместо мен. Длъжница си ми, скъпа. Искам да ме поканиш на някое много лъскаво парти, когато ти и милиардерът ти се съберете. Или може би да ме изпратиш за седмица в Париж. Чух, че имал апартамент там.

Париж? Не знаех за това.

— Съжалявам, че те моля за това. Знаеш, че ако имаше на кой друг да се доверя, нямаше да те занимавам.

— Просто се шегувам с теб, скъпа. Ще се погрижа още утре сутринта.

— Благодаря ти, Тана.

— Но това ми дава правото да ти кажа едно нещо.

Стегнах се.

— Давай.

— Обзалагам се, че точно сега ти се иска да беше написала на бележката нещо повече от „Сбогом“.

— Това опасно се доближава до „нали ти казах“.

— Съжалявам, скъпа. Но е така.

— Може би дори все още не е осъзнал, че ме няма — казах, чудейки се дали е възможно да е така.

— Обзалагам се, че този мъж ще те открие, преди ти да го потърсиш — отвърна тя. — Не ми прилича на типа, който ще си седи спокойно, след като жена му е изчезнала.

— Предполагам, че ще видим.

Надявах се, че е права, и ме изпълни едновременно страх и надежда. Забърках голяма каша, но и Крейтън не е съвсем невинен за всичко това.

— Трябва да тръгвам — казах й. — Трябва да поспя, за да прогоня махмурлука и сутринта да съм с трезва глава.

— Точно така, скъпа. Направи го. Ще се чуем скоро. Обичам те.

— И аз те обичам, Тана. Благодаря ти.

Затворих и върнах телефона на Чаз.

— Благодаря, Чаз. Смятам вече да лягам.

— Няма защо, госпожо. Лека нощ.

Бях прекалено изтощена, за да го поправам, затова се насочих към спалнята в задния край на автобуса, изненадана, че никое от момчетата от бандата не обяви, че си я заплюва. Но завивките на леглото бяха опънати и нямах намерение да предлагам размяна.

Събух дънките си и се плъзнах между чаршафите на леглото с кралски размери. Без пижамата ми щеше да се наложи да спя по тениска и бикини. Имайки предвид, че момчетата са ме виждали облечена така, а понякога дори и още по-оскъдно, не се тревожех. Всичките бяха или женени, или с дълготрайни връзки. Още повече, те бяха истински воители на пътя с повече турнета зад гърба си, отколкото имах пръсти, за да преброя.

Звукът от коли, движещи се по магистралата, успя да ме унесе бързо, а последната мисъл, която се мерна в съзнанието ми, бе въпросът коя ли клауза ще задейства заминаването ми, давайки шанс на Крейтън да анулира брака ни.

Всъщност излъгах. Наистина най-последната ми мисъл беше колко ще ме заболи, ако той го направи.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

КРЕЙТЪН

Пентхаусът бе потънал в тишина, когато влязох. Очаквах да съм у дома поне преди осем часа, но преговорите бяха трудни и нямаше как да ги прекъсна, без да загубя всички преимущества, които бях спечелил.

Ако някой можеше да приключи сделка само със смазващата сила на волята си, то това бях аз. Да спечеля тази битка беше адски важно и в мига, в който го постигнах, не позволих на никой да ми се пречка на пътя. Макар че договорът беше далеч от тези, от които бях спечелил много пари, той значеше адски много за мен на лично ниво. Предварителната спогодба, включваща желязно поверително споразумение, която подписах ме накара да се чувствам адски горд от себе си.

Нетърпелив да открия Холи, се насочих към спалнята, но тя беше тъмна. Приблжих се до леглото, очаквайки да видя малкото ѝ тяло сгушено в средата, но там нямаше нищо, освен изпънатата покривка на леглото.

Светнах лампата на нощното шкафче. Не бях сигурен въобще защо го направих, не беше като да не съм разбрал, че стаята е празна, дори потънала в тъмнина.

— Холи?

Нищо. Включих всички светлини, докато обикалях от стая в стая.

Никаква Холи. Нямаше я.

Дрехите бяха тук. Китарата също. Но нея я нямаше.

Последния път, когато се прибрах и намерих апартамента празен, направо полудях, мислейки, че ме е изоставила. Но това беше тогава. През последните няколко дни ние... е, успяхме да се споразумеем за някои неща и това, което започна като лудо хрумване, вероятно щеше наистина да просъществува.

Освен това току-що бях изсипал сносна купчина пари върху надеждата, че това може наистина да проработи.

Най-последно се насочих към кухнята и светнах лампите. В средата на масата на кухненския ъгъл лежеше един-единствен лист от тетрадка.

Две думи.

Мамка му, две шибани думи.

„Сбогом, Крейтън.“

— Мамка му, сигурно се шегуваш! — изкрещях аз. — Няма начин, по дяволите!

Последния път бях решил, че ме е изоставила, и се оказа, че греша. Не можех да повярвам, че отново съм се заблудил, но бе написано на скапания лист. Черната карта от „Амекс“, която ѝ бях дал, лежеше точно до листа. Това само по себе си изпращаше огромно послание.

— Мамка му! Няма начин! — Не знам защо крещях срещу празната стая, но просто не можех да се спра. — Не може да ме изостави. Мамка му, не съм приключил с нея.

Грабнах телефона си и намерих номера ѝ. Натиснах на *Позвъни*. И веднага бях препратен към гласова поща.

Набирах отново и отново, и все повече се вбесявах, когато, вместо да ми вдигне, чувах записа на гласовата поща:

„Тук е Холи. Знаете какво да правите.“

Не знам колко пъти ѝ звънях, преди най-последно да оставя съобщение:

— Холи, шибаният ти съпруг е. Къде си, мамка му? Ако си мислиш, че си приключила с мен, дяволски грешаш, скъпа. По-добре се пригответи, защото, мамка му, идвам за теб.

Отнесено се замислих, че бих могъл да спечеля награда за най-много пъти произнасяне на „Мамка му“ за минута. Затворих телефона и звъннах на Кенън.

— Пич, сделката е подпечатана. Най-добре е да не те е хванало шубе — каза той вместо поздрав.

— Няма я — казах без увъртане.

— Я пак?

— Няма я, мамка му. Оставила ми е бележка само с едно „Сбогом“. Мамка му, просто я няма.

— Гадост. Може да се откажем от сделката.

— Не за това се обаждам. Това са само пари. Това, което искам, мамка му, е съпругата си обратно. Затова започвай да я търсиш.

Кенън прочисти гърлото си.

— Ъм, тя се обади. Този следобед, но знаех, че не искаш никой да те безпокои.

Неспособен да повярвам на чутото, буквално замръзнах.

— Би ли повторил?

— Тя се обади. Казах й, че си зает.

— И какво каза тя? — ръмжах на всяка дума.

— Нищо. Просто... затвори. — На заден фон чувах как Кенън удря бясно по клавиатурата. — Ще пратя хората ни след нея. Ще проверим кредитната й карта.

Мозъкът ми, изтощен от часовете на масата за преговори, сякаш ми погаждаше номера, преобръщайки се на сто и осемдесет градуса.

— Ще трябва да проследиш личната й кредитна карта. Оставила е у дома тази, която й дадох.

— По дяволите, човече. Това е кофти. Или може би е добре. Мамка му, не знам. Поне не е отишла да похарчи една камара пари и да ти изпрати сметката.

— Имайки предвид, че е оставила всичко друго... дрехите, обувките, шибаната китара... не съм изненадан. — Фактът, че китарата бе тук, ме човъркаше най-силно. Това беше най-огромното *майната ти*, което бях виждал.

И точно китарата бе тази, която задейства паметта ми. *Мамка мууууу!*

Издъних се. Турнето й. Трябваше да е там по-рано. Дори не се замислих. Нямаше никаква идея какво бях направил за нея... и, мамка му, беше ме напуснала.

— Ще ти се обадя отново, когато науча нещо — каза Кенън.

— Няма нужда. Върнала се е в Нашвил. Свържи ме с пилота. Искам да съм във въздуха до час. Подсигури една кола да ме чака на летището и ми изпрати шибания й адрес.

Последното го измънках под нос, защото вероятно трябваше да зная адреса на собствената си съпруга. Но просто не ме беше грижа, че

да попитам по-рано. Тъй като бях повече от доволен да я имам в леглото си в шибания ми пентхаус, не си бях направил труда да задавам въпроси за живота ѝ преди мен. Очевидно това беше огромна шибана грешка.

— Готово, мой човек. Чакай малко... самолетът е готов. Капитан Джим е на изчакване.

Мамка му, разбира се, че е. Защото забравих. Притиснах пръсти към слепоочията си и затворих очи.

— Кажй на капитана, че до няколко минути съм при него.

— Готово.

Затворих и се насочих към спалнята. Всичките дрехи, които бях инструктирал личния си асистент да купи за Холи, ме гледаха и се присмиваха, докато пълнех куфара си. Мамка му, не знам дори какви дрехи да избира за пълзенето, да не говорим, че никога не съм бил на кънтри концерт, затова обаче имам чисто нова вълнена блуза и каубойски ботуши. Бутнах няколко чифта дънки, тениски, един-два костюма — никога не знаеш кога може да ти потрябват — и цяла купчина ризи.

Излязох през вратата след по-малко от десет минути. Отивах да намеря жена си.

* * *

Оставах още няколко часа до утрото, когато паркирах мерцедеса *SL65 AMG* пред редицата апартаменти, които бяха видели и по-добри дни.

Нима Холи живееше тук?

Гневът ми към звукозаписната ѝ компания нарасна главоломно. Правеха камара пари на неин гръб, а ѝ плащаха практически нищо за къртовския труд. Копелета. Много скоро това щеше да приключи.

Стигнах до входа и започнах да оглеждам списъка с имена. Бях готов да позвъня на звънеца ѝ, но преди да го направя, някой отключи вратата и влязох безпроблемно. Охраната им граничеше с нула.

Долу на списъка пишеше, че Уикман е на четвъртия етаж, апартамент Е, а на асансьора имаше надпис „Не работи“, написан с черен маркер. Можех само да гадая от кога стои тук табелата. Едно

нещо беше сигурно, Холи нямаше да остане нито миг повече в тази дупка.

Изкачих се по стълбите, вземайки по три наведнъж, и почуках. Това беше най-близкото нещо до възпитание, което можех да покажа в този момент.

И зачаках.

Никакъв отговор.

Почуках отново. По-малко възпитано.

Никакъв отговор, затова започнах да блъскам ядосано по вратата.

— Холи, отвори шибаната врата!

Вратата в другия край на коридора се отвори и рус мъж подаде главата си през нея.

— Пич, мамка му, пази тишина! Някои от нас се опитват да спят.

Игнорирах го и продължих да блъскам по вратата.

— Тя не е там, човече. И не мисля, че ще се върне скоро.

Според графика на турнето, което Кенън ми бе изпратил, трябваше да потеглят за Далас едва утре вечерта.

Обърнах се към мъжа зад мен:

— Откъде знаеш, че не е тук? И, мамка му, откъде знаеш, че няма да се върне скоро?

— Спокойно, братле. Видях я да мъкне куфар миналата нощ.

Не го попитах защо я е гледал как носи куфар, защото нямаше значение. Тя никога повече нямаше да се върне в тази дупка и никога повече нямаше да го види.

Плъзнах пръст по екрана и набрах Кенън.

— Вече е потеглила. Намери накъде се е насочило турнето!

— Заемам се.

— Веднага! Докато съм на шибания телефон.

— Казах, че се заемам, Крей. Чакай, намерих нещо. Изглежда, че имат нова спирка.

Скочих в мерцедеса и дадох газ обратно към летището.

ГЛАВА ПЕТА

КРЕЙТЪН

— Мамка му, сигурно се шегуваш? — попитах охранителя, застанал между мен и задната част сцената на „Маджестик Тиатър“ в Сан Антонио.

— Никой не минава оттук без пропуск, а вие нямате пропуск.

— Жена ми е там.

— Не ме е грижа, човече. Нямах пропуск. Обади ѝ се, кажи ѝ да ти даде пропуск и чак тогава се върни.

Имайки предвид, че Холи не беше отговорила на нито едно от обажданията ми, няхах намерение да споделям, че предложението е невъзможно. Прекарах целия ден в Сан Антонио, опитвайки се да я открия, и търпението ми вече се изчерпваше. Светлините на театъра изгаснаха.

— Шоуто започва, човече. Отивай да седнеш някъде, преди да съм те извел от сградата.

Отворих уста да споря, но светлините блеснаха на сцената и един доста закръглен мъж, облечен с тениска, рекламираща някаква радио станция, излезе напред, взимайки микрофона.

— Готови ли сте за тази малка дама?

Тълпата изкрещя в отговор, но очевидно не бяха достатъчно въодушевени по мнение на мъжа.

— Попитах *Готови ли се за Холи Уикс?*

Тълпата изрева и реших, че предложението на охранителя не бе никак лошо. Май нямаше да е зле да си намеря място, защото очевидно бях открил жена си. Трябваше да си купя билет на черно отвън, тъй като всичко беше разпродадено. От друга стана обаче, мястото ми беше на втория ред, затова нямаше да се оплаквам. Отдалечих се от телохранителя и минах по реда към празния стол. Озовах се от едната страна с три екзалтирани тийнейджърки, а от другата с една въобще не екзалтирана жена на средна възраст.

Игнорирах всички тях, когато говорителят заяви:

— Тогава посрещнете топло, точно по маниера на Сан Антонио, госпожица Холи Уикс!

Прожекторите изгаснаха за момент и барабанистът започна да отмерва ритъма. Присъедини се китаристът, а след това втори, и в следващия миг сцената бе обляна в светлина.

И там беше тя.

Шибаната ми съпруга.

Беше облечена с тънка кожена черна пола до над коленете, сребърни ботуши с кристали и тясна сребриста блузка отгоре. На главата си имаше много повече коса, отколкото обикновено, цял тон грим покриваше лицето ѝ, карайки я да изглежда като кълб танцорка.

— Хей, Сан Антонио! Изглеждате страхотно тази вечер.

Акцентът ѝ бе по-силен, отколкото някога го бях чувал. Много рядко ѝ се изплъзваше, когато бе около мен, и се зачудих дали не го прикрива умишлено. Не ми харесваше идеята жена ми да крие нещо от мен.

Мислите просто се изпариха от ума ми, когато тийнейджърките до мен започнаха да пицят с вероятно най-силния звук, който може да се изтръгне от гърлото на човешко същество. Улових фрази като „Холи, обичаме те!“ и „Холи, ти си страхотна!“.

За миг се зачудих дали и Холи е била като тези момичета в младежките си години. Дали е ходела на концерти като този, мечтаейки някой ден да застане и тя на сцената и да свири за тълпата.

— И аз ви обичам, момичета! — извика Холи, преди да се включи в ритъма на мелодията.

Беше песен, която дори аз разпознах, тъй като беше музиката от една реклама, която последните месеци се въртеше често в ефир.

Повечето от хората в публиката станаха на крака, а почти всички пееха заедно с нея.

Аз останах седнал, попивайки всичко от жената на сцената пред мен.

Бях я чувал да пее под душа и предполагам, че това е било като да слушаш шедьовър на Бетховен, изсвирен на детско пиано... абсолютно без никаква база за сравнение.

Холи беше дяволски талантлива.

И беше моя.

Тълпата я обичаше... включително и мъжа, който носеше табела „Омъжи се за мен, Холи“.

Тя не може да се омъжи за теб, отрепко. Вече е омъжена за мен.

И точно тогава осъзнах, че изпитвах ревност. Мамка му, за пръв път в живота си изпитах *ревност*. И то от пъпчив тийнейджър, който държеше шибано парче розов картон.

Не изпитвах ревност. Никога. Това бе неприятно чувство и въобще не ми хареса.

Холи изпя само пет песни, преди да благодари на тълпата, да им махне и да слезе от сцената.

Можех да я слушам... да я гледам... цяла нощ. Сладкият ѝ глас се обвиваше нежно около мен, шеговитите песни ставаха много показливи, изричани от червените ѝ устни, а в добавка и поклащането на бедрата ѝ.

Мисля, че току-що станах фен на кълтри музиката. Кенън щеше да ме спуска от подигравки.

В мига, в който светлините на театъра се включиха, скочих на крака и се насочих отново към охранителя. Измъкнах портфейла си и когато спрях пред него в ръката си имах два бона.

— Не отново — промърмори той. — Пич, отстъпи!

— Видя ли жената, която току-що слезе от сцената?

Той кимна, сякаш вече беше отегчен от разговора.

— Тя е шибаната ми съпруга.

Той погледна към ръцете ми. Реших, че гледа парите, но думите му ми показаха, че греша.

— Тогава къде ти е пръстенът?

Намръщих се. В новогодишната нощ взех пръстен за Холи, но дори не се бях замислил да купя и за себе си, а тя също не го спомена.

В този миг реших, че искам съпругата ми да желае да нося пръстен. Защо, по дяволите, не бе повдигнала по-рано този въпрос?

— Нямам. Младоженци сме. Сигурно си прочел във вестниците. Аз съм Крейтън Карас.

Той повдигна тъмните си вежди.

— Онзи пич, милиардерът?

— Да.

Той наведе глава настрани.

— Да. Предполагам, че може да си той.

Показах му шофьорската си книжка.

— Аз съм.

— И все пак не мога да те пусна отзад без пропуск. Затова прибери си парите, човече.

Изскърцах със зъби и всички мускули на челюстта ми се стегнаха.

— Но може да я изчакаш отзад при автобусите, след шоуто. Тя ще се насочи натам и може да говорите. Ако иска задника ти с нея, ще каже на охраната да те пусне в автобуса.

Опитах се да му дам парите, но той махна с ръка.

— Не, човече. Ще ме уволнят, а си харесвам работата.

Така да бъде.

— Благодаря за помощта.

— Най-добре си вземи бира и се наслади на остатъка от шоуто.

— Така и ще направя.

И го направих.

ГЛАВА ШЕСТА

КРЕЙТЪН

Четири бири и още два антракта по-късно най-последно се насочих към задната част на театъра, за да чакам. Това, което открих там, ме изненада истински. И не говоря за тежките метални барикади, които образуваха пътека, по която да минат изпълнителите... това не ме изненада. Нито полуголите жени, които притискаха различни части от тялото си към преградите. Охраната беше наредена около оградата, опитвайки се да задържи феновете, но жените бяха полудели от това, че ще видят някакъв Боун, или Би Ти или разни подобни вариации.

Проправих си път към края на барикадата колкото се може полюбезно, тъй като нямах намерение да се бутам в сбирщина жени. Но все пак нямаше да изпусна шанса си да видя Холи, дори ако това значеше да се блъскам в тълпата полудели фенове.

Най-последно задната врата се отвори и лавина от охранители изведе група хора. Жените започнаха да пищят и ми се наложи да вдигна ръце, за да си запуша ушите, когато забелязах Холи.

Извиках името ѝ, но не го изкрещях. Тя не ме чу. Само още десетина крачки и щеше да застане пред мен.

Гневът избухна в мен с пълна сила, когато видях мъжа, който пъ последен... този Боун... да върви, прегърнал жена ми, притискайки я към себе си.

Какво, по дяволите?

— Холи! — този път извиках по-силно и по-грубо.

Мъжът я пусна и се приближи, за да даде автограф върху гърдите на една жена. Много класно, няма що. Съпругата ми продължи да върви към автобуса.

— Холи!

Тя се закова на място, обърна се и очите ѝ се разшириха, когато погледна към мен. Препъна се, а друг мъж посегна, за да ѝ помогне да остане на крака. Не ми допадна този да я докосва, точно толкова колкото не ми допадна да я докосва и предишния.

Усмивката ѝ бе скована, когато се приближи към парапета. Онзи гений, подписвачът на бюстове, се домъкна да я пресрещне и застана пред мен.

— Добре ли си, захарче? — попита я той.

Холи отвори уста, за да отговори, но аз я изпреварих.

— Добре е. Просто се чуди защо съпругът ѝ седи навън с групарите.

Погледът на мъжа се заби в мен.

— Значи ти си съпругът, а?

— Да, аз съм съпругът.

Той се обърна към Холи.

— Не спомена, че ще идва.

— Не знаех, че ще дойде — каза тя тихо.

— Какво ще кажете да довършите това в автобуса? — каза Боун.

Холи кимна, а мъжът махна на охраната.

— Качете го на моя автобус. Ще сме там след пет минути.

Охранителят премести бариерата и ме поведе покрай тълпата към автобуса, почука на вратата, тя се отвори и аз се качих по стълбичките.

Не беше дупката, каквато очаквах. С изключение на няколко празни кенчета от бира и една-две бутилки, нямаше много боклук. Малко дрехи, барабани, тетрадки, калъфи за китари, джойстици за видео игри на масата и в ъгъла.

Застанах до дивана и зачаках.

Отне ѝ много повече от пет минути. Нетърпеливо застанах до прозореца, за да наблюдавам бавното им придвижване... докато давах автографи и се снимаха с феновете под странни ъгли.

Най-после вратата се отвори и Холи се качи в автобуса.

Бях се настанил на дивана и обмислях какво да кажа. Но този път тя ме изпревари.

— Какво правиш тук? — попита тя вместо поздрав.

— Търся жена си — отвърнах аз.

Тя измърмори нещо под носа си.

— Моля?

— Казах, че съм малко изненадана.

Първият ми инстинкт бе да се защитя, но истината беше, че нямаше да има смисъл. Издъних се и го знам. Това не значеше, че все

още не бях дяволски ядосан, че не бе почакала още малко, преди да ме напусне.

Реших, че извинението бе най-добрия избор. Не беше нещо, което правех често, затова се изненадах колко лесно изговорих думите:

— Съжалявам, Холи. Издъних се. Казах ти, че ще дойда, а не го направих.

Устата ѝ остана отворена от изумление и си припомних всичките неща, които исках да направя с тези нейни устни.

Бавно ръкопляскане огласи предната част на автобуса, прекъсвайки разговора ни.

— Ето това е мъж, който знае как да пълзи. Водя си записки, човече, в случай че някога са издъня като теб. — Той пристъпи напред към мен и протегна татуираната си ръка, на която май бяха изобразени кости и черепи. — Боун Трашър.

Станех и му се представих като мъж на мъж.

— Крейтън Карас.

Разтърсихме ръце, като никой от нас не се опита да стиска чуждата ръка, което беше повече, отколкото бих могъл да очаквам от мъж с кръстосани кости, татуирани на ръката му. Само запознанство и нищо друго.

Той все още беше облечен със скъсаните дънки, шапка с козирка и рокерски ботуши. Макар че бе сменил тениската си, защото разкъса предишната по време на едно от изпълненията си на сцената.

— Отнасяй се добре с това момиче, чу ли ме? Иначе ще отговаряш пред мен. — Трашър ме погледна, а думите му бяха доста официални.

Отворих уста да му кажа, че не е негова шибана работа какво правя с Холи, но се спрях. Честно казано се радвах, че има някой, който се грижи за нея и мисли за доброто ѝ. Стига притесненията му да са напълно платонични, нямаше да имаме никакви проблеми един с друг.

— Благодаря за предупреждението. Радвам се, че Холи има *приятел* зад гърба си.

Той долови, че натъртих на думата приятел и веднага отговори:

— Не се тревожи, мъжки. Имам си своя жена. Нямам мераци към твоята. — Наведе се по-близо и добави: — Освен това, ако я исках за себе си, ти никога нямаше да имаш шанс.

Надутата му увереност ме накара да искам да забия юмрука си в лицето му, но Холи изсумтя тихо, очевидно незаинтересована от мачовското поведение, което демонстрирахме с Боун.

— Моите уважения, но няма как да се съглася с теб — отвърнах, готов да сложа край на разговора.

Той се засмя, а бумтящият звук изпълни автобуса. Отстъпих, обгръщайки собственически ръка около раменете на Холи.

Трашър се усмихваше, когато каза:

— Можеш да го направиш, мъжки. Определено си по-добрият избор от онази утайка Джей Си. — Той вдигна ръце. — Нямам нищо против факта, че той предпочита пишки пред котенца. Въпреки че си има свой. Но имам проблем с това да използва Холи, за да се преструва, че не е така. Щом си достатъчно мъж, че да чукаш друг мъж в задника, то трябва да си достатъчно мъж, за да си честен с феновете си... или поне да не чака компанията да го прикрива. Мое мнение. Не че има някакво значение така или иначе.

Добре, май току-що харесах този пич.

— Определено се погрижих за тази ситуация.

— Много правилно. Харесва ми стила ти, мъжки.

Кимах повече от готов да приключа с този разговор. Холи беше до мен, което значеше, че исках да останем насаме, за да можем да си изясним нещата. Да не споменаваме факта, че нямаше да позволя отново да ме напусне, оставяйки ми само бележка от две думи. А щеше да е най-добре, ако *никога* не ме изостави.

— Няма да ти се пречкам повече. Предполагам, че останалата част от бандата чака да се качи на автобуса.

— Те са в другия автобус.

Погледнах към Холи и тя допълни:

— Споделям другия автобус с останалите от групата. Компаниите си поделят разходите.

Спомних си за четиримата брадясали, приличащи на дървосекачи мъже, които се качиха след Холи на сцената и свиреха на различни инструменти.

— Споделяш автобуса с четирима мъже?

— Седем, ако броиш и момчетата от моята банда — вметна Боун.

— Това свършва още тази вечер. Ще наема стая в хотел, а утре ще те откарам в Далас.

— Винаги пътувам с бандата си — възрази тя.

— А сега ще пътуваш със съпруга си.

Трашър се настани на дивана без дори да се преструва, че не ни слуша. На всичкото отгоре той дори реши да се включи в разговора:

— Тя пътува с турнето. Така се прави.

— Значи ще получи свой автобус. Бандата ѝ ще пътува с другия.

Мъжът кимна одобрително.

— Така става. Тъкмо ще мога да изритам барабаниста им от моя. Но ще трябва ти да поемеш разходите за автобуса. Компанията няма да го направи.

— Не е проблем. Ако не настояваш да пътува с автобус, ще наема стая в хотел и ще дойдем със самолета.

Трашър поклати глава и посегна към бутилката „Джони Уокър“ със син етикет, стояща на масата. Това поне значеше, че има добър вкус за скоч.

— Предложението е изкусително, мъжки. Твърде много добри изпълнители са се сринали с трясък. Не се замесвам в това.

— Крейтън — каза Холи, прекъсвайки ни, — трябва да поговорим за това.

Погледнах надолу към нея.

— Няма за какво да говорим. Ти трябва да си тук, а аз открих, че съм неспособен да те оставя, ако не съм с теб.

Тя се задърпа и махна ръка от рамото ѝ.

— Това не е твое решение.

Погледнах към Трашър, на който му липсваха само пуканките, с такъв интерес ни наблюдаваше.

Погледът ми срязва Холи.

— Тази нощ ще отидем на хотел.

Тя се облегна назад на шкафовете на малката кухня и скръсти ръце на гърдите си. Ще излъжа, ако кажа, че не се възбудих от начина, по който те се надигнаха, показвайки се над тясното горнище след това движение.

Приковах поглед в нея и едва не пропуснах следващите ѝ думи.

— Тръгваме след пет минути и ще пътуваме цяла нощ.

Устните ми трепнаха и едва успях да устоя на желанието да я сложа на колене си и да я накажа заради заядливото ѝ държание. Но това не беше нещо, което бих искал да правя пред публика.

— Кога трябва да си на среща сутринта?

Холи остави Трашър да отговори:

— Ако пристигне до обед, значи всичко е наред. И ако смяташ да се качите на скапания ти самолет, просто не ми го казвай. Не искам да знам. И със сигурност не искам да си търся някой да я замести, ако самолетът ви падне.

Сграбчих Холи за ръката и я притиснах към себе си. Тя си пое дълбоко дъх, щом докосна гърдите ми. Повдигна ръка и пръстите ѝ се вкопчиха в рамото ми. Трябваше да се изнесем възможно най-бързо от този автобус, преди да забравя, че не исках да имаме публика.

Не откъсвах поглед от разширените ѝ кафяви очи, когато заявих:

— Ще се видим утре, Трашър.

ГЛАВА СЕДМА

ХОЛИ

Крейтън отключи вратата на хотелската стая и я задържа отворена, за да вляза. Намерих ключа за осветлението, светнах лампите и тръгнах да се разхождам из стаята. Никой от нас не беше проговорил след като слязохме от автобуса и Крейтън ме изпрати да си взема нещата. И като казвам „изпрати“, имам предвид, че ми заповяда.

Объркани емоции кипяха във вените ми по време на спора и бях сигурна, че ще експлодирам от цялото това напрежение. Шокът се бореше с гнева, а той от своя страна водеше битка с вълнението.

Не знаех как да се чувствам. Щастлива, защото той дойде за мен? Или все още наранена, задето ме забрави? Или разярена, че се появи, превземайки живота ми?

И не можех да се спра дори за миг върху едно от тези усещания, за да мога просто да го *почувствам*, а какво остава да го облека в думи. Както винаги текстове на песни започнаха да се редят в ума ми, но подобно на емоциите ми, бяха в пълен безпорядък.

Ето това ми причиняваше Крейтън и не бях сигурна дали го обичам или мразя. Май някой беше казал, че започваш да живееш, когато излезеш от зоната си на комфорт. Е, познайте какво? Явно наистина живееш, защото бях толкова далеч от зоната си на комфорт, че дори не можех да намеря пътя си обратно.

През последните няколко месеца постоянно опитвах нови неща, откривах себе си и може би това бе просто следващата стъпка. Знаех едно със сигурност: не исках да се изгубя заради командващ и обсебващ мъж като Крейтън Карас. Без значение какво щеше да стане, трябваше да се държа за малките парченца от себе си и да се боря за тях, защото аз също бях от значение. Той не беше сам в тази връзка. И ако това помежду ни издържеше след мълчаливия път към хотела, то трябваше да му изясня добре този факт.

Какво ли си е помислил Крейтън, когато се е върнал в пентхауса и го е открил празен? Дали е осъзнал, че се е издънил? Дали първо е

отишъл в Нашвил? Дали бе тук, за да ме поучава като дете и да ме завлече обратно за косата? Ако случаят беше такъв, престоеше му да се изправи пред голямо разочарование. Нямах да напусна турнето.

Възможностите, които се въртяха в ума ми, се изпариха, когато той затръшна вратата, пусна куфара на пода и изръмжа.

— Събличай се!

Очите ми се стрелнаха към него. Това не беше част от нещата, които очаквах.

— Моля?

— Наистина ли е нужно да повтарям?

— Мислех, че ще говорим... — започнах аз, но Крейтън ме прекъсна.

— Свърших с разговорите. Смятам да покажа на жена си какво изпитвам към нея. За това, че ме напусна, че не си вдига телефона и ме остави да летя през няколко щата, докато я открия.

— Ти знаеше...

Той ме прекъсна отново:

— Остави ми бележка с две думи, скъпа моя. Две. Шибани. Думи. Със същия успех можеха да са и „Майната ти“.

— Може би трябваше да бъдат — отвърнах аз втрещена... и разярена... от реакцията му.

— Съблечи се! Веднага! Или аз ще го направя вместо теб.

Тонът му беше неумолим и разбрах, че в точно този момент не мога да се боря с него. Може би беше подходящо, че съм в Сан Антонио, тъй като тази ситуация се очертаваше като скапания ми личен Аламо.

Поклатих глава.

— Няма да си играя, Крейтън.

Изражението му стана разярено.

— Нима нещо в тази ситуация те кара да мислиш, че си *играя*?

— Той тръгна към мен. — Ти се съгласи. Аз издавам заповедите, а ти ги следваш.

— Тази сделка изхвърча през прозореца, когато ясно даде да се разбере, че не си правиш труда да се сещаш за мен, освен в случаите, в които така ти отърва.

Той повдигна рязко главата, сякаш го бях зашлевила, и направи заплашителна стъпка напред.

— Наистина ли вярваш в това?

— След вчера? В какво друго да вярвам? Дори не си направи труда да вдигнеш телефона си, а много добре знаеше, че трябва да пътувам.

— Знаех, че трябва да си в Нашвил днес. Това беше планът. Казах ти, че ще те заведе вчера, но изникна нещо важно. Така се случва, когато управляваш компания за милиарди долари, Холи. И няма да се промени.

— Знам го. Дори и аз го схващам, но това, което не разбирам, е как не можа дори да си вдигнеш телефона и да ми кажеш, че плановете са се променили. Що се отнася до компанията, аз съм на къса каишка. Нямам друг избор, освен да следвам нарежданията им, иначе съм прецакана. Казах ти, че ще играя по правилата ти, но ти започна да излагаш на риск кариерата ми. Явно не можеше да си спомниш какво сме говорили и точно от онзи момент спря да ме е грижа какво искаш.

Махнах с ръка към прозореца и гледката на „Маджестик Тиатър“, която се разкриваше през него.

— Това е моят живот. Това е единственият ми шанс да се докажа, да докажа, че ставам за нещо повече от това да сервирам пържена храна на играчи на боулинг, които спорят кой може да отпие по-голяма глътка бира и кой има най-големите мъжки гърди. Имаш ли някаква представа колко бързо всичко това може да се разпадне пред мен? Тогава ще съм пак там, откъдето тръгнах, а аз *отказвам* да позволя да се случи само защото не съм дала всичко от себе си, за да го спра.

— А какво те кара да мислиш, че аз ще позволя да се случи? Това не е нещо, за което трябва да се тревожиш повече. — Раздразнението на Крейтън ясно се усещаше в гласа му, но все още не разбираше какво имам предвид.

— Глупости. Предбрачният ти договор ясно показва, че не мога да разчитам на никой, освен на себе си. Освен това не съм стигнала сама чак дотук, за да позволя на един мъж да се грижи за мен.

Крейтън наведе глава настрани.

— Холи...

Вдигнах лице към неговото.

— Не. Ти просто не разбираш. В мига, в който изложи бъдещето ми на опасност, това спря да е игра.

Той смръщи вежди, а лицето му се стегна.

— Напълно съм наясно, че не е игра. Освен това съм наясно, че аз съм този, който се издъни, като изпуснах от вниманието си графика ти. Но това не значи, че нямам нужда да поправя нещата и да ги направя каквито бяха по единствения начин, който знам.

Предположих, че говори за секс, тъй като това бе единственото нещо в брака ни, където бяхме съвместими. И все пак това не значеше, че трябва да харесвам методите му.

Насочих се към спалнята, седнах на ръба на леглото и свалих първо десния си ботуш, хвърляйки го през стаята. Крейтън точно преминаваше прага и ботуша прелетя на сантиметри от главата му. Не това беше намерението ми или поне не беше умишлено. Последва го и вторият. Съпругът ми не каза нищо, когато прелетя покрай него. Хвърлих бърз поглед към него и видях, че на лицето му се е появила крива усмивка. Смъкнах чорапите си и откопчах ципа на полата си.

Гласът му беше тих този път.

— Холи, какво правиш?

— Следвам заповедите ти. На какво ти прилича?

Смъкнах полата и бикините надолу по бедрата си и измъкнах блузата през глава. Дрехите се приземяваха една по една в краката му, докато ги хвърлях към него.

Смъкнах кувертюрата на огромното легло и се насочих към средата му. Легнах по гръб и разтворих широко крака.

— Така достатъчно добре ли е? Достатъчно *съблечена* ли съм според теб?

Крейтън се доближи до леглото.

— Смяташ ли да ми обясниш какво правиш, или се предполага, че трябва да гадая какво искаш да постигнеш с това?

— Без майтап. Само изпълнявам заповеди.

Устните на Крейтън се извиха във вълча усмивка.

— О, Холи, знаеш как да ме изкушиш, в това няма съмнение. Но не мисля, че това ще сработи точно, както очевидно си мислиш.

Завъртях глава настрани върху пухкавата възглавница.

— Наистина? Аз се подчинявам, ти ме чукаш, аз свършвам, ти свършваш и след това може би повтаряме.

Той хвърли кувертюрата, завивайки ме.

Добре, явно грешах.

— Караш ме да звуча така, сякаш съм предвидим, моя прекрасна съпруго, а аз няма как да го позволя.

Той заобиколи леглото, седна на единия му край с гръб към мен и вдигна слушалката на телефона, който седеше на шкафчето.

— Румсървиз, ако обичате — каза той, щом се свърза. — Телешко бон филе. Средно изпечено. Две салати Цезар. — Изрече и едно странно име, което ми заприлича на някакво скъпо вино, благодари на човека на другия край на линията и затвори.

Притиснах кувертюрата до гърдите си и седнах.

— Какво става, по дяволите?

Крейтън се изправи и се обърна към мен.

— Реших да изям котенцето ти за десерт, вместо за предястие.

Отново ми се зави свят.

— Пак те питам, какво става, по дяволите?

Крейтън игнорира повторния ми въпрос и пресече стаята до гардероба. Разви ръкавите на бялата си риза, съблече я и я окачи на закачалка.

— Мамка му, той носи дънки. Как е възможно да не съм видяла досега? — промърморих под нос. Но очевидно не достатъчно тихо, защото Крейтън отговори.

— Може би заради крещящите фенове, слабо осветения автобус и опита ти да пробиеш още една дупка на задника ми.

— Дори не знаех, че имаш дънки.

— Щеше да знаеш, ако въобще си беше направила труда да влезеш в гардероба, където висят всичките дрехи, които ти купих.

Напрегнах се, а пръстите ми стигнаха пухкавата кувертюра.

— Нямам нужда от всичко това. От нищо от това.

— Дори от китарата? — попита той, насочвайки към мен тъмния си поглед.

Мразех начина, по който удря винаги в целта на нещата, които не искам да дискутирам.

— Благодарих ти за китарата.

— И все пак я остави. Предполагам, че това беше по-скоро от емоционална гледна точка, отколкото от практична.

Отказвах да откъсна поглед от неговия.

— Вече ме купи веднъж, Карас. Не е нужно да плащаш пак.

— Китарата е в самолета.

Гърдите ми се свиха. Обожавах този тюркоазен „Гибсън“. Наистина, ама наистина го обожавах.

Още се опитвах да измисля отговор, когато Крейтън попита:
— Искаш ли да се изкъпеш преди вечеря? Скоро ще я донесат.

Замислих се за десетте килограма сценичен грим, с който все още бях наплескана, и се изправих. Почти се изненадах, тъй като го представи като въпрос, но не се поколебах, преди да се смъкна от леглото и да отида до куфара, за да взема тоалетния си несесер.

Не бързах, докато бях под душа, припомнях си какво се бе случило досега и се опитвах да разбера мъжа, за който се бях омъжила. Нека ви подсказа... не успях. Той беше невъзможен за предвиждане и мислех, че ще се побъркам, ако се опитвах да го разбера. Не излязох от банята, докато не чух вратата на стаята да се отваря и да се затваря след това.

Пъхвайки се в пухкавия халат, надникнах през вратата. Видях един мъж да разтоварва чиниите с храна на масата от една количка на колелца.

Спомени от вечерта, когато ядохме суши, изникнаха в ума ми. Като гледах как се развиваха засега нещата, нямаше изгледи отново да седнем върху масата, този път за да изядем храната си. Но имайки предвид колко време бе минало, откакто за последно ядох пържоли, няхах нищо против, че ще седим културно на масата.

Казах си, че го заслужавам. Една нощ далеч от диетата *Холи трябва да остане кльоцава до края на турнето, за да е визуално привлекателна* нямаше да ме убие.

Мъжът вдигна капаците, отвори виното и предложи помощта си за още нещо, но Крейтън му отказа и го отпрати. Не напуснах поста си, скрита в сенките на вратата на банята, докато не чух вратата отново да се затваря.

Когато влязох в дневната, открих Крейтън да ми пълни чаша с вино. Протестът, който напираше на устните ми, се изпари, щом долових аромата на вечерята. Знам, че много хора имат морални или други възражения да ядат месо, и уважавах това, но аз съм момиче от Кентъки, което обожава хубавата пържола.

Крейтън издърпа стола ми и се настаних на него. Нима това беше неговият начин да ми се извини? Ако искаше просто секс от мен,

можеше да приеме предложението ми. Затова може би трябваше да се правя на хладнокръвна и да видя докъде ще доведе всичко това.

Мразех нуждата си от стратегия, но с Крейтън имах чувството, че трябваше да съм готова за всичко. Защо не можеше нещата да са нормални, Холи? Но какво беше нормално? Реших просто да бъда себе си. Но по-милата ми версия, а не тази, която хвърля обувки към главата на мъжа си.

— Това ухае невероятно.

— Радвам се, че одобряваш.

Усмихнах се.

— Дори няма да се оплача, че поръча вместо мен, защото го избра като каубой на родео. Но чувствай се предупреден — заявих аз, вдигайки вилицата и ножа, — в мига, в който поръчаш пастет и хайвер, и решиш, че трябва да го изям и да ми хареса, привилегиите за избиране на храната ще изчезнат по-бързо и от плевелите в градината на баба ми.

— Записвам си го.

Хвърлих поглед към Крейтън само за миг преди да разрежа пържолата. Вдигнах едно парченце към устата си, лапнах го и го задъвках с наслада. Като се изключи вечерята при Джони Юта, това беше първият път, в който се наслаждавах така на храната.

След като преглътнах измърморих:

— Четиринадесет месеца без червено месо. Трябва да е престъпление.

Крейтън чу коментара ми.

— Защо четиринадесет месеца не си яла месо, след като му се наслаждаваш толкова?

И понеже бях прекалено съсредоточена върху храната, за да измисля друго, казах пълната истина.

— Преди шоуто живеех само на сандвичи с желе и фъстъчено масло и макарони. Отделях всяка стотинка за медицинските сметки на баба ми. А след това месото влезе в списъка *Да не си посмяла да сложиш това в устата си*.

Крейтън вдигна чашата си и отпи глътка вино.

— Тогава се радвам, че тази вечер ще ядеш. Каж ми за...

Прекъснах го, тъй като бях сигурна, че ще зададе въпрос за баба ми. Може сама да бях повдигнала въпроса, но не исках да говоря за

нея. Вече разголих тялото си тази нощ и не мислех, че ще преживея да разкрия и душата си.

— Просто не казвай на мениджъра ми или на някой от стилистите. Всичките ще извадят вилите си. Не ми е позволено да качвам килограми. Дори от мен очакват да сваля още няколко преди наградите на Академията за кънтри музика. Но мразя спорта и след като отново опитах пържолата, не съм сигурна как ще се върна отново към пилешкото и варените зеленчуци.

Вилицата на Крейтън издрънча върху китайския порцелан.

— Това е абсурдно. Забранявам го.

Хвърлих му моя поглед *Какво, по дяволите, каза току-що?*

— Извинявай, но нямаш правото да забраняваш каквото и да е било — заявих, губейки поведението на *добрата Холи*.

— Сваля още един килограм и те уверявам, че ще е последният, който ще изгубиш.

Е, това звучеше зловещо.

— И все още не е въпрос, по който ти имаш думата.

— Холи...

— Крейтън...

И двамата се гледахме мълчаливо няколко дълги минути, преди да насоча вниманието си обратно към чинията. Той направи същото и се зачудих, дали ще остави проблема. След това отхапах още веднъж от месото и забравих всичко.

Почти бях приключила с вечерята, когато мобилният на Крейтън иззвъня. Той го измъкна от джоба на дънките си и се извини:

— Трябва да вдигна.

Излезе от стаята и не чух много от разговора му, освен отделни фрази като „този шибаняк“ и „никога няма да го приемем“. Нито една от тези фрази не показваше да се наслаждава на телефонния разговор.

Докато го нямаше, буквално облизах чинията от пържолата си и изядох салатата, а един от онези текстове на песни от по-рано започна да ехти в ума ми. Когато Крейтън се върна, вече бях до бюрото, драскайки думите на парче хартия.

Косата на челото му стърчеше нагоре и той прокарваше ръка през нея отново и отново. Още един знак, че телефонното обаждане не беше за добро.

Тук беше мястото, където една омъжена жена зарязва това, което върши, и пита какво не е наред. Довърших текста и реших да дам шанс на истинската съпруга.

— Какво има? — Добре, признавам, това не беше най-брилянтният начин за започване на разговор, но поне беше с отворен край, канейки го да сподели какво го тормози.

— Нищо, за което трябва да се тревожиш.

И ето я разликата между този брак и онзи, в който съпрузите *истински* опитват да изградят връзка. Това пречупи нещо в мен. Парченце от нещо, което дори отказвах да предположа.

— О, не го казвай! Скъпи, това е ужасно. Искан ми се да можех да направя нещо, за да помогна. — Бърборенето и налудничавия ми отговор накараха Крейтън да ми хвърли остър поглед. — Какво? Опитвам се да се преструвам, че съм жена, чийто съпруг споделя проблемите и живота си с нея, макар че май не се справих.

Погледът му, ако беше възможно, стана още по-остър. Но думите му ме изненадаха неимоверно.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Давай, съпруге. Днес съм решила да живея опасно — казах, изпускайки от контрол акцента си.

Крейтън пресече стаята, облегна се на бюрото и ме загледа съсредоточено. Бедрото му беше на милиметри от моето. Което значеше, че членът му бе на сантиметри от устата ми и нямаше как да не се замисля за десерта.

Откъснах поглед от пакета му, който бе опънал добре дънките, и срещнах тъмния му поглед... поглед, който се бе втренчил в мен. Той ме наблюдаваше внимателно, претегляйки думите ми, обмисляйки с какво си има работа.

Реших да го улесня.

— Всички глупости настрани, наистина съм тук, ако искаш да говориш за това, което се случва.

Нещо проблесна в очите му, но изчезна толкова бързо, все едно не се беше появявало.

— Беше Кенън.

— Добре — казах, подканвайки го да продължи.

— Имаме един акционер активист, който създава проблеми. Постоянно опитва да накърни бизнес стратегията на компанията и

настоява за крайни промени като заменянето на независимите директори в борда, за да може да има мнозинство при взимането на решенията.

Следях мисълта му, но повечето от това не ми говореше нищо.

— И какво по-точно е акционер активист?

— Някой с достатъчно тежест в компанията, за да го вземем на сериозно, когато прави големи публични изяви. С възпитателни методи се опитва да промени начина, по който компанията прави бизнес.

— Добре — обмислих за миг обяснението му, — това не е ли често срещано в твоя бизнес?

— Така е. Но нещата се усложняват още повече, тъй като този акционер активист е и мой чичо.

Повдигнах вежди.

— Твой чичо ли?

Усмивката му беше кисела.

— Да. Чичо ми, който беше отговорен за възпитанието ми от десетата до осемнадесетата ми годишна възраст.

Обичах думите, най-вече, защото можех да ги извъртя така в песните си, че да им дам емоционален заряд. Крейтън, както бях забелязала, подбираше много внимателно своите. Не каза просто „чичо му, който го е отгледал“.

— Предполагам, че не сте близки.

— Правилно предполагаш. Направил е богатството си при обмен на валута на пазара и егото му беше накърнено, когато аз направих същото... въпреки факта, че не ме беше научил на нищо. И когато компанията ми стана силна и известна, той реши, че иска достатъчно голям дял от нея, че да ме разяри.

— Звучи така, сякаш връзката ви е... сложна.

Един мускул на челюстта на Крейтън трепна.

— Може да кажеш така.

— Е, проблемът един от онези, които само те дразнят, ли е? Или е сериозен?

Крейтън се размърда, скръствайки ръце на гърдите си.

— Ако трябва да съм честен, не съм напълно сигурен. Досега той просто беше един дразнител... настоявайки да започна да продавам част от компаниите, които притежаваме, нещо, което отказвах да

направя, за да му затворя устата. Но сега започна да опитва нови тактики.

Отново претеглих внимателно думите на Крейтън. А това, което не каза, се подразбра от само себе си.

— Дали тези нови тактики нямат нещо общо с мен или с брака ни?

Той си пое дълбоко дъх и го изпусна бавно.

— Да, това са част от боеприпасите му.

Бях изненадана от прямия му отговор. Очаквах да заобиколи въпроса ми.

— Има ли нещо, с което бих могла да помогна?

За разлика от преди няколко минути, сега бях напълно сериозна. Ако можех да сторя нещо, с което да съдействам, щях да го направя... не само името на Крейтън беше разнасяно из калта. Сега това бе и моето име.

— Ще измисля нещо. — Той ме погледна. — Но все пак, благодаря.

Понечих да свия рамене, но вместо това бях изненадана от неочаквана прозявка.

— Само ми кажи, ако измислиш нещо.

Крейтън ме погледна внимателно.

— Изтощена си.

Не беше въпрос, а просто наблюдение.

— Да, първото шоу след почивката. Беше лесно да забравя колко е изморително. Да не споменавам репетициите, проверките на звука, срещите, запознанствата и всичко останало.

— Тогава е най-добре да си лягаш.

— Трябва да съм в Далас за радио интервю по обед. Надявам се, че не е проблем?

Той поклати бавно глава.

— Не е проблем. Полета дотам ще е бърз. Ще имаме достатъчно време.

— Добре тогава — избутах стола от бюрото и се изправих. Гледайки към лакираните ми в сребристо нокти на краката, стегнах колана на халата. Вдигнах поглед към Крейтън. — Предполагам, че просто ще отида в леглото.

Бавно направих стъпка към спалнята, чакайки го да ме грабне за колана, да ме притисне към гърдите си и да изръмжи нещо от сорта, че съм забравила за десерта му.

Но той не направи нищо от това. Вместо това бях удивена от кимането му.

— Ще се опитам да не те притеснявам. Имам няколко часа работа пред мен.

Наистина ли, Крейтън? Наистина? След като ми заповяда да се съблека по-рано? Дадох му момент да си промени решението. Той не го направи. *Добре, тогава.*

— Няма проблем. Спя като умряла. Нищо не може да ме събуди. Така става, след като три месеца спиш в автобус с група хъркащи мъже.

Изражението на Крейтън се стегна, прогонвайки спокойствието му.

— От утре и това ще се промени. Автобусът ти ще те чака след концерта.

Устата ми започна да говори, преди да успея да събера достатъчно мисъл, че да ѝ заповядам да мълчи.

— Това е чудесно. Вече няма да се тревожа, че трябва да потискам виковете си по време на оргазъм.

Устните на Крейтън се извиха в бърза усмивка. Той се отгласна от бюрото и премина краткото разстояние помежду ни.

— Не, Холи, това определено вече няма да те затруднява. Всъщност, ще имаме огромен проблем, ако утре през нощта не стенеш достатъчно високо за мен, докато сме в автобуса ти.

Не можех да насмогвам с настроенията на този мъж, но казаното определено ме разпали. Потръпнах, когато прошепна думите срещу мен. Ръката ми, сякаш движейки се самостоятелно, се насочи към колана на дънките му.

И... проклетият му телефон иззвъня отново.

Отпуснах ръка.

— Предполагам, че това значи, че ще си отида сама в леглото.

Той посегна към мобилния си, поглеждайки към екрана.

— Ако не се налагаше да приема този разговор...

Свих рамене.

— Така или иначе ще ми се отрази добре един дълъг сън. След интервюто в радиото искат да направим фотосесия, затова трябва да изглеждам възможно най-свежа.

Крейтън плъзна пръст по екрана на телефона си, а аз се обърнах.

— Моля те, изчакай за миг.

Спрях, без да зная дали говори на мен или на човека от другата страна на линията. Поглеждайки през рамо, го видях да оставя телефона на бюрото си и да тръгва към мен. Той сграбчи колана на халата ми и ме дръпна към себе си, точно както бях очаквала да направи преди няколко минути.

— Нека да освежа десерта си — каза той, притискайки устни към моите.

Разтворих устни за него и езикът му се гмурна в устата ми, вкусвайки ме толкова страстно, че ме накара да стисна силно крака, чувствайки как влагата потича по бедрата ми. Хващайки задната част на главата ми, той сграбчи косата ми и ме дръпна назад, без да слага край на целувката ни, като я задълбочи още повече. В мига, в който ме освободи, бях напълно замаяна.

Оставайки в пълна тишина, аз го гледах как взима телефона си и се обляга отново на бюрото, преди да започне да говори.

— Давай! — каза той на човека отсреща, но аз се почувствах така, сякаш думите му бяха насочени към мен.

Лека усмивка изви устните ми, когато посегнах за колана си и го развързах бавно. Позволих на плюшения халат да се разтвори напълно и вдигнах ръка към гърдите си.

Не бях сигурна кое малко дяволче ме накара да го сторя, но определено не го бях измислила сама.

Очите на Крейтън се забиха в ръката ми, докато слушаше... или поне се опитваше да слуша... това, което се случваше от другия край на линията.

Сега, след като имах пълното му внимание, игривите ми пръсти се плъзнаха надолу по тялото ми, за да се разперят, прикривайки женствеността ми. Само мисълта за това, което правех, ме караше да се разгорещявам все повече.

Тъмният му поглед ме изгаряше и можех да кажа със сигурност, че вече спря да се опитва да следи разговора. Обожавах това, че имах силата да го разсейвам по този начин, въпреки че се чудех какво, за

бога, вършех в момента. Беше сякаш се опитвах да докажа на себе си, че имам нещо, което той желае. Може би търсех нещо, което да ме накара да се почувствам значима?

Не поставях под въпрос това, което усещах. Просто действах.

Притиснах два пръста към срамните си устни, потапяйки ги във влагата, която се бе събрала между тях. Извъртях леко китка и ги пъгнах вътре в себе си. Стенейки, затворих очи, за да се насладя на усещането, докато плъзгах пръсти навън и навътре.

О, боже!

Отворих очи, само за да видя как устните на Крейтън изговарят само две кратки думи.

„Мамка му“.

Усмивката ми беше ленива и прелъстителна, докато продължавах да се задоволявам. Прокарах пръсти нагоре, търкайки леко клитора си и изпращайки удоволствие по цялото си тяло. За миг се замислих дали да не се оставя да свърша, но след това реших да запазя очакването и отдръпнах ръка.

Направих крачка към Крейтън.

Посягайки към устата му, аз я очертах с мокрите си пръсти. Той облиза устни и сграбчвайки китката ми я задържа, за да ги засмуче. След като погълна цялата ми влага, ме освободи и изръмжа на човека отсреща:

— Ще ти се обадя по-късно.

Пусна телефона на килима и се обърна към мен с хищнически поглед.

— Мамка му, това беше най-сексапилната гледка, която съм виждал в живота си.

Усмихнах се, а победоносно чувство зачерви лицето ми. Бях го удивила. Кой би помислил, че ще съм способна на подобно нещо?

И тогава той каза:

— Ще коленичиш на края на леглото, ще разтвориш крака, а аз ще напляскам малкото ти стегнато задниче и непослушното ти котенце, преди да те чукам толкова силно, че ще ме чувстваш в себе си и утре, когато излезеш на сцената.

Горещина изпълни цялото ми тяло, зърната ми се стегнаха болезнено и вътрешните ми мускули потрепнаха.

Удивен?

Предполагам, че сега беше мой ред.

ГЛАВА ОСМА

КРЕЙТЪН

Тръгнах след Холи, когато тя се обърна и се насочи към спалнята. Пенисът ми се притискаше към ципа ми, и ако Кенън ме проклинаше, задето му затворих, можеше да върви по дяволите.

Защото току-що получих полезен урок... *има по-важни неща от бизнеса.* Тя позволи на белия халат да се плъзне по гърба и надолу по ръцете ѝ, разкривайки пред мен най-прекрасното задниче, което бях имал удоволствието да видя.

Планирах да действам бавно. Да я вкуса. Да ѝ се насладя. Да я гледам как следва инструкциите ми буква по буква. Но вместо това се наведох напред и обхванах дупето ѝ с две ръце. Тя застана пред леглото и я бутнах напред, карайки я да облегне ръце на матрака.

— Нямах никаква идея колко силно искам да се плъзна в този перфектен задник. — Устните ми се потъркаха в ухото ѝ и тя потръпна.

— Направи го! — прошепна тя.

Усмивка изви устните ми.

— О, Холи, да не би да си забравила, че не ти раздаваш заповедите? Помниш ли това правило?

Тя вирна нагоре задничето си, опитвайки се да ме изкуши, търкайки се в дланта ми.

— Знаеш, че го искаш — каза тя, този път по-високо.

Отстъпих назад, освобождавайки я от хватката си.

— Мисля, че съм бил прекалено небрежен и не съм те накарал да разбереш кой дава заповедите тук. Направи повече от това да заслужиш порицание, порочно момиче, и ще се насладя истински, докато те наказвам.

Тя наведе глава на една страна, бузата ѝ се опря на белия чаршаф. Кафявите ѝ очи блестяха предизвикателно, а лека руменина от възбуда покриваше страните и шията ѝ. Исках да видя и дупето ѝ оцветено в това розово.

Замахнах и плеснах леко бедрото ѝ под дясната задна буза. Холи вдиша остро и простена, а бедрата ѝ се притиснаха до леглото.

Плеснах я още веднъж, на същото място, но от другата страна на бедрото, а стонът ѝ стана по-силен. Розовият отпечатък на дланта ми се виждаше много добре върху кожата ѝ, което пък накара мен да простена.

— Мамка му. Изглеждаш толкова секси с клеймото ми върху себе си. Качвай се на леглото. На колене. Веднага.

Тя не се поколеба и бързо се качи на леглото. Щях да я възнаградя за това... скоро. Но точно сега имах нужда да ѝ дам повече от това.

Зачервих кожата ѝ с плесница след плесница. Гърбът ѝ се изви, а задничето ѝ се вирна към мен, сякаш ме молеше за повече.

Ударих я леко с ръка между бедрата и я погалих.

— Толкова си влажна, скъпа. Подай ми ръката си.

Тя се обърна, за да ме погледне, а на челото ѝ се бе образувала объркана бръчица.

— Сега ще чукаш с пръсти сладката си вагина, защото искам да гледам повторение на адски сексапилното шоу, което ми изнесе. Ако си мислиш, че само ще ме изкушаваш, то трябва да ти кажа, че грешиш. Смятам да галя пениса си, докато не свърша в устата ти, а след това ще ме поемеш чак до гърлото си и ще ме смучеш, докато стана толкова твърд, че да чукам малката ти, непослушна вагина.

Устата ѝ остана отворена и членът ми потрепна, копнеейки да се потопи в горещия ѝ влажен рай.

— Все още не съм се насладил на порочната ти малка уста. Сега вкарай пръсти във вагината си и ми покажи как свършваш.

Тя простена задъхано „О, боже мой!“, преди да насочи отново лице напред и да изпълни заповедта ми. Сграбчих задника ѝ и я плеснах за последно, преди да посегна към копчетата на дънките си.

Още не си бях свалил ципа, а пръстите ѝ бяха потънали във вагината ѝ.

Сграбчвайки члена си, аз го стиснах силно. Но стоновете, виковете и подскачащият ѝ пред мен задник вече ме бяха докарали до такова състояние, че от главичката на пениса ми се изливаше предеякулационна течност. Посегнах между бедрата ѝ и издърпах ръката ѝ.

— Имам нужда от малко от това. — Потопих ръка в мокротата ѝ и намокрих дланта си, преди да ѝ наредя да продължи. Започнах да се галя, а предеякулационната ми течност и влагата на Холи правеха нещата много по-лесни.

— Ти си толкова порочно шибано момиче — казах ѝ, когато тя измъкна пръсти от вагината си и ги плъзна назад към ануса си. — Имаш ли нужда нещо да изпълни задничето ти, за да свършиш по-бързо, скъпа?

Тя кимна.

— Искам думи, Холи.

— Моля те! — прошепна тя.

— Все още не си готова за пениса ми.

Тя поклати глава.

— Покажи ми какво искаш, Холи.

Любопитният ѝ малък пръст се притисна към отвора, но не се плъзна вътре.

Тя погледна назад към мен, забила зъби в долната си устна.

— Моля те!

Холи изглеждаше така, сякаш е на косъм от оргазма, отчаяна само за един лек тласък, който да я накара да свърши. Макар да не бях взел много багаж със себе си, все пак се бях сетил да взема най-важните неща.

— Не мърдай.

Обърнах се и се насочих към куфара си. За нула време открих разширителя и лубриканта. Когато се върнах в спалнята, вече бях отворил тубичката.

Гледката на Холи, застанала на колене със задниче, вирнато във въздуха, и ръка между бедрата, почти ме накара да свърша.

Мамка му, тази жена е просто перфектна.

ГЛАВА ДЕВЕТА

ХОЛИ

Крейтън спря на края на леглото, държейки искрящо розов анален разширител. Определено беше по-голям от последния, който ползвахме, но не ме беше грижа. Бях на крачка от това, което преспокойно можеше да бъде най-интензивния оргазъм в живота ми, и вече не ме беше грижа за нищо. Направо го умолявах да пъхне нещо в задника ми и знаех, че би трябвало да се чувствам засрамена, но единственото, за което можех да мисля, бе умопомрачителното удоволствие, което знаех, че ще последва.

— Мамка му, перфектно. — Или поне мислех, че той прошепна това, когато се наведе и целуна леко гръбнака ми, а след това и двете полукълба на задните ми части.

Зърната ми се втвърдиха, когато той прокара върха на разширителя по извивките ми, докато достигна до малкия заден вход. Хлъзгавото усещане на лубриканта ми подсказваше, че вече го е подготвил за мен. Удоволствието беше невероятно, докато той вкарваше бавно разширителя в мен. Извих гръб, притискайки се назад към него и издишах остро при парещата болка.

Той се отдръпна веднага, а дланта му плесна външната страна на бедрото ми.

— По-бавно, скъпа. Ще вземеш това, което ти дам, и ще ти хареса.

Вече бе започнал отново да пъха разширителя в мен, а пръстите ми започнаха да милват клитора ми все по-бързо и по-бързо. Можех да усетя възбудата, стичаща се по ръката ми и бях почти обезумяла от удоволствието, където той ме разтягаше.

Същата длан, която до преди малко ме пляскаше, сега милваше задните ми части и аз се притиснах към нея.

— Мамка му, колко си красива — каза той и в този момент наистина се чувствах красива. Чувствах се...

Мислите ми се изпариха, когато оргазмът избухна в мен. Мисля, че простенах името му, но не съм сигурна.

Отпуснах глава, готова да се отдам на удоволствието, но Крейтън имаше други идеи. Пръстите му се плъзнаха напред, удряйки леко клитора ми, подготвяйки ме за още един оргазъм.

— О. Боже. Мой! — прошепнах и стиснах силно очи, когато ръката, на която се държах, се разтрепери и лакътят ми подаде.

Крейтън ме хвана, преди да падна по лице на леглото. Вдигна ме отново на колене, но не спря, докато не опрях гръб на гърдите му. Пръстите му изчезнаха, но тогава почувствах твърдия му член срещу женствеността си.

— По-късно ще се оправя с порочната ти уста. Точно сега имам нужда да бъда в теб. — Тласна се, заравяйки се в мен до самата си основа само с едно рязко движение.

Разширителят в задника ми ме караше да го усещам двойно по-голям и разтягането от пениса му изпрати искри на удоволствие по цялото ми тяло.

— Крейтън! — Още един оргазъм разтърси тялото ми, но той не забави. Държеше ме прикована към себе си, обгърнал тялото ми с ръка под гърдите ми, докато се тласкаше в мен отново и отново.

Можех да почувствам горещия му дъх до ухото си.

— Още веднъж. Няма да спра, докато не усетя колко перфектно вагината ти се обвива около пениса ми *още веднъж*. — Устните му се плъзнаха по рамото ми, само миг преди зъбите му да се забият в кожата ми.

Не знам заради думите му, заради зъбите му или заради собствената ми ръка между бедрата ми, но в точно този миг аз експлодирах.

ГЛАВА ДЕСЕТА

ХОЛИ

Винаги съм предполагал, че да имаш съпруга бе едно удобство, и когато се събудих тази сутрин с член между устните на жена ми, мамка му, беше адски удобно.

Но сега? Сега започвах да осъзнавам, че не е никак комфортно да бъда женен за Холи Уикман Карас, и все пак нямаше сила на земята, която да ме откъсне от нея. Не можеше да го стори дори и фактът, че чичо ми създаваше проблеми и вилнее из „Уол Стрийт“. Ако имаше обстоятелства, при които бе наложително да съм на руля и да показвам на света, че компанията, която създадох от нулата, е центърът на моя свят, то моментът бе именно сега.

Но не бях на бюрото си, а в Далас, все още живеейки в света на Холи, и се опитвах да разбера как едно невинно момиче от провинцията беше успяло да превземе вселената ми.

Всичко, което изпитвах към нея, беше объркващо и точно сега не бях готов да мисля за всичко това. Затова реших да се фокусирам върху настоящето и да оставя сложните малки шибаняци, наречени емоции, за друг ден.

Жена ми беше като работен кон... и го казвам като комплимент. И определено не беше съпруга трофей. Тя надяна чифт слушалки в мига, в който се качихме на самолета тази сутрин, и измъкна тетрадката си. Още преди да излетим, вече драскаше нещо в нея. Отказа закуската, едва вдигна поглед, докато кацахме, а аз седях до нея и ѝ държах ръката. Никога не съм прекарвал много време около хора на изкуството... всичките ми познати бяха като мен... така че това беше нещо ново.

Докато пътувахме от летището, буквално ми се наложи да тъпча храна в устата ѝ, а тя продължаваше да клати глава, да сумти и да драска в тетрадката. Не излезе от писателския си транс, докато не спряхме пред офиса на радиото, където изскочи от колата и ми се наложи да ускоря крачка, за да я настигна.

След интервюто и дузина автографи, снимки и куп въпроси, тя скоочи отново в колата. Започвах да се чувствам като неин шофьор, когато смъкна слушалките си и каза:

— Тръгваме за срещата, нали? — Тя не изчака отговора ми, а отново вдигна молива и започна да пише.

Не успях да привлека вниманието ѝ, докато не стигнахме до крайната точка на пътуването си. Е, ако трябва да сме честни, не аз привлякох вниманието ѝ, а огромния луксозен автобус, който бях уредил да доставят. И не точно ѝ привлече вниманието, а просто аз тръгнах към него, влачейки я за ръка с мен.

— Този е твоят.

Тя застана пред блестящия черно-сив автобус, мигайки с очи.

— Мамка му, няма начин.

Усмяхнах се на откровените ѝ думи.

— Мамка му, има начин.

Моята представа за осветяване на автобуса със стил беше издухана, когато останалите от бандата ѝ слязоха от автобуса си и тя отново се потопи в работа. Бях любопитен да чуя репетицията им, но спешен конферентен разговор ме накара да се кача в новия автобус на Холи и да отворя лаптопа си. Сам. А си мислех, че този брак ще бъде удобен.

Докато свърших с работата, Холи все още не се беше върнала. Погледнах часовника си и видях, че е почти шест.

Мамка му.

Пропуснах ли го?

По дяволите.

Затворих лаптопа си и изхвърчах от автобуса, грабвайки пропуска, който един кльощав пич ми донесе преди три часа. Нещо, което ми даваше пълен достъп. Поне този път нямаше да ми се налага да опитвам да подкупя някаква грамадна горила, за да се вмъкна зад сцената. А това си беше огромно подобрение.

Намерих една жена, която изглеждаше така, сякаш знае какво, по дяволите, се случва наоколо, и след като очите ѝ станаха огромни като понички в мига, в който разбра кой съм, тя ме насочи към съблекалнята на Холи.

Почуках на вратата и след като чух едно просто „влез“, отворих широко вратата.

Холи беше заобиколена от трима души... единият работеше по лицето ѝ с разни четки и гъбички, нанасяйки грим, втори се занимаваше с косата ѝ, а една жена се движеше около нея, разнасяйки дрехи и закачайки ги на стената.

Те не спряха, когато влязох, затова си намерих един стол и седнах, за да отговоря на имейлите, които постоянно пристигаха на телефона ми. Още няколко човека постоянно влизаха и излизаха от стаята, носейки информация, която не успя да привлече особено вниманието ми. Потънах в собствения си малък свят, в ъгълчето на този на Холи, докато тя не се изправи и не започна да разкопчава копчетата на ризата си.

Изправих се — *спокойно* — и пресякох стаята, заставайки пред стола ѝ.

— Може ли две думи? — Отново *спокойно*. И се насочих обратно към ъгъла на стаята зад паравана.

Тя беше свила объркано вежди.

— Какво не е наред? — попита, поглеждайки зад паравана, преди да насочи поглед към мен.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — изръмжах през стиснати зъби.

— Преобличам се — бавният ѝ премерен отговор намекваше, че съм тъп.

— Не и в стая, пълна с хора.

Махнах с ръка към вратата, която дори сега се отваряше и затваряше в синхрон с натоварения трафик към стаята.

Отмятайки вече къдравата си коса, Холи подмина загрижеността ми и притисна ръка към гърдите ми, опитвайки се да ме избута от пътя си и да се измъкне иззад паравана.

Когато не се помръднах, тя каза:

— Крейтън, всички в тази стая са ме виждали напълно гола поне дузина пъти.

Това запали огън в мозъка ми, но аз успях да го потуша бързо. Не беше точно сега момента да се чудя дали някоя от компаниите ми не е изобретила технология, караща хората да губят паметта си. Ако тя беше някоя друга жена, нямаше да ме е грижа, дори целият свят да я бе виждал гола.

Но тази жена? За нея ме беше грижа. И то много. Защо? О, нищо, просто *тя е шибаната ми съпруга*.

Един неандерталец нямаше нужда да размишлява върху факта, че иска да завлече жена си обратно в пещерата, където другите примитивни задници няма да видят шибаното ѝ перфектно тяло. Това беше физиологична реакция, родена преди хиляди години, върху която няхах никакъв контрол. Осъзнаването на това направи лудото ми чувство на притежание по-лесно за преглъщане.

— Не ме е грижа, ако целият шибан свят е виждал задника ти гол преди. Но сега ти си госпожа Крейтън Карас. И правилата се промениха.

Думата „правила“ я накара да се изчерви и се зачудих дали не си мисли за миналата нощ, когато я попитах дали си спомня правилото за това да ме остави да я водя.

Оказа се, че *греша*.

Ръцете, подпрени на ризата ми, се отдръпнаха и тя ме бутна с длани по гърдите. Неподготвен за това, залитнах назад, опирайки се на паравана, който изскърца, драскайки пода.

— Холи, по дяволите, какво правиш?

— Ти си такъв *задник*! — бясно ми изхриптя тя, но цялата стая потъна в тишина.

Подадох глава иззад паравана и наредих.

— Всички вълн.

Жената извъртя очи и изглеждаше готова да спори, но най-накрая обяви:

— Само десет минути. А след това тя трябва да се преоблече. Имаме доста работа.

Вземайки предвид, че и в най-добрите си дни мразех някой да ми казва какво да правя, нареждането ѝ хич не ми допадна. Отчитайки, че няхах власт над тазвечерния списък със задачи... още едно нещо, което ме вбесяваше... аз кимнах и стаята се изпразни.

Холи излезе иззад паравана и започна да се съблича и да крещи едновременно. Аз я последвах на безопасно разстояние.

— Ако още веднъж се обърнеш към мен с *госпожа Крейтън Карас*, използвайки същия тон, кълна се, ще напиша песен за чудото на това да ти откъсна топките.

Едната ми ръка инстинктивно се насочи в защитен жест към тестисите ми. Тя метна ризата си на стола и посегна за дънките си.

Изведнъж бях толкова запленил от перфектния ѝ задник, че не успях да формулирам интелигентен отговор. Понякога да си мъж имаше своите недостатъци, но точно сега отказвах да мисля за това. Оказа се, че няма нужда да казвам каквото и да е било, тъй като Холи имаше много за споделяне.

— Помислих си, че може би, само може би, след като ти обясних всичко миналата нощ, ти ще го схванеш. Но ти не го разбра. Просто не го схвана. Вече веднъж те напуснах и ако не искаш да те зарежа пак и да отпътувам с лъскавия нов автобус, който ми достави днес, то се налага да си изясним някои неща.

Очите ми се присвиха, а тонът ми стана опасен.

— Продължавай! С радост ще изслушам какво има да изясняваме.

Очите ѝ блеснаха, също толкова опасни, колкото моите.

— Единственият начин, по който това между нас ще се получи, е, като разбереш, че моята кариера за мен е толкова важна, колкото и твоята. Може да не вадя милиони, но това... — тя размаха ръце около себе си — ... това е мечтата ми. Пожертвах *всичко* за този шанс и няма да го пропиляя.

Тя говореше така, сякаш не бях чул нито дума от това, което ми каза миналата нощ в хотела.

— Мислиш ли, че бих останал в тази дупка, наподобяваща стая, и бих работил на телефона си, ако не смятах, че това, което искаш, е важно? Преди дори не пресичах улицата, за да стигна до жената, с която съм. Те всички бяха внимателно селектирани да пасват на живота ми и да бъдат удобни, но ти не си.

Спрях, за да вдигна брадичката ѝ, така че да я погледна директно в очите.

— *Ти* си напълно неудобна. И все пак, ето ме тук. Защото те искам винаги около себе си и смятам, че вече бях пределно ясен по този въпрос.

Мускулите на челюстта ѝ се раздвижиха, когато прошепна:

— Не искам да мислиш за мен като за последната си придобивка.

— Ти не си придобивка. Милостиви боже, Холи. Когато ме погледнеш така, ти се превръщаш в единствената ми мисъл.

Пуснах брадичката ѝ и тя се разтопи в прегръдките ми, а напрежението се изпари. Наведох се да я целуна, но непокорното ѝ поведение отново се надигна.

— Значи ще се успокоиш що се отнася до това да се преобличам в собствената си скапана съблекалня?

Упоритостта ѝ отново събуди за живот егото ми на неандерталец.

— Никак даже. Ти си ми съпруга, което значи, че единственият, който ще вижда страхотния ти задник и прелестните ти цици, ще съм аз — замислих се за миг — и дипломиран медицински персонал.

— Стилистите ми ще могат да ме видят по бельо. И не подлежи на преговори.

Наведох глава и заговорих направо до ухото ѝ.

— Докато всичките ти стилисти имат вагини, или са мъже с крещяща хомосексуалност, ще го преживея. В противен случай ще имаш проблем. — Леко ухапах със зъби ухото ѝ. — И той ще се състои в това, че така ще ти напляскам задника и ще стане толкова червен, че няма да може да седнеш цяла седмица.

Зачаках тя да избухне отново, но вместо това Холи прошепна.

— Ако си искал да прозвучи като заплаха, не ти се получи особено.

Пенисът ми подскочи срещу ципа на панталоните и отворих уста да отговоря, но Холи само ми се усмихна с порочната си усмивка на секс котенце и се отскубна от ръцете ми.

— Не съм свършил с теб, жено. — Тръгнах след нея през стаята.

Тя взе една рокля от гардероба, плъзна надолу ципа и започна да я облича.

— Добре е да го знам, но имам краен срок. Нямам време да спирам, за да се ебаваме точно сега.

Споменава ли съм колко обичах това, че казваше нещата, които са ѝ на ум? Ако не съм, значи сега се поправам.

Тя се завъртя с гръб към мен.

— Ще ми помогнеш ли с ципа?

— Не.

Пресеях стаята и заключих вратата.

— Сваляй роклята.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА КРЕЙТЪН

Холи се завъртя към мен, придържайки роклята към гърдите си.

— Да не си луд? Трябва да се подготвям.

— Все още имаме остатъка от десетте минути. Какъв мъж ще съм, ако ги пропиляя?

Тя не помръдна, докато скъсявах разстоянието помежду ни.

— Свали роклята, Холи!

Обожавах да гледам как кожата ѝ настръхва и тя потръпва леко под погледа ми. О, да, моето порочно момиче.

Тя отвори уста, за да проговори.

— Единствената дума, която искам да излезе през красивата ти уста, е „да“.

Роклята се смъкна надолу щом Холи отпусна хватката си. Помогнах ѝ да прекрачи дрехата и да я метне на облегалката на стола. След това огледах с нови очи стаята, докато погледът ми не падна на масата с огледалото, пред което я гримираха.

— Може да се сдържа да не ти съсия косата и грима, но възнамерявам да гледам прекрасните ти очи, докато те чукам.

Гърдите на Холи се повдигнаха, докато си поемаше тежко дъх и се обръщаше, за да пристъпи към масата с огледалото. Тя спря, сякаш чакаше инструкциите ми.

Шибано. Съвършенство.

— Подпри ръце на масата.

Тя се подчини, а огромните ѝ кафяви очи се насочиха към моите, отразени в огледалото.

— Разтвори крака.

Единият бос крак се плъзна няколко сантиметра на дясно.

— Още.

Другият ѝ крак се плъзна на ляво. Застанах между бедрата ѝ, притиснах ръка в долната част на гърба ѝ и раздалечих още повече бедрата ѝ.

Тя все още бе обута с миниатюрни прашки, затова не се поколебах да хвана горния им ластик и да ги скъсам. През цялото това време нито за миг не откъснах поглед от нейния. Разкопчах копчето на дънките си и смъкнах ципа, освобождавайки пениса си. Вече бях твърд като скала и умирах да се потопя в нея.

Обгърнах с ръка члена си и казах:

— Бъди тиха или ще се наложи да ти запуша устата. Разбра ли ме? — не носех нищо, с което да ѝ запуша устата, но бях сигурен, че щях да намеря нещо и тук.

— Мога да бъда тиха — прошепна тя.

— Сигурна ли си?

— Да. Моля те. Имам нужда от теб.

Усмивката, която разтегна лицето ми, се отрази отново към мен в огледалото, докато гледах очите ѝ.

— Най-добре се дръж, скъпа, и бъди тиха. Защото ще направя всичко по силите си, за да те накарам да изкрещиш името ми.

Позиционирах се пред входа ѝ и се забих силно във влажната ѝ вагина. Стоновете ни проехтяха в малката стая, преди и двамата да успеем да ги спрем. Хващайки я с две ръце, аз се отдръпнах и се тласнах отново и отново в най-тясната, най-сладката вагина, която бях имал удоволствието да чукам.

И тя бе изцяло моя. *Моя*. Дори не осъзнах, че съм казал думата на глас, докато не видях в огледалото как очите на Холи блясват, преди да изрече: „твоя“.

Тъй като исках да я подлудя от удоволствие, започнах да тласкам по-силно. Щом открих с пръст клитора ѝ, не ми отне много време да я избутам до ръба на силен безмълвен оргазъм. Последвах я също толкова безмълвно и намразих това, че не мога да изкрещя името ѝ, докато се изпразвах в нея.

Тя се отпусна на масата пред огледалото, когато се отдръпнах от нея. Използвах съдраните прашки, за да уловя спермата си, докато излизах от тялото ѝ. Отново срещнах погледа ѝ в огледалото. Очите ѝ блестяха трескаво и ми се прииска да я обърна и да я чукам отново. В същия момент тя каза:

— Никога преди не съм искала да пропусна срещата с феновете. Никога. Но точно сега... по дяволите. Не мога.

— Няма проблем. Имаш ли друго бельо? — Тя поклати глава, а аз изругах.

— И си мислиш, че ще ти позволя да излезеш пред тълпа хора без никакво бельо под роклята? Мамка му, няма начин.

Смехът ѝ бе нисък и дрезгав, а членът ми отново се надигна при звука му.

— Знаеш, че се шегувам, нали? Имам клин, който слагам под роклята. Не е секси, но със сигурност е наложително.

Отворих уста, за да кажа нещо друго, но на вратата се чу силно почукване, придружено от разтърсване на дръжката. Хвърляйки прашките ѝ в боклука, отидох да отворя, докато тя обуваше клина си.

Жената отвън изглеждаше изумена, че вратата е била заключена, и се изуми още повече, когато не ѝ позволих да влезе.

— Дайте ни една минута.

Жената настръхна.

— Тя ще закъснее, ако не побърза.

— Две шибани минути. И това не е молба.

— Добре. Но по-бързо.

Затворих вратата в лицето ѝ, едва сдържайки се да не я затръшна силно. Тази жена не ми харесваше. Ама никак. Наложих ми се да си напомня, че само си върши работата, а тя бе да помага на Холи. Точно затова нямаше да направя това, което ми се искаше — да накарам да я уволнят.

Отново се обърнах. Холи бе с гръб към мен, чакайки да ѝ помогна с ципа. Плъзнах го нагоре, а очите ми потъмняха, проследявайки изчезването на гладката кожа, която до преди минути бе под дланите ми. Тя направи едно секси малко завъртане, преди да приглади роклята и да посегне към ботушите си. Докато се обуваше, се обърна към мен, а светлорозовите ѝ устни се извиха в свенлива усмивка.

Срамежливостта ѝ бе малко не на място, имайки предвид какво правихме допреди миг.

— Как изглеждам?

Огледах я от глава до пети. Тъмните къдрици се спускаха до кръста ѝ. Блестящите ѝ кафяви очи бяха обградени от гъсти черни мигли. Щеше ми се да видя пухкавите ѝ розови устни обвити около члена ми. Малкото сребристо подобие на рокля едва покриваше

извивките, които биха могли да направят задръствания по пътищата. Бедрата ѝ бяха перфектно изваяни, а аз исках да провра глава между тях. Каубойските ѝ ботуши бяха с цвета на тюркоаз, с бродирани върху тях черно-сиви ангелски крила, на които вероятно напълно бих се насладил, ако минат по цялото ми тяло.

Господи, тази жена беше като никоя друга, беше пълно противоречие. Невинно секс котенце. Талантлива изкусителка. Всяка моя фантазия, събрана в този малък пакет, по-опасен и от запален динамит.

— Изглеждаш адски красива. Ако не ми дремеше за кариерата ти, щях да те награбя и да те завлека в някой харем, където мъжете все още гледат на жените като на своя собственост. — Поклатих глава. — Трябва да се изнесеш от тази стая, докато все още съм способен да те пусна.

Очите ѝ, все още блестящи от оргазъма, премигнаха два пъти срещу мен, докато тя преглъщаше и се насочваше към вратата.

Последвах я в коридора, където опушено сивите стени бяха засенчени от трима охранители с размерите на Алпите. Те ме изгледаха подозрително, а аз им отвърнах със същото. Не ми допадаше да я защитават хора, на които не плащам аз. Това трябваше да се промени. Холи беше прекалено ценна, че да я излагам на риск.

Оказа се, че наистина имах причина да се тревожа, тъй като те не бяха тук да защитават нея, а да формират стена около Боун Трашър.

Две жени бяха извлечени надолу по коридора, докато крещяха: „Боун! Обичам те!“.

В едната си ръка той стискаше червен сутиен, а в другата черни прашки, които подаде на един от охранителите. Мъжът не изглеждаше особено очарован да държи това, което до скоро е покривало циците на една жена и задника на друга.

— Направи... какво искаш с тези боклуци — изръмжа Боун.

Гримасата му се превърна в широка усмивка, когато забеляза Холи.

— Хей, захарче. Готова ли си да сритаме малко задници тази вечер? Радвам се, че на път за насам не си забърсала Джон Денвър, тъй като знам, че ще го издухаш. — Пристъпи напред и я прегърна.

Макар да знаех, че той има връзка със собствена кънтри певица, едва се сдържах да не счупя шибаните му ръце. Въобще не се ебавах,

когато казах, че искам да я завлека далеч, където да бъде само моя.

Охраната му огледа внимателно мен и пропускът, висящ на врата ми, когато се приближих към тях. Холи се отдръпна от Трашър и пхна дълъг кичур коса зад ухото си.

Боун най-после ме забеляза и се ухили. Трябва да съм изглеждал дяволски по-собственически настроен, отколкото осъзнавах, защото той каза:

— Нямам намерение да крада новата ти булка, мъжки. Мерси, че не ме фрасна в гърлото. Имам нужда от гласните си струни на сцената.

Той протегна ръка и аз я разтърсих, внимавайки да не смачкам пръстите му в хватката си. Вероятно имаше нужда от пръстите си, за да дрънка на шибаното си банджо.

— Трашър.

— Карас. Грижиш ли се добре за това момиче?

Холи се намеси.

— Видя ли новия ми автобус? Мисля, че е по-хубав от твоя.

Трашър поклати глава няколко пъти.

— Да. Шибаното чудо засенчи всички ни. Но няма значение. Харесва ми да гледам как харчиш парите си за това момиче. Тя го заслужава. Добра жена е. — Изражението му се изостри. — Само гледай да ти е ясно, че тя не е от момичетата, които можеш да купиш.

Холи отпусна ръка на моята, миглите ѝ запърхаха към мен, а гласът ѝ бе по-дълбок от всякога.

— Крейтън никога дори не би си помислил, че съм от момичетата, които може да купи. Цени прекалено много „оборудването си“, че да го рискува. — Тя наведе глава, а изражението ѝ стана пакостливо. — Макар че вероятно го е застраховал. Мъжът ми се гордее с това, което се крие под колана му.

Трашър погледна към мен, потупвайки брадичката си.

— Това въобще не е лоша идея. Пенисът ми струва теглото си в злато, в това няма съмнение. А това е мнооого злато.

И сега вече знаех, че селяндурът има голяма пишка.

Жената от съблекалнята на Холи ни прекъсна:

— Извинявай, Боун, но трябва да заведем Холи за срещата с феновете. Те вече я чакат.

— Не можем да караме почитателите ти да чакат. Тръгвай, момиче. По-късно ще се видим на сцената за дуета „Това момиче“.

— Със сигурност ще се видим.

Трашър изчезна по коридора, половината от охранителите му вървяха пред него, а другите бяха плътно зад него.

— Къде е твоята охрана? — попитах Холи, докато вървахме след жената.

— Ами, аз нямам лична охрана. Обикновено един от мъжете на Боун се появява в конферентната зала, за да държи нещата под контрол, ако не се появи някой местен охранител. Ако се наложи да мина през тълпата, или един от мъжете му ме покрива, или идва някой от местните власти да ми помогне в случаи, че хората на Боун не могат да го направят.

Стиснах здраво зъби.

— От утре това ще се промени. Ще имаш някой, който да те придружава и докато си зад сцената, и докато си навън, ако не съм с теб.

— Това наистина не е нужно.

Спряхме пред вратата на това, което вероятно беше конферентната зала, и аз обхванах с ръце лицето ѝ, повдигайки го към моето.

— Абсолютно наложително е. И не само заради кариерата ти, но и заради мен. Може да те набележат за мишена, а аз няма да позволя да ти се случи нещо. — Не бях особено сигурен, но в този миг на лицето ѝ май се появи шокирано изражение.

— Холи, да тръгваме — извика жената, влизайки в стаята. Тая наистина започваше да ми лази по нервите.

— Ще говорим за това след шоуто — отвърна Холи, преди да я последва.

Тръгнах след нея, подготвяйки се да остана заврян в ъгъла през следващия час, докато стотина човека чакаха реда си да се срещнат с Холи, да се снимат с нея и да си вземат автограф. Бях изненадан от това какви хора имаше на опашката. Не просто шумни, а някои дори ревящи тийнейджърки и футболни майки. Имаше също така и млади момчета, които гледаха да се притиснат до Холи, както и по-възрастни мъже, които я прегръщаха прекалено силно. Искаше ми се да нахраня жените с „Ксанакс“ и да откъсна ръцете и пишките на мъжете.

След около петнадесет минути мъж, облечен с черни „кльошави“ джинси, толкова тесни, че показваха прекалено много от пакета му, с

черни каубойски ботуши и черна риза с избродирани бели коне застана пред мен и ми подаде бутилка бира.

— Изглеждаш така, сякаш имаш нужда от едно питие.

Когато приех бутилката, му благодарих и разтърсих протегнатата му ръка.

— Аз съм Чанс, мениджърът на Холи.

— Крейтън Карас.

— Знам — каза той, а акцентът му стана по-силен като на доброто старо момче от запада. — Ти си новият съпруг на Холи. За кратко поне.

Погледът ми се присви към опушените му лешникови очи.

— Това твое предположение ли е, или е клюка?

Той отпи от бирата си и бях леко изненадан, че пие алкохол по време на работа. Предполагах, че музикалната индустрия е малко по-различна от корпоративна Америка.

— И двете — отвърна той. — Зарадвах се да видя гърба на Джей Си. Той не правеше нищо за нея, а тя затъваше в драмата му все повече и повече.

Усетих посоката, в която вървеше разговора, и макар да не бях сигурен, че искам да я чуя, майната му, отпих от бирата и попитах:

— А аз?

— Смятам да не си правя заключения, докато не видя дали ще издържиш до последния ден на турнето. Това не е твоят милиардерски начин на живот. Тук всичко е яко бачкане нонстоп и няма да ти е от никаква полза.

Имайки предвид, че се влачих като домашно кученце след Холи през целия ден, мисля, че започвах да осъзнавам какво има предвид. Жена ми си скъсваше задника от работа и изглежда никога не си взимаше почивка. Нищо чудно, че изчезна от пентахуса ми в първия миг, в който можа.

Повечето жени в обкръжението ми щяха да прекарат часове в разглеждане на дизайнерските дрехи, които бях поръчал, но не и Холи. И имайки предвид как бе прекарала сутринта, драскайки в тетрадката си, не трябваше да съм гений, за да се досетя, че няма да има нищо, което да ѝ попречи да работи върху песните си... дори ако ѝ се наложи да се бие с Голиат. Зачудих се колко ли песни е написала след сватбата ни, и дори повече — *дали би посветила някоя от тях на мен.*

Реших да не отговарям на въпроса на Чанс, а аз да му задам един.

— Кога излиза следващият ѝ албум?

Той изглеждаше изненадан от въпроса ми.

— Ще излезе в началото на пролетта. Има почивка след турнето, а после отива в Нашвил да записва в студиото. Имаме среща с текстописец за утре, който да ѝ помогне с песните, тъй като разбрах, че трябва да направи повече, отколкото очакваше. Когато бяхме на път преди почивката, писането хич не ѝ вървеше. През повечето време гледаше в празното пространство и гризеше края на молива си.

— Днес цял ден не спря да пише, същото беше и когато бяхме в Ню Йорк за няколко дни, затова предполагам, че държи ситуацията под контрол.

Мъжът срещу мен повдигна вежди.

— Без майтап? Е, значи поне в едно нещо те бива, Милиар.

Милиар? Какво, по дяволите?

Чанс явно разчете объркването ми, докато отпиваше от бирата си.

— Милиардер. Милиар. Аз измислям прякори. Този е твоя.

Отворих уста, смятайки да му кажа да се шибва, когато чух Холи да издава звуци на тревога. Вниманието ми се насочи към нея и бях преминал през половината стая, преди дори да успея да разбера, какво, по дяволите, не е наред.

Там имаше един мъж на около двадесет и пет, беше се привел над нея и бе притиснал устни към нейните.

Мамка. Му. Нямаше. Начин.

Откъснах мъжа от нея, а Холи залитна назад, препъвайки се. Забих юмрука си в лицето на нахалника, а след това и един ъперкът в корема. Той се срина на пода, а хората ни наобиколиха. Въобще не забелязах светкавиците, които проблясваха около нас.

Къде, по дяволите, беше шибаната охрана?

Погледнах назад, намирайки Холи зад планина от мускули. Мамка му, крайно време беше. Той се отмести настрани и видях преbledнялото ѝ лице и размазаното ѝ червило.

Обърнах се, за да намеря шибаняка и да го пречукам, но същата планина от мускули вече го влачеше навън. Късметлийски шибаняк. Ако не го бяха извели, щеше да му се наложи да прекара нощта в болницата.

Чанс започна да разчиства залата, но Холи проговори:

— Не. Добре съм. Мога да довърша. Досега са чакали.

Пристъпих по-близо и обгърнах с ръце лицето ѝ, а палецът ми помилва червените следи по устните и бузата ѝ.

— Не е нужно да го правиш.

— Това са феновете ми. Те са причината да имам кариера и единствената причина да продължавам да имам такава. Не е голяма работа. Не за пръв път някой мъж решава, че иска да ме целуне.

Мозъкът ми закипя.

— Охраната, която споменах? Ще имаш двама охранители до себе си през цялото време. Това повече никога няма да се повтори.

— Не е нужно — възрази тя.

Наведох към нея и промърморих.

— Абсолютно нужно е. И ако не искаш да те нацелувам точно тук и точно сега, в опит да изтрия вкуса на онзи задник от устните ти, тогава го кажи, и то веднага.

— Но феновете...

— Нека гледат. Ти си моя. Не ме е грижа кой ще го види.

Устните ѝ оформиха малко „О!“, но тя не изрече на глас никакъв протест.

Приех това за зелена светлина и наведох устните си към нейните, но не агресивно като онзи шибаняк. Целунах я леко. Нежно. По-леко и по-нежно, отколкото я бях целувал някога преди. И в този миг се зачудих защо досега не съм си давал време да ѝ се насладя.

Устните ѝ бяха меки, тя отвори уста и езикът ми се плъзна в нея, вкусвайки и галейки. Освободих я бавно. Затворените ѝ очи трепнаха и се отвориха, а погледът ѝ беше нежен и топъл.

Тя преглътна и се отдръпна от мен.

— Благодаря ти. Не осъзнавах, че имам нужда от това.

— И аз не осъзнавах, че имам нужда да го направя, докато не го сторих.

Пуснах лицето ѝ и отстъпих назад.

— Тогава те оставям обратно на феновете ти.

Командаджийката от по-рано пристъпи напред с отворена бутилка вода, огледало и червило.

— Пийни вода и ще те оправим. Но трябва да побързаме. Времето ни изтича.

Погледът на Холи остана прикован към моя, когато пое водата и отпи. Отстъпих назад и се върнах в ъгъла си.

Чанс вече се беше погрижил някой да почисти стъклата и остатъците от бирата, която бях изпуснал, като хукнах да пребия шибаняка, който целуваше Холи. Мъжът ми подаде нова бира, когато се върнах на мястото си. Взех я и отпих голяма глътка, а той ме удари по рамото.

— Може би ще се справиш, Милиар. Може би в крайна сметка ще се справиш.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

ХОЛИ

Горещината на прожекторите.

Ритмичните удари на барабаните и китарата.

Звукът от тълпата, пееща заедно с мен текста на първия ми сингъл.

Премигнах, за да прогоня сълзите, докато държах микрофона и изпразвах дробовите си на последната нота. Светлините изгаснаха и за миг залата остана потънала в тишина, преди виковете да избухнат. Затворих очи и се засмях безмълвно на себе си.

Това.

Това беше причината за всичко. Тази емоция караше всичко да си струва. Това чувство беше част от причината да вляза в онази хотелска стая и да се омъжа за един напълно непознат мъж само няколко часа, след като го бях срещнала. Защото не можех да си представя никога повече да не изпитвам това въодушевление.

Отпуснах глава назад и погледнах зад сцената, преди работниците по поддръжката да изскочат, разчиствайки нещата ми. Поех си дълбоко дъх и умът ми инстинктивно се насочи към мъжа, който ме чакаше навън.

През цялото време усещах погледа му. Преди тази вечер се тревожех, че Крейтън ще прекарва дните си да ме наблюдава и съди през цялото време, но действията му в конферентната зала ме накараха напълно да променя мнението си. Не само, че прогони пияния тъпак, който ме целуна, но и след това си открадна целувка. Очаквах да се държи като пещерен човек или задник със собственическо чувство, но това, което получих, бе нещо съвсем различно.

Той вече се беше променил, а аз още не бях имала време да опозная този Крейтън, когото срещнах. През целия ден той бе такъв, какъвто никога не съм си представяла, че може да бъде. Не направи нищо, с което да покаже, че цени повече своята кариера и своя бизнес.

През цялото време беше плътно до мен, подкрепяше ме и ме следваше навсякъде.

Не очаквай това да продължи дълго, Холи. Точно сега тази връзка е нова за него. Много скоро всичко ще се промени.

Той бе тридесет и три годишен милиардер, как беше възможно да бъде доволен да върви след мен? Имаше да ръководи империя и нямаше никаква представа как би могъл да я управлява от автобус за турне. Нямахме начин да успее да се справи до края на турнето. Част от мен искаше вторият тур да е по-дълъг, за да мога да го поставя на изпитание.

И тогава циникът в мен... или може би реалистът... също реши да изкаже мнението си с някои много уместни и притеснителни въпроси.

Ами ако не харесва концертите? Ами ако тази част от мен не е достатъчно добра за него? Тогава какво бих могла да му предлага?

Неувереността ми изяде вълнението, което трептеше в мен след шоуто. Какво друго бих могла да му предлага? Красивото ми лице и очевидно магическата ми вагина? Дали единственото, за което ставах, бе да ме гледа... с разтворени крака... а не да ме слуша?

Въпросите ехтяха в ума ми, карайки главата ми да тупти болезнено, докато чух шума на кръвта в ушите си. Това ме накара да си спомня думите на майка ми, която ми казваше, че никога няма да съм повече от момиче от паркинг за каравани, без значение на колко сцени ще пея.

Един от работниците без да иска ме побутна по рамото и се върнах обратно в реалността.

— Извинете!

— Няма проблем. Аз ти се пречках.

Възвърнах баланса си и пристъпих към края на сцената, опитвайки се да издигна отново сриващите се стени на увереността ми.

Стотици фенове крещяха името ми. Пееха с мен. Молеха ме за още. Какво беше мнението на един мъж в сравнение с това? Но той не беше кой да е мъж. Той беше моя съпруг.

Милостиви боже! Защо правех всичко това? Мислех, че мога да се омъжа за него и да остана незасегната, но дори мисълта за

неодобрението му ме беше накарала да изгубя самоуважението, което бях изградила досега.

С Джей Си никога не трябваше да се тревожа за това. Но аз бях момичето, което реши да скочи от фалшиво, най-вероятно гей гадже, към много реален и много над моето ниво съпруг.

Претърсих с поглед задната част на сцената и забелязах Крейтън, облегнат на една от колоните. Всяка жена зад подиума го изпиваше с очи и не можех да ги обвиня. Ръцете му бяха скръстени, а златистият му тен контрастираше с бялата риза, чийто ръкави бе навил до лактите. Малки тъмни косъмчета покриваха мускулестите му ръце. Дори с дънки, за които все още бях шокирана, че въобще притежава, той все още успяваше да изглежда като нелепо богатия плейбой, какъвто беше.

Очите му не се откъсваха от мен, докато отбягвах работниците, възетата, говорителите и инструментите наоколо. Казвах си, че няма причина да се чувствам по-маловажна от него, но това не значеше, че го вярвам. Все още бях на тази фаза от процеса, която гласеше „преструвай се докато успееш да си повярваш“.

Отчаяно исках да знам какво мисли за изпълнението ми. Въпросът кипеше вътре в мен. *Няма да го питам.* Трябваше да стисна зъби, за да се спра. В моя свят приветствахме критиката. И въпреки решението си, аз избълвах въпроса в първия миг, в който заставах пред него.

Усмяхнах се, докато махах на камерите, докато в същото време ми се искаше да изтичам към него.

— Е, какво мислиш?

Той отпусна ръце и избута микрофона ми. Сърцето ми биеше като чук в гърдите, когато той отвори уста и я затвори, без да каже нищо. Направи крачка към мен и се намръщи.

Обвих ръка около тялото си, подготвяйки се за вербален удар.

— Гледах те миналата нощ.

Шокирах се от думите му.

— В Сан Антонио? Мислех, че си ме чакал навън, за да ме хванеш за косата и да ме завлечеш отново у дома.

— Не. Изгледах цялото скапано нещо и ще ти кажа, че си напълно побъркана, ако мислиш, че не би могла да оглавиш турнето.

Мисля, че сърцето ми спря... а след това затуптя още по-тежко в гърдите ми.

— Какво? — прошепнах аз.

— Прекалено добра си, само да подгрываш публиката. Не знам нищо за музикалната индустрия и не съм сигурен, че харесвам кънтри, но обичам твоята музика. Имаш глас, който сграбчва мъжа за гърлото и не го пуска, докато не изпееш и последната нота.

Залитнах, останала без думи. Крейтън ме хвана за ръката и ме задържа. Все още се възстановявах от признанието му, когато той попита:

— А сега накъде?

— Ами, отзад, поне за малко, преди да дойде време за „Това момиче“.

Ръката му се плъзна по моята и преплете пръсти с моите. Оставих го да ме изведе през коридора към съблекалнята ми. Чухме пеене и викове от стаята на Боун, покрай която минахме.

Хората се опитваха да ме заговорят, но аз не ги чувах. Единственото, което можех да направя, бе да следвам Крейтън, гледайки към бялата риза, опъната на мускулестия му гръб. Думите му се въртяха отново и отново в главата ми.

„Обичам твоята музика... Имаш глас, който сграбчва мъжа за гърлото и не го пуска, докато не изпееш и последната нота...“

Човек би си помислил, че комплиментите му биха успокоили тревогата вътре в мен, но вместо това отключиха по-голям проблем.

Мисля, че е възможно да се влюбвам в съпруга си.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

ХОЛИ

— Не спирай. Моля те. Не спирай. — Стоновете ми бяха като на много опитна порнозвезда.

Крейтън изръмжа срещу клитора ми, а пръстите на едната му ръка стиснаха по-силно бедрото ми.

Част от мен се надяваше, че ще ми остави синини, следа, че ме е докосвал там. Имах нужда от доказателство, че тази огромна шестица, на която бях залепила и синя панделка на победител в уникални умения, беше реална. Той заслужаваше диплома от някой лъскав университет за таланта си в тази сфера.

Притиснах женствеността си към устата му, отчаяно копнееща за още и нетърпелива да стигна до върха и да се потопя в оргазма. С това свое движение си спечелих силно плясване по бедрото.

— Стой мирна или няма да ти позволя да свършиш.

— О, господи, моля те — простенах аз.

Той повдигна глава, а пръстите му все още бяха заровени в мен, карайки ме да проплача заради загубената ласка на устните му.

— Ще вземеш това, което ти давам и когато ти го дам.

— Вече те моля. Какво повече искаш от мен? Остави ме да свърша!

Очите ми се отвориха шокирано, когато дълбок смях изпълни новия ми автобус. Точно сега не ме беше грижа колко е блестящ, лъскав и изумителен. Просто исках да свърша.

— Командаджийка. Предполагам се отнесох, тъй като изглежда не мога да се насладя на малката ти сладка вагина.

Предполагах, че би трябвало да се измъкна от омаята и да му кажа, че не ми допада да използва тази дума. Думата с „в“. Но мозъкът ми нямаше контрол върху влагата, която се стичаше от центъра ми, чувайки това изказване.

И той не пропусна този факт. Двата пръста, заровени в женствеността ми, се извиха напред, докосвайки G-точката ми.

— Мамка му, скъпа, толкова си влажна.

— Кажи го пак.

— Толкова си...

— Не. Онова, което каза преди това. — Говорех задъхано, но не ме беше грижа. Просто исках да чуя порочните му думи и да усетя опустошителния му език.

— Това, че не мога да се насладя на малката ти сладка вагина?

Вътрешните ми мускули се свиха и той простена. Ще ми се да имах координацията да посегна и да погаля пениса му, но се бях разтопила на черния кожен диван, а той беше на колене пред мен.

Самата мисъл, че съм поставила този мъж на колене, беше достатъчна да ме отведе до ръба на оргазма.

— Ще свърша.

Крейтън отново вдигна глава.

— Не, няма. Защото все още не съм приключил да изпивам котенцето ти.

— Но...

— Ще чакаш, докато ти позволя.

Крейтън наведе глава над женствеността ми и облиза влагата там, преди да започне да дразни, да хапе и да смучи клитора ми. Забих нокти в новата кожа, без да ме е грижа какви следи ще оставя, защото изведнъж осъзнах, че не искам да го разочаровам и да свърша, преди да ми е позволил. Удоволствието ми нарастваше силно и бързо и контролът ми започна да се изпарява.

Отворих уста отново да го помоля, но Крейтън пръв изрече думите, директно срещу клитора ми.

— Свърши за мен. Веднага! Силно!

Затворих очи, когато напрежението ми изригна, преминавайки през мен и докосвайки всеки мой нерв. Напълно изгубих контрол, притиснах се към него и зарових ръце в косата му, докато крещях името му.

Яхнах вълната, а той продължи да ме дразни, докато не можех да издържам повече. Издърпах главата му нагоре и се разтопих върху дивана. Мамка. Му. Бих казала, че езикът на този мъж трябва да бъде позлатен, но щеше да е голяма загуба.

Все още лежах лениво след разбиващия оргазъм, наслаждавайки се на ръката на Крейтън, нежно галеща вътрешната страна на бедрото

ми, когато някой почука на вратата на автобуса.

— Кажи им да се махат — прошепнах немощно.

Във всеки друг момент може би бих се поинтересувала кой е отвън, но това сега мен наистина, ама наистина не ме интересуваше. Всичко, което исках, бе да запазя това усещане за няколко дълги минути, а след това да застана на колене и да се потрудя, докато върна услугата.

Крейтън изпълни искането ми и дълбокият му глас огласи тишината в автобуса.

— Махай се!

Точка по стил за Крейтън.

Чукането обаче продължи.

— Ъхх. Сериозно ли?

Отворих очи и погледнах към часовника. Някакъв спомен за девет часа сутринта се забиваше в мозъка ми, но не можех да се сетя какъв беше. Вече минах интервюто в радиото, което беше в седем сутринта, и тази малка интерлюдия бе наградата ми, задето се измъкнах толкова рано от леглото. Е, или поне така го наричах аз.

Крейтън се изправи и огледа тялото ми, което бе голо от кръста надолу.

— Колкото и да се мразя, че го казвам, налага се да си облечеш нещо.

Изръмжах сърдито, което не бе никак секси. За щастие Крейтън само се усмихна и добави.

— Ще ида до вратата и ще разсея този, който е отвън.

Смъкнах се от дивана и се запрепъвах към задната част на автобуса, мислейки си разсеяно, че така трябва да изглежда работата в екип. Не беше ли точно това брачният живот? Работа в екип?

Този брак, който бе започнал като импулс и вече бе на една седмица, с всеки изминал ден ставаше все по-реален и не бях напълно сигурна какво изпитвам. А се предполагаше, че ще е толкова просто. Без усложнения. Лесен начин да се измъкна от историята с фалшивата годеница на Джей Си и да се опитам да поема малка част от контрола върху кариерата си... както и да преживея много оргазми като този, който изживях току-що. Но всичко се превърна в нещо напълно различно.

Исках ли да бъда друга? Наистина ли бях подготвена да превърна този брак в истински? Ами Крейтън дали бе готов?

Притиснах ръка към челото си, което туптеше от болка. Трябваше да намеря време да седна и да помисля над коренните промени в програмата, която бях предназначертала, и да реша как да реагирам... но докато бях на турне, не намирах особено много свободни минути за сядане и мислене. Не можех да спра да се удивявам на факта, че Крейтън бе излязъл от комфортната си зона и както изглежда, той беше този, който създаваше тези промени.

Но какво ще стане след турнето? Болката в главата ми се увеличи няколкократно. Супер. Нямах време за главоболие.

От другата част на автобуса чух мъжки гласове и се намъкнах бързо в клин за йога, поглеждайки към огледалото. Косата и цялото ми изражение казваха „току-що изчукана“, което не бе много далеч от истината. Да, току-що имах оргазъм, но тъкмо започна да става интересно, когато ни прекъснаха. Връщайки се обратно, все още се удивявах на гранитните плотове, кожените дивани и тъмното черешово дърво, които правеха автобуса по-лъскав и шикозен от всички други, които бях виждала. Продължавах да не мога да си спомня какво трябваше да се случи в девет часа.

Защото имах насрочена среща. С текстописец. С тази разлика, че никой не се бе сетил да ми каже, че това е Вал Гарсия.

Мамицата му.

Насилих се да се усмихна.

— Виж ти какво е довлякла котката — провлачих аз.

Усмивката на Вал бе знаеща и ми се наложи да стисна зъби.

— Нямах намерение да ви прекъзвам — каза той.

Крейтън прехвърли поглед от Вал към мен.

— Да разбирам ли, че и преди сте работили заедно?

Вал ме гледаше, докато отговаряше на Крейтън.

— Холи и аз бяхме много близки и работихме заедно веднага след като тя спечели „Кънтри мечти“. Нали така, Холи?

Той не можеше да е по-ясен, дори и да бе изписал думите „Правех всичко, освен да чукам жена ти“ с големи черни букви върху жълто неоново табло, което да размаха над главата си. С изключение на някой страничен наблюдател, всеки би сметнал, че лукавата му усмивка вероятно означаваше „Чуках жена ти“... което не беше истина.

Отвърнах с това, което се надявах да звучи безгрижно, но да разбие егото му.

— Последната година бях толкова затрупана от работа, че едва помнех какво съм правила през последните няколко минути. — Плъзнах се близо до Крейтън и го погледнах. — Е, не съм напълно искрена. Някои неща помня *много* добре.

Усмяхнах се към Вал, чудейки се дали изражението ми изглежда толкова самодоволно, колкото си мислех.

— Извинявам се. Колко съм груба. Вал, това е съпругът ми, Крейтън Карас. Крейтън, това е Вал Гарсия.

Вал протегна ръка и Крейтън я разтърси, очевидно беше, че двамата се премерваха с поглед.

— Така и предположих — каза Вал, пускайки след миг ръката на Крейтън. — Все още съм изненадан, че си се навила на секс за една нощ. Нали беше против тези неща?

Раменете на Крейтън се стегнаха.

— На ваше място бих внимавал какво говоря, господин Гарсия. Все пак разговаряте със съпругата ми. — Тонът му съдържаше едва сдържан гняв.

— Нямам нищо против. Просто предполагам, че ревнувам. Достатъчно съм голям, за да си призная, че ми се иска аз да бях този, който да я спечели.

Прочистих гърлото си.

— Добре тогава. Продължаваме. Вал, защо не се настаниш, а аз ще си взема нотите.

Мъжът може и да беше задникът, който изскочи от хотелската ми стая, след като не му позволих да отбележи тъчдаун... само за да се озове в спалнята на друга жена няколко часа по-късно... но все пак беше дяволски добър текстописец.

Ръката на Крейтън се напрегна под дланта ми и бях напълно наясно с факта, че той не иска Вал да се доближава до мен, особено ако сме сами.

Повлякох Крейтън към спалнята заедно с мен. Е, влача е силно казано. Не си правех илюзията, че бих могла да го отведе, където и да е било, ако той сам не го пожелае.

В мига, в който влязохме и затворих вратата, веднага избъбрих:

— Не съм спала с него. Бяхме много близо да го направим и съм сигурна, че не ти допада, но ти казвам истината. Много време преди теб не съм била с друг мъж. Както и да е, просто искам да знаеш, че нямаш никаква причина да се изнервяш от Вал.

Очите на Крейтън прогаряха дупки в мен.

— Не се изнервям, Холи. Обхванат съм от шибана ревност. — Той прокара ръка през гъстата си кестенява коса. — И, мамка му, хич не ми харесва. Мразя дори мисълта, че те е докосвал.

Не казах нищо, защото, честно казано, няхах идея какво да отвърна. Освен това знаех, че Вал чака. Е, щеше да му се наложи да почака още малко.

Сграбчих тениската на Крейтън и го дръпнах към мен.

— Тогава ме целуни. Маркирай ме. Дай му да разбере, че съм напълно и абсолютно извън обхвата му, тъй като принадлежа на теб.

Откъде се появиха тези думи... по дяволите... тези мисли, няхах никаква представа. Бунтувах се срещу собственическите чувства на Крейтън още от деня, в който си казахме „да“, но това бе нещо напълно различно. Беше нещо, от което бях отчаяна. Все още не бях готова да му сложа етикет и не бе нещо, към което се стремях в живота си. Или поне преди не бих го признала.

Крейтън ме изгледа и не бях сигурна какви заключения си направи, но не се поколеба да обвие ръце около задните ми части и да ме вдигне към себе си. Устата му се притисна в моята с почти луда интензивност. С устни, зъби и езици ние пирувахме един с друг.

Обвих едната си ръка около врата му и плъзнах ноктите на другата по тила и в косата му. Целувката продължи само минута, най-много две, но когато ме пусна на пода, краката ми трепереха, а сърцето ми биеше лудешки, карайки ме да мисля, че би могло да изскочи през ребрата ми.

Вид на току-що изчукана? Нямахше нужда да поглеждам към огледалото, за да знам, че лъхам на секс. Клинт ми подгизна и в този миг нямаше друго на света, което исках повече от това да го умолявам да ме събори на леглото и да ме чука като за последно.

— Дяволски красива си. — Той се наведе към мен. — И си моя. Не го забравяй и, мамка му, не позволявай и на него да го забрави.

Кимнах бързо, Крейтън се обърна и излезе от стаята. С треперещи пръсти затворих отново вратата, бързо смъкнах клина за

йога, обух си белъо и пъгнах крака в чифт дънки.

Поех си дълбок, успокояващ дъх с намерението да забавя лудо биещото си сърце до ритъм, който не се усещаше така, сякаш ще експлодира. Когато излязох от спалнята с тетрадка в ръка, Крейтън се мотаеше в предната част на автобуса, а Вал бе седнал на стол с тефтер в едната ръка и китара в скута.

Крейтън ме погледна и краката ми сами ме отнесоха до него, без съзнателно да бях мислела да го направя. Той отмести косата от лицето ми и хвана с пръсти брадичката ми.

— Трябва да се погрижа за някои неща. Ще се върна след няколко часа.

Обяснението му бе мъгляво и събуди любопитството ми. Каква работа би могъл да има Крейтън в Далас, че да му отнеме няколко часа? Но не го попитах.

Уча се да му се доверявам, казах си аз. Все пак, не прави ли и той абсолютно същото, позволявайки ми да остана насаме с Вал?

— Добре. Какво ще кажеш да си уговорим среща за обяд? Имам радио интервю от два до три часа и след това съм напълно свободна, докато дойде време за срещата с феновете.

— Идеално — каза Крейтън.

Притискайки се към него, аз се вдигнах на пръсти и го целунах по устните.

— Още една целувка за из път — прошепнах аз, чувствайки се като истинска съпруга.

Все още размишлявах над тази мисъл, когато той отстъпи назад и отново приглади една къдрица зад ухото ми, оставяйки ме да усещам вкуса му по устните си. Хареса ми да знам, че и аз съм сложила отпечатъка си върху него.

— Една никога няма да е достатъчна — каза той, преди да притисне отново устни към моите. След това се обърна и се насочи към вратата.

Когато излезе от автобуса, аз се още гледах след него като оглупяла от любов тийнейджърка.

* * *

Отпуснах китарата си и последния акорд на „Изгубена на Пето авеню“ увисна във въздуха между мен и Вал. Той остана смълчан за миг, а сърцето ми затуптя лудо, чакайки мнението му. Аз може и да мислех, че е страхотна, но той беше този, който имаше няколко награди „Грами“, а аз — само инстинкта си.

Най-после Вал проговори:

— С тази песен ще избиеш конкуренцията. Абсолютен убиец е. Стигнала си адски далеч след последния път, в който работихме заедно, ако всичките ти работи са като тази.

Сърцето ми затуптя още по-бързо.

— Мислиш ли, че е... добра?

— Холи, тази песен е върхът. Много добре знам кое е добро и кое е адски добро, а ти, момиче, си написала тотален хит. Предполагам, че си го написала наскоро?

Той повдигна вежда. Имайки предвид текста, беше очевидно, че съм я написала, след като срещнах Крейтън в Ню Йорк. В песента се пееше какво е да се чувстваш малък в големия град и осъзнаването, че докато имаш нещо, което да ти служи като котва, никога няма да си напълно изгубен.

Когато пишех песента, мислех, че тази котва е музиката ми... но сега, след като я чух, знаех, че греша. Крепеше ме не тя, а един човек. Този мъж, към който започвах да се привързвам прекалено много.

Спомних си въпроса на Вал.

— Да, написах я наскоро. Имам и още две, мога да ти ги изпея, ако мислиш, че не е нужно да работим по тази.

Той поклати глава.

— Не, нямам намерения да сменям нищо в тази. Освен това, ако започнем да я ровичкаме, ще трябва да приема част от заслугите, а тя си е напълно твоя, бебче.

Обръщението му увисна във въздуха, точно както бяха увиснали и акордите на песента преди малко.

— Вероятно не би трябвало да те наричам така, нали? Милиардерът ще дойде да ми откъсне топките и ще ми ги натика в гърлото.

Изкисках се леко, извивайки устни.

— Той е малко властен.

— Има си добра причина. Радвам се, че мъжът е разбрал, че е сложил ръце на нещо, което трябва да бъде ценено. Аз не се усетих, преди да стане прекалено късно. Ти си специална жена, Холи Уикс, и каквито и емоции да ражда в теб той, те допринасят по страхотен начин за песните ти. Изпя ли му я?

Премигнах няколко пъти.

— Да му я изпея? Ъм, не. Не съм.

Замислих се за следващия текст, която смятах да покажа на Вал, и стомахът ми се преобърна. Разголих душата си в тези песни и за обикновения фен може би не беше нищо особено. Но за някой, който ме познаваше? Със същия успех можех да напиша текста със собствената си кръв, защото това бе моето сърце, извадено на редовете в тетрадката. Надеждите ми, но най-вече страховете ми.

— Нали осъзнаваш, че рано или късно той ще я чуе? Все пак това ти е работата. — Вал беше привел глава настрани и говореше бавно, все едно съм идиот.

— Знам, но... не съм мислила толкова напред.

Той повдигна вежди.

— Не си очаквала брака да продължи достатъчно дълго, че да издадеш албума си?

Погледът ми беше автоматичен, но отговорът вероятно бе изписан на лицето ми. Дори сега ми беше трудно да осъзная как всичко това може да проработи, а в дългосрочен план не беше нещо, което ме караше да се чувствам удобно. Животът ми беше фокусиран върху това да живея ден за ден и никога не бях мислила напред в бъдещето.

— Какво ще кажеш да ти изпея следващата песен? Имаме — погледнах към часовника на стената — още няколко часа, затова не бива да ги губим. Все пак трябва да измисля още пет песни за ексклузивния албум.

— От звукозаписната компания ще преобърнат целия албум, след като им представиш това твое лошо момче. Няма да се изненадам, ако го направят първи сингъл.

Думите му изпълниха гърдите ми с топлина и аз взех китарата си, прехвърляйки страниците на тетрадката си. И останалите песни щяха да разголят душата ми, затова най-доброто, което можех да направя, бе да ги прегледаме и да ги изгладим възможно най-добре. Това беше повече от кариерата ми, това бе моята страст и бях

благословена да имам тази възможност... и този късмет Вал да ми помага.

— Готов ли си да чуеш следващата?

— Давай, момиче.

Започнах да свиря и усмивката на лицето му нарасна. Докато свърших, той вече потриваше ръце.

— Добре, имаме да сменим няколко акорда и да преправим припева, и мисля, че и тази ще е адски готина.

Посегнах към молива си.

— Да действаме тогава.

* * *

Вал взе китарата си и напусна автобуса в дванадесет без петнайсет. Здрависахме се и се почувствах като професионалист, а това бе нещо, което не осъзнавах, че искам. Вече не бях просто наивното момиче, което стъпи на сцената на „Кънтри мечти“. Бях изгряващ талант в света на кънтри музиката, както от страна на текстописците, така и от страна на изпълнителите.

С тази увереност, която ме изпълваше, продължих да се занимавам с песните до дванадесет и дваайсет. Крейтън още го нямаше.

Увереността в съпруга ми и опитът да му гласувам доверие обаче започваха да се рушат. Все още го нямаше, а не се бе обадил. Бавното ми плъзгане в ямата на съмненията бе спряно от звъненето на телефона ми... онзи, който пристигна вчера с експресната поща. Вътре в кутията имаше бележка от Тана.

„Гледай фокуса ти от турнето да не се измести към
страхотния задник на съпруга ти. Това е бъдещето ти,
момиче. Обичам те.

Т.“

Дори на километри от мен тя не пропускаше да ме засипва с мъдростите си, а това беше добро напомняне.

Телефонът ми иззвъня още веднъж. Обикновено, щом не познавах номера, оставях на гласова поща, но точно сега бих приела всяко разсейване.

— Ало?

— Ще приемете ли обаждане за ваша сметка от окръжния затвор? — попита компютъризиран глас.

Какво, по дяволите? Не съм получавала обаждания от затвора от много дълго време. Не и откакто преди много години вече живеех при баба, а майка ми бе изхвърлена от един бар, задето се бе сбила с последното си завоевание.

Би трябвало да затворя, но любопитството ми надделя.

— Да, ще приема.

Гласът, който чух след това, ме върна в миналото.

— Здравсти, бебче. Много липсваш на майка си.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

КРЕЙТЪН

След като приключих с интервюто на петнадесетия мъж, най-после бях открил двама професионални охранители, които да назнача да пазят Холи. Собственикът на охранителната фирма не възрази да интервюирам мъжете, но имаше против да доведе някой, който не е от екипа му.

— Не сме в състояние да упражняваме контрол върху външен човек и ако нещо се обърка, не можем да поемем отговорността за това.

— Аз ще го наблюдавам — казах, поглеждайки през рамо към грамадния мъж, който не ми позволи да вляза зад сцената в Сан Антонио.

Беше лесно да получа името му, а проверката, която направих, показва, че е ветеран от три бойни мисии и бивш член на първа пехотна дивизия.

Мъжът се доказва като надежден, когато отказа парите ми, но дори и за миг не бих се замислил да го допусна близо до Холи без подробна проверка на миналото му и лично интервю. Беше закъснял с пристигането си от Сан Антонио и сега аз се бавех за срещата си за обяд с Холи.

Поглед към часовника ми показва, че *наистина* адски много закъснявам. Ако успеех да се добра за десет минути до автобуса, щях да пристигна навреме да тръгнем за радиошоуто.

Поглеждайки към двамата си нови подчинени, махнах с ръка към ескалейда.

— Качвайте се. Новата ви работа започва от сега.

Когато пристигнахме в автобуса, той беше празен. Чаз, шофьорът, пушеше цигара и си говореше с останалите мъже. По думите му Холи бе тръгнала само преди няколко минути.

Натоварихме се отново на ескалейда и се насочихме към магистралата, която се оказа затворена. Заради шибаното посещение

на президента.

— По дяволите! — Блъснах с юмрук по таблото.

— Съжалявам, че го казвам, шефе, но няма да стигнем навреме. Това не е моя район и не знам никакви черни пътища така, както ги знам в северните щати.

По-рано бях дал ключовете на Маркърс, планината от мускули от Сан Антонио. По ирония на съдбата не беше обучаван в рискови маневри при шофиране като другия мъж, който наех, но след като беше заобикалял бомби в Хумви, се чувствах доста комфортно с него зад волана. Трябваше да реша кой ще кара Холи, когато не съм с нея.

Прокарах ръка по лицето си.

— Да. Знам. Мамка му. Но докато трафикът отmine, тя вероятно ще се връща обратно към автобуса. — Погледнах към Маркърс и към другия мъж на задната седалка на СУВ-а. — Да се връщаме, първо ще ви представя на останалите, а после и на Холи. Тя може да се дърпа, но без значение какво казва, вие се придържайте към плана. Докладвате пред мен, не пред нея.

От мъжа на задната седалка получих безмълвно кимване.

Но от седалката на шофьора, отговорът беше много по-различен.

— Ще ти трие ли сол на главата, задето закъсня, шефе?

Замислих се за начина, по който се разделихме с Холи.

„Тогава ме целуни. Маркирай ме. Дай му да разбере, че съм напълно и абсолютно извън обхвата му, тъй като принадлежа на теб.“

Не бях сигурен, че някога ще забравя тези думи. Те ехтяха в мозъка ми и си ги припомнях постоянно, откакто ги изрече.

Когато погледнех назад към пътя, който изминахме, никога дори не си бях представял подобно развитие на нещата. И нямам предвид факта, че бях в Ескалейда с двама бодигарда, движейки се по страничните улици на Далас. Имам предвид факта, че бях привързан към тази жена по начин, който не мога да сравня с нищо друго. Всичко може да бе започнало напълно физически, но бях удивен от мълниеносния начин, по който нещата се промениха.

Да я оставя сама с Вал беше в разрез с всички мои собственически инстинкти, но осъзнах, че ѝ се доверявам, което бе нещо напълно ново за мен. Последният ми брак, колкото и кратък да беше, ме накара да нямам доверие на жените.

Срещнах Шоу, когато купих верига от луксозни курорти на един търг. Курортите бяха създадени от баба ѝ и съсипани от баща ѝ, преди да успее да поеме контрол над тях. Тя беше амбициозна, целеустремена и напълно разярена, задето наследството ѝ е изтекло в канала.

Бях опитал да я уволня, но тя отказваше да си тръгне, като заяви, че ще работи, ако трябва и за без пари, стига да ѝ позволя да остане. Склоних, и то не само защото страстта ѝ към бизнеса бе заразителна. Шоу беше изключителен лидер. Харизматична и напълно прекрасна.

Заех се лично с ролята да я надзиравам и едното доведе до другото. Когато ставаше въпрос за бизнеса, бяхме страхотен екип и напълно несъвместими във всичко останало. Имаше смисъл, или поне така изглеждаше, когато Шоу ми представи идеята като умелата бизнес дама, каквато беше. Венчахме се шест месеца след срещата си и в момент на щедрост се съгласих с предбрачния договор, в който бе записано, че ако нещата между нас не се получат, тя ще задържи курортите.

Три месеца след сватбата осъзнах, че те са *всичко*, което бе искала от сделката. Това беше първият и последен път, в който срещам човек, който преговаря толкова добре, колкото и аз.

През цялото време е била влюбена в друг и ме беше виждала като най-бързия и най-лесен начин да си върне фамиленото наследство. Единственото, което ме накара да не полудея от гняв заради начина, по който нещата приключиха толкова студено, бе заради онази кучка, кармата.

Шоу не получи всичко, което искаше, защото загуби човека, когото обичаше истински. Очевидно той не е бил от типа мъже, които лесно преглъщат факта, че любимата му се е омъжила за друг. Не можех да го виня. А Шоу се превърна в ледена бизнес дама, веселието и игривостта, които бях забелязвал от време на време в нея изчезнаха напълно, и доколкото знаех, повече не са се появявали.

Скоро след раздялата ни осъзнах, че да дадеш на една жена верига курорти след развода води до опашка от жени, желаещи да станат следващата госпожа Крейтън Карас. Тълпата постоянно нарастваше и вече не можех да се доверя на нежния пол.

Бракът ми с Холи беше перфектният начин да спра настъплението на златотърсачките, които отчаяно опитваха да

привлекат вниманието ми. Не се гордея с мотивацията си, но няма да се извинявам за нищо, което ме доведе до това място, точно с нея.

— Шефе? — повика ме Маркърс, връщайки ме в настоящето. — Ще имаме ли проблеми?

— Честно казано, не съм сигурен. Все още я опознавам.

Нещо средно между сумтене и смях дойде от другия мъж в колата, Орин Стийл, бивш тюлен, който бе изгубил подвижността на левия си палец и му се наложило да напусне екипа си заради това. Зарязал изцяло военноморския флот, тъй като отказал да седи зад бюро.

— Ще я опознавате през целия си живот. Жените са мистерия, която е най-добре да остане неразгадана — добави той.

Маркърс избухна в смях, а аз все още се опитвах да реша дали Холи ще ми е ядосана. Обзе ме непознато чувство на тревога, когато си спомних бележката от две думи, която ми беше оставила, след като напусна апартамента ми в Ню Йорк.

— Най-добре карай по-бързо — казах аз.

* * *

Холи влезе в автобуса по-малко от час, след като се върнах, но облекчението, което почувствах, щом я видях, се изпари, когато забелях приведените рамене и преbledнялото й лице.

Затръшнах лаптопа и скочих на крака.

— Какво не е наред?

Тя ме заобиколи и потъна в стола.

— Просто денят беше дълъг — заяви тя с пораженчески тон.

— Холи — казах само името й, но тонът ми беше показателен. Знаех, че нещо не е наред, а тя знаеше, че аз знам, че нещо не е наред.

— Какво ще кажеш за ден за среща с родителите?

Въпросът й ме свари неподготвен, особено имайки предвид, че шансът й да се запознае с родителите ми се бе изпарил преди много години, когато майка ми и баща ми бяха убити в едно африканско село, докато вършили работата си на мисионери. История, която всячески се опитвах да скрия от таблоидите.

— Моля? — попитах аз.

Тя погледна иззад гъстите си мигли.

— Майка ми може да ни посети.

От това, което ми бе казала за майка си, разкритието ѝ ме изуми.

— Наистина ли?

— Да, но само защото не можех да измисля достатъчно бързо отговор, с който да ѝ откажа.

— Е, поне си откровена.

— Обаждането от затвора ме свари неподготвена.

— Моля? — попитах отново.

— Ако преди не си бил сигурен, че си се оженил за боклук, вече може да се успокоиш, защото ще имаш неопровержимо доказателство. Майка ми е била арестувана, понеже е влязла с взлом в дома на баба ми. Очевидно шерифът не е имал номера ми, защото, когато се обадох в участъка, ми обясниха всичко.

Гласът на Холи беше изтощен, когато срещна погледа ми.

— Въобще нямаше да я арестуват, ако преди това майка ми не бе разбила брака на шерифа, след като пияна обяви публично, че е спала с него. Жена му се разбесня и не пожела да повярва на думите му, че това не е вярно. Тя го напусна, а шерифът никога не прости на майка ми. Той, както и всички в града знаят, че баба остави всичко на мен, включително и къщата. Майка ми няма право да влиза в нея.

— И това какво общо има с посещението ѝ?

— Наложил се да ѝ платя гаранцията, за да я пуснат, а тя няма къде да отиде... затова е влязла в къщата на баба. Когато ме помоли да дойде тук, не успях да изрека думата „не“ достатъчно бързо. Не се тревожи, ще издържи само ден или два, преди да се забие с някой...

Холи пое дълбоко дъх и продължи с разтреперан глас.

— И след това няма да я видя повече, докато не изхарчи парите, които е откраднала от мен и от всеки, който не внимава къде държи портфейла си. Това се случи, когато ме издири в началото на турнето. — Думите ѝ се прекършиха при последните думи.

Прекоших малката дневна в автобуса и я прегърнах силно. Настаних я в скута си, след като първите сълзи започнаха да се плъзгат по бузите ѝ. Бях толкова шокиран от промяната ѝ в ранено малко момиче, че няхах никаква идея какво друго да направя, за да я утеша.

Тя се вкопчи за миг в раменете ми, преди да се отдръпне и да слезе от скута ми. Холи потърка очи, размазвайки спиралата си, преди

да започне да крачи напред-назад.

— Мамка му. Няма да плача заради нея. Плакала съм за нея прекалено много пъти. Тя не заслужава сълзите ми. Нито една от тях.

— Съгласен съм. Никой не заслужава сълзите ти — „нито дори аз“, добавих на ум.

— И ето те и теб — каза тя.

— Аз? — попитах я.

Нека поспрем за миг и да признаем факта, че това е може би най-шибаният тъп въпрос, който един мъж може да зададе на жена си точно в този момент, и все пак, той се изплъзна от устата ми, преди да успея да го спра.

— Сериозно? Върза ми тенекия. *Отново*. А майка ми, златотърсачката, идва на гости и ще се наложи да я търпя да ми обяснява как никога няма да те задържа, освен ако не се науча да правя нещо уникално, като да си украся задника или женствеността с лъскави камъчета, но дори и тогава вероятно няма да съм достатъчно жена, че да запазя мъж като теб.

Мамка му. Майката на Холи наистина я скапваше, но жената щеше да осъзнае, че номерата ѝ вече няма да минават. Нямахме никакъв начин да ѝ позволя да се доближи до Холи. Не ми дремеше коя е.

— Не очаквах да отнеме толкова време.

Тя скръсти ръце и познавах достатъчно добре езика на тялото ѝ, за да знам, че в момента е затворена за всякакъв вид разумна комуникация.

— И къде, по дяволите, беше? — поиска да узнае. Когато отворих уста да отговоря, тя вдигна ръка и аз млъкнах. — Няма значение, не е нужно да ми казваш. Така или иначе, бракът ни не е от *онзи* вид.

Жлъчта в тона ѝ ме обърка. Знаех, че е ядосана и емоционална, но да говори така за това, което бяхме започнали да изграждаме, ме ядоса.

— И точно какъв вид е бракът ни, Холи? — попитах аз.

— И двамата знаем, че няма да продължи дълго. Аз съм само едно бегло увлечение за теб. И в случай че се чудиш, нямам намерение да скъсвам задника си от работа, за да те задържа на кукичката.

Странното ѝ и леко изкривено чувство за хумор направиха невъзможното. Ядосаното ми настроение се изпари. Станах от стола и

тръгнах към нея, хищническите ми инстинкти взеха превес.

Притиснах я към хладилника и изръмжах.

— Дори ако помоля мило и обещаю да чукам стегнатото ти задниче, за да свършиш толкова много пъти, че да взривя от удоволствие всичките ти рецептори?

Тя вдигна поглед към моя и измънка.

— Знам, че не трябваше да казвам това.

Отместих косата от лицето ѝ и снижих устни към ухото ѝ.

— Никога не се страхувай да ми казваш каквото и да е било.

Когато тя не отговори, аз се отдръпнах и я погледнах.

— Холи? Погледни ме! — Изчаках я да се подчини. — Ако наистина вярваш в това, което каза, че бракът ни няма да просъществува, значи имаме сериозен проблем.

Тя прехапа долната си устна и се поколеба за миг, преди да попита:

— Защо?

Подсилих думите си със стомана, защото не исках да има объркване за това какво ѝ казвам.

— Защото няма сила на света, която да ме накара да те пусна да си отидеш.

Огромните ѝ кафяви очи примигнаха два пъти, а устата ѝ остана отворена. Искрите между нас, които бяха изчезнали за миг, отново се разгоряха.

— Кой си ти, по дяволите, и какво направи с моя „ще те чакам в хотелския апартамент с предбрачен договор и годежен пръстен“ съпруг?

Обгърнах с ръце лицето ѝ, имах нужда да осъществя контакт с нея.

— Нещата се променят, Холи. И *всичко* за мен се промени заради теб. Ако все още не си го осъзнала, то ще се наложи да ти го покажа.

— Не те разбирам — прошепна тя.

Опрях чело в нейното и вдишах.

— Точно тук грешиш. Разбираш ме по-добре, отколкото си мислиш.

Тя извъртя главата си, прекъсвайки контакта. Отпуснах ръце около тялото си и вълна от съмнение премина през мен, карайки ме да изпитвам напълно чуждо за мен чувство... несигурност.

Обмислих дали да не я целуна така, че да забрави всички мисли и да не усеща нищо друго, освен мен, но също така знаех кога е полезно да отстъпя и да изчакам, докато дойде време да тържествувам по-късно. С новината за ареста на майка ѝ и предстоящото ѝ пристигане, да не споменаваме и стреса по време на турнето, подозирах, че Холи вече е на предела на силите си, и последното нещо, което исках да направя, е да я бутна от ръба.

Тук не ставаше въпрос за мен, а за нея.

Решавайки да сменя темата, аз отстъпих назад и кимнах към вратата.

— Искаш ли да се срещнеш с новите си охранители? — попитах я.

— Нови охранители?

— Това върших днес. Направих няколко лични интервюта и порових малко в досиетата им. Трябваше да се убедя, че мога да им се доверя, преди да им позволя да се доближат до теб. Ако имаш проблем с някой от мъжете, кажи ми и веднага ще го заменя. Но по мое мнение и двамата са добър избор. — Срещнах погледа ѝ. — Възнамерявам да им се доверя за безопасността ти, а повярвай ми, това не е нещо, което бих могъл да сторя спокойно. Никак даже.

Изражението ѝ се успокои за миг, но отново се напрегна, когато попита:

— А мислиш ли, че биха могли да държат и майка ми далеч от мен?

— Не се тревожи за нея. Аз ще се справя с този проблем.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

ХОЛИ

Енергията от тазвечерното шоу бе точно това, от което имах нужда, за да заредя вътрешните си резерви. Публиката беше невероятна, пееше с мен и крещеше. Може би изглежда така, сякаш съм суетна, но наистина нямаше нищо, което да се сравни със стотици почитатели, викащи името ти.

Човек би си помислил, че обикновено момиче от Голд Хейвън, Кентъки, което е започнало да пее на караоке, с вмирисани на пържена храна дрехи и коса, няма да се чувства комфортно на сцената пред стотици хора, но аз се чувствах така. Тук ми беше мястото. Всеки път, щом застана пред публика, го правя с пълната осъзнатост, че съм родена да правя точно това.

Но мислите за миналото ми напомниха, че майка ми идва на посещение, и макар Крейтън да каза, че ще се погрижи за нея, тя щеше да намери начин да забие нокти в мен. Просто, когато се отнасяше за нея, бронята ми никога не беше достатъчно твърда. Искаше ми се да ѝ се обадя и да ѝ кажа „не, по дяволите, размислих“, но няхах никаква идея как да се свържа с нея.

Докато лежах полузаспала в автобуса, сгушена в прегръдките на Крейтън и омаята от последния ми оргазъм все още не бе изчезнала, аз му казах:

— Искан ми да се върна времето назад и да кажа на майка ми да отива някъде другаде, където и да е. Не я искам тук. Не искам отново да влиза в живота ми. Никога не свършва добре.

Крейтън ме притисна към гърдите си и ме целуна по главата.

— Заспивай. Утре в Билокси те очаква още един натоварен ден.

Вибрациите от пътя и спокойното равномерно дишане на Крейтън ме унесоха в сън без сънища.

* * *

Следващия следобед измъкнах телефона си и за пореден път погледнах колко е часа. Не че се тревожех, че ще пропусна срещата с феновете си в Билокси, а защото очаквах майка ми да се появи с балетна стъпка зад сцената и да създаде опустошение като миеща мечка, която се е промъкнала през нощта в къщата през комина.

Крейтън ми хвърли въпросителен поглед.

— Какво ти става? Няма да закъснееш, затова се успокой.

Поех си дълбоко дъх и го изпуснах бавно, опитвайки да овладеем нервите си.

— Не е това. Майка ми е. Надявах се, че ще се появи по-рано, за да имам време да се стегна за шоуто. Мразя да се чувствам така на ръба.

Крейтън пребледня.

— Мамка му. Забравих да ти кажа. Погрижих се за нея.

Кълна се, всичко в мен замръзна... дробовете ми, сърцето ми, дори кръвта във вените ми.

— Какво? За какво говориш?

— Уредих й ваканция. Напълно безплатна почивка в Маями. Там имам няколко големи курорта и реших, че така ще е ти дам спокойствието, от което имаш нужда. Тя се съгласи доста лесно.

Чувайки спокойните му думи, аз се разстроих истински.

— И не си направи труда да ми го споменеш? — изписах аз.

Той прокара ръка през косата си, отказвайки да срещне погледа ми.

— Мамка му, Холи. Цял ден търчим напред-назад. Изплъзна ми се от ума.

— Мамка му, Крей. Тревожа се за това през целия скапан ден. Можеше да ми кажеш и да ме отървеш от мъките.

В гнева си започнах да крача зад сцената. Знаех, че преигравам, но Крейтън не разбираше майка ми или стреса, който ми причиняват дори мислите за нея. Той ме гледаше, оставяйки ме да се набеснея, което вероятно беше умно от негова страна. Приближи се до побесняла женска и може да изгубиш важна част от анатомията си, а това щеше да е голяма загуба, нали?

След около двадесет обиколки напред-назад през стаята, която не бе повече от десет метра дълга, успях да се успокоя мъничко. Вдигнах поглед към Крейтън, който седеше облегал до стената с ръце на

гърдите си, чудейки се дали не се опитва да прикрие смеха си. Погледнах го за миг и осъзнах, че не го прави. Но освен това разбрах, че не мога да разгадая какво мисли.

— Какво? — сопнах му се аз. Добре, звярът още не беше укротен. Просто имах нужда да пренасоча енергията си към изпълнението си тази вечер. Поне това можех да направя.

— Нарече ме Крей — каза той.

Поклатих глава.

— И какво, да не би да има нещо нередно в това?

Той кимна.

— Така ме наричат близките ми, но ти никога не си ме наричала така.

Прехапах устна и се замислих.

— И?

— Нищо. Изненадах се, това е. — Той махна с ръка. — Може да продължиш с тирадата си.

От някой друг може би щеше да звучи снизходително, но *Крей* изглежда ме оставяше да си излея всичко, което бе именно това, от което имах нужда в момента. Осъзнаването на тази истина ме накара да се успокоя.

— Прекалено изтощена съм — заявих аз, спирайки пред него.

— Тогава май е най-удобното време да те попитам навита ли си да отскочим до Ню Йорк след шоуто в четвъртък. Знам, че не сме говорили какво ще правим, след като турнето приключи, но у дома има някои неща, за които трябва да се погрижа лично, и които отлагам вече доста време, а ми се иска да дойдеш с мен.

Умишлено отбягнах темата „Какво ще правим с нас след това“, затова въпросът ми беше напрегнат.

— Нали знаеш, че не искам да оставам в Ню Йорк за постоянно?

Изречението на Крейтън стана сериозно.

— Ще измислим как да се справим, Холи.

— Добре. Ще дойда.

Усмивката му стана по-голяма и по-нежна.

— Радвам се, че няма да ми се наложи да те отвличам. Наистина не искам да ходя на тази гала вечер сам.

— Гала вечер?

— Благотворителна. В МнМИ.

Когато отворих уста, за да кажа, че не съм сигурна какво значи МнМИ^[1], той каза:

— Ела тук.

Пресякох стаята и застанах близо до него, но достатъчно далеч, че да не може да ме докосне.

— Нямам време за нищо порочно точно сега.

Погледът му стана мек, такъв, какъвто не помнех да съм го виждала някога. Думите му също бяха нежни.

— Не това искам. Просто искам да те подържа малко, преди лудостта на вечерта да ни обгърне.

Пристъпих напред, разтапайки се в прегръдката му. В мен се надигна топлина, която се превърна в изгаряща нужда, щом той прошепна до косата ми:

— Но по-късно нещата ще станат по-порочни, отколкото може да си представиш. — Ръцете му се плъзнаха по гърба ми и обгърнаха задните ми части, а пръстите му се провряха в процепа между двете полукълба. — Ще трябва да използваме дори още по-голям анален разширител, за да те подготвя и най-накрая да чукам мъничкото ти задниче.

Той ме притисна към слабините си и твърдата, гореща ерекция изпрати вълни от възбуда по цялото ми тяло, когато се притисна в клитора ми. Искаше ми се да се търкам в него, докато свърша.

Така и направих. Бяха ми нужни само три минути с удоволствието, което ми доставяха пръстите му върху задните ми части. Отстъпих назад с треперещи колене и знаех, че лицето ми е зачервено, а косата ми е пълна катастрофа.

— Трябва да отида при Рошел и Крис за довършване на грима — прошепнах аз.

Крейтън се усмихна с превъзходство, но бях прекалено доволна, че да го ударя през лицето.

— Направи го. Ще се видим след срещата с феновете. — Погледът му стана по-остър. — И не се карай пак с Маркъс, задето седи близо до теб. Може да не влиза в кадър за снимките ти, но го искам близо до теб за всеки случай, ако някой шибаняк реши пак да ти се нахвърли. Тези устни са мои, а аз не споделям своето с никой.

Той сграбчи ръката ми и ме дръпна отново близо, за да ме целуне, преди да ме освободи.

Успях да си събера акъла и да козирувам.

— Сър, да, сър!

Той ме плесна по задника и се насочих навън от стаята, потраквайки с токчета.

[1] МнМИ — Музей на модерното изкуство в Ню Йорк. Или на английски МоМА — Museum of Modern Art.— Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА КРЕЙТЪН

От станалото за мен вече обичайното място за наблюдение до колоните вляво на сцената гледах как Холи разбива публиката в Билокси. Беше очевидно, че залите се пълнеха все повече и повече с всеки концерт, който изнасяха, почти в синхрон с жуженето на медиите, които не спираха да говорят за Холи. Сега историите се фокусираха най-вече върху нея и кариерата ѝ, както и трябва да бъде. Хората идваха от любопитство, но дори аз можех да кажа, че по лицата им личеше как се превръщат в нейни фенове.

Точно сега Холи бе привлякла вниманието на всеки върху себе си. Публиката беше на крака и пееше с нея всека дума от песента. Както и в нощите преди това, продължавах да се изумявам от таланта ѝ. Жена ми беше шибана рок звезда. Е, кънтри звезда може би бе по-точното определение.

Дълбок глас зад мен издаде присъствието на Боун Трашър.

— Ако продължиш да я зяпаш така, скоро ще се наложи да поставиш в ръцете ѝ важните си чаркове, защото тази жена ще знае, че те притежава.

— Какво правиш навън от малкото си кралство, преди да излезеш на сцената? — попитах, поглеждайки го само за миг, тъй като не исках да пропусна нито секунда от изпълнението на Холи.

— Ако си мислиш, че си единственият, който знае, че тя има страхотен талант, значи грешиш. Обикновено от време на време идвам тук, за да послушам някоя от песните ѝ, но тази вечер дойдох, за да се убедя с очите си, че наистина седиш тук като наказано хлапе. Хората говорят, нали знаеш?

Откъснах поглед от Холи, за да погледна надолу към Боун.

— И на теб защо ти пука за това?

— Само казвам, че кучката знае, че те е сграбчила за топките, и нямаш никакво преимущество. А предполагам, че мъж като теб цени много това да има преднина.

— Какво намекваш, Трашър?

— Нищо не намеквам. Просто ти давам съвет. И моята жена е вкопчила яко нокти в мен, но не ѝ давам да го разбере.

— Доколкото си спомням, ми каза да се отнасям добре с нея, ако не искам да се разправам с теб? — спомних си бегло заканата му от деня, в който се запознахме преди три дълги дни.

Той изпука кокалчетата на татуираната си ръка.

— Мамка му, така е. Но това не значи, че трябва да показваш всичките си козове, мъжки. Все пак тази игра е стратегия.

Засмях се, тъй като имах чувството, че аз трябва да съм този, който да му даде съвет.

— Бил ли си женен преди?

Той се изхили, но звука на барабаните и китарата подсигуриха, че само аз ще го чуя.

— Не. Точно затова ти давам съвета, Ричи Рич. От това, което чух, вече си се провалил на този фронт. Смятам да мина през тази простотия брака само веднъж. Макар че, като се замисля, може да си бил домашно кутре и преследвач на котенца и преди, и затова да си прецакал всичко. Жените искат да знаят, че техният мъж е само техен, но не искат някой да търчи след тях като мекотело.

— Мерси за съвета, но мисля, че съм си добре. Грижи се за себе си и остави аз да се тревожа за Холи.

Трашър сви рамене, но не остави темата.

— Не познаваш момичетата като нея, Карас. Тя не е от твоя тип. Никога няма да свикне с парите или обкръжението ти. Дори и да пие шампанско от платинени каубойски ботуши, тя пак ще си остане момиче от провинцията. Сигурен ли си, че това те устройва? Защото ако не е така, ще бъда достатъчно добър да ѝ го кажа, преди да се е влюбила в теб.

Можех да му отговоря по толкова различни начини, но не го направих, защото бях шокиран от последните му думи. „Преди да се е влюбила в теб.“ Защото тя все още не беше.

Това беше шамарът на грозната реалност. Бях решил, че това между нас е истинско, а Холи... няхах никаква шибана идея какво мисли тя. Единственото място, където ми отстъпваше, бе в спалнята... или където и да се случи да ми се отдаде възможност да ѝ доставя

удоволствие. Знаех как да прелъстя жена си, но как да срина стените около нея? Как да я накарам да ми се довери?

— О, мамка му! — изкрещя Трашър, когато един от феновете се метна на сцената на няколко метра от мястото, където стоеше Холи. Скочих напред, но Трашър ме сграбчи за ръката. — Не, мъжки, този път няма да се биеш.

Охраната сграбчи мъжа, преди той дори да успее да докосне върховете на ботушите ѝ, и го завлече навън от залата.

Холи замълча само за миг, преди да довърши последните стихове от песента, докато бандата навакса с музиката. Щом песента свърши, тя заговори в микрофона.

— Е, изглежда той наистина харесва тази песен, не мислите ли?

Тълпата започна да вика още по-силно, тя им се усмихна сияйно и подхвана последната песен от репертоара си тази вечер.

Откъснах ръката си от Боун.

— Никога повече не заставай между мен и Холи. Ясен ли съм, Трашър? Нито тук, нито където и да е било. — Гласът ми преливаше от насилие, докато гневът ми продължаваше да пулсира на повърхността. — Тя е моята жена. Дяволски способен съм да я защита от всичко и всички.

Боун поклати глава.

— Имаш да учиш много мъжки, особено за нея. Тя е силна жена. Не се нуждае да я спасяваш. По дяволите, тя ще намери начин да те използва, за да се спаси. Никога не я подценявай, защото това ще е най-голямата грешка в живота ти. В това може да си сигурен. Кънтри момчетата могат да пламват така, както дори не може да си представиш.

— Мислиш ли, че не знам, че е дяволски специална? — Махнах към сцената. — Тя е шибана богиня там и трябва да съм сляп, че да не го видя.

Трашър кимна.

— Добре и, мамка му, не го забравяй! — Той се обърна и тръгна по коридора обратно към съблекалнята си, но се спря за миг. — Трябва да дойдете довечера с нас. Ще се забием в един от любимите ми барове. Ще похвърляме малко подкови. Нека видим дали може да се справиш с кънтри момчетата.

Последното нещо, което исках, бе да излизам с този тъпак, който си мислеше, че познава Холи по-добре от мен, но нещо ми попречи да кажа „не“. Вместо това кимнах.

— Ще оставя Холи да реши.

— Вагинолизец такъв.

Трашър хвърли думите през рамо, а аз се облекнах отново на колоната. Не харесвах копелето, обаче не го и мразех. Той се грижеше за Холи и заради това имаше уважението ми.

Но подкови? Наистина ли?

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

ХОЛИ

— Тя ти сритва задника, човече!

— Ти си в неговия отбор, което значи, че сритва и твоя задник!

Момчетата от бандата ми се забавляваха неимоверно, задето побеждавах Крейтън на хвърляне на подкови в любимия бар на Боун извън Билокси. Не можех да повярвам, че Крейтън ме попита дали искам да отидем, вместо да ми нареди, докато ме носеше към автобуса, точно както бе направил и миналата вечер след изпълнението ми на „Това момиче“ по време на изявата на Боун.

Тази вечер Крейтън ме чакаше зад сцената с бира и голяма усмивка. Бирата беше негова, тъй като все още бях на „адската диета за турнето“, но той така или иначе ми я подаде и ми каза, че Боун ни е поканил и оставя на мен да реша дали да отидем.

Честно казано, женските ми части имаха нужда от малко почивка след цялото това чукане, което правехме, а сексът след шоуто винаги беше доста енергичен. Затова казах „да“ от чувство за самосъхранение.

Сега се чудех дали съм направила правилния избор. Крейтън не показваше точно знаци, че иска да убие някой. Той просто отпиваше от бирата си и свиваше рамене при коментарите.

Най-накрая каза:

— След като задникът ми е неин, тя може да го рита колкото си иска.

Тъй като думите му бяха изречени точно когато хвърлях, подковата полетя в грешната посока към коленете на Боун.

Той подскочи, бягайки от летящата подкова, а бирата му се разплиска навсякъде по бара.

— Мамка му, жено. Гледай накъде хвърляш!

Но аз не обръщах внимание на Боун. Не можеше да ме е грижа по-малко за него, за коленете или за бирата му. Гледах към Крейтън, опитвайки да осъзная какво бе казал току-що. „Задникът ми е неин.“

Нима за него всичко това бе толкова реално? Имам предвид, той постоянно казва, че съм негова, но аз никога не бях гледала на това като на собственическите чувства, които човек изпитва, когато бракът му е „истински“. Или това, че живеем по време на турне и най-после намерихме своя ритъм, беше размътило напълно ума му?

Единственото, което знаех, бе, че се боях да се надявам, че това между нас може да се получи. Надеждата беше опасно нещо, а щом Крейтън беше замесен, се ужасявах да заложа всичко. Този мъж имаше властта да ме пречупи.

Дори докато мислите се въртяха в мозъка ми, аз посегнах към нова подкова, знаейки, че съм тотално прецакана. Вече беше твърде късно. Бях направила залога си и сега сърцето ми беше в опасност.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА КРЕЙТЪН

Седмица по-късно

Чувствах се странно, знаейки че след няколко часа няма да се върна в автобуса за турнето. Мога с ръка на сърцето да кажа, че преживяването беше страхотно. Десет дни, седем града и постоянното напомняне, че имам за съпруга жена с невероятен талант. Да наблюдавам Холи в средата ѝ бе изживяване, което ми отвори очите. Тя имаше характер и мотивация и работеше по-здроаво и от най-добрите ми изпълнителни директори.

Но колкото уверена и смела да беше на турнето, в мига, в който кацнахме в Ню Йорк тази сутрин, тя се затвори в себе си, обгръщайки се в облак несигурност. Трябваше да приключи сделката, да се справя с благотворителната гала вечер и след това щях да имам време да се заема с това да ѝ помогна да свикне с тази част от живота си, с бъдещето. Трябваше да се чувства комфортно тук, защото, ако го направехме по моя начин, щяхме да разделяме времето си между Ню Йорк и където трябваше да бъде тя. Където избере да бъде.

Химикалът ми почука върху пунктираната линия за подпис на документа, който щеше да подsigури никой повече да не взема решения за кариерата на Холи, освен самата тя. Никой повече нямаше да има такава власт над нея.

Подписах се на линията и беше готово.

„Хоумгроун Рекърдс“ беше мой.

Точно изглаждахме последните детайли по сделката в деня, в който Холи ме напусна. Бях толкова зает с преговорите, че не отделих време да спра и да ѝ се обадя. Тези преговори бяха критични, тясно свързани с нея и задълженията по договора ѝ. Както и подsigуряването, че през тези седмици между подписването и финализирането на сделката хората от компанията да не могат да направят нищо, което да повлияе негативно на кариерата ѝ. Оказа се,

че съм скапан съпруг, имайки предвид, че за малко не изгубих повече от тази сделка.

Но в мига, в който онези двама шибаняци застанаха на масата за преговори, пробудиха една защитническа част от мен, за чието съществуване не знаех досега. С всеки фалшив коментар как са измъкнали Холи от мизерното ѝ съществуване, за да ѝ дадат шанс в тяхното шоу, аз ставах все повече и повече решен да получа оставките им в ръка.

Тя е била момиче, което не е познавало нищо по-добро, и което не е имало какво да губи, когато е подписала тежкия им обвързващ контракт. Сега, след като познавах Холи, можеха да впишат каквото си искат в договора ѝ и тя нямаше да възрази, за да има шанс да сбъдне мечтата си. Това, че продължаваха да я принуждават да се съгласява с тази ситуация с Джей Си, показваше колко са безскрупулни. По мое мнение заслужаваха да бъдат изхвърлени от индустрията.

— Надявам се, че знаеш какво вършиш, момче.

Погледнах към Морти, шкембестият изпълнителен директор, чиято кариера смятах да стъпча, започвайки още от днес. Заплахите му за това, което би могъл да причини на кариерата на Холи, ме накараха да искам да му изтръгна гръкляна по време на преговорите. Фактът, че се опитваше да се заяжда с мен, показваше какъв идиот е.

— Той няма никаква идея какви ги върши — каза Джим, дружката на Морти. — Единственото, което знае, е, че това е най-сигурният начин да притежава тази жена заключена, натъпкана и прибрана. Мислиш ли, че ще е доволна от това, което направи? Помни ми думите, тя ще поиска топките ти на сребърен поднос.

Приковах ги с поглед, който би накарал някой по-дребен да се разтрепери в каубойските си ботуши.

— Адски грешите за мотивите ми и ако ми дремеше за мнението ви, вероятно бих ви поправил. Но тъй като не ми пука, мисля, че е крайно време да си подадете оставките и да се разкарате от погледа ми.

Бутнах документа настани, без да ме е грижа за предсказанията им. Холи щеше да разбере, че това нямаше нищо общо с притежание или контрол, а само с желанието ми да я видя свободна от тези двама шибаняци, които се опитваха да съсипят живота ѝ. А ако не го разбереше, тогава щях да ѝ помогна да го направи.

Мъжете се изправиха, погледът на Морти мятеше ками към мен, докато Джим изглеждаше развеселен, но не ми пукаше. Не изгубих нито миг да мисля за тях, след като излязоха от офиса ми. Просто исках да се прибера у нас, да се настаня на дивана с жена ми в скута и с бира в ръка, но за жалост, това нямаше да се случи в най-скоро време благодарение на благотворителната галавечеря.

Щом адвокатите и бившите директори на компанията напуснаха стаята, Кенън и аз останахме сами. Той въобще не си губи времето:

— Е, Крей, мисля, че сключи страхотна сделка, но също така и че нямаш никаква идея какви ги вършиш. Ще ни се наложи да изучаваме тази индустрия от самото дъно, а само се докоснахме до повърхността по време на проучването.

Той бе подписал част от документите в ролята си на вицепрезидент на новата фирма, която бе създадена изцяло за нуждите ми. Тя не беше под чадъра на „Карас Интернешънъл“ като всички останали мои компании. В тази аз държах сто процента от акциите, тъй като никога и нищо за мен не е било толкова лично, колкото това.

— И се предполага, че това трябва да е голяма новина за мен?

— Просто казвам...

— Всичко, което си ми казвал и преди. И вече се изтърка. — Изправих се от коженото кресло начело на масата в конферентната зала и пъхнах химикала във вътрешния джоб на сакото си. — У дома имам красива жена, която ме очаква, и ако се прибера навреме, може да я заваря още да се разхожда из къщата само по бельо.

Кенън се ухили.

— Е, това вече е приказка.

— Прогони тази картина от шибания си ум.

Той вдигна ръце в защитен жест.

— Боже! Само се ебавам с теб, Крей. Точно както се майтапех с теб и с останалите ти жени.

Напрегнах се, когато осъзнах, че дори най-добрия ми приятел не разбира.

— Тя е различна. Всичко в нея е различно.

— Хайде де, дори не познаваше жената, когато пусна онази обява. Минаха само няколко седмици. Няма никакъв начин да знаеш, че е различна.

През годините е имало няколко случая, в които с Кенън не сме били на едно мнение. Ако не можехме да решим проблема логически, тогава хващахме и се пребивахме един друг на боксовия ринг. Отворих уста да споря, но бързо я затворих.

Нямах нужда да му доказвам каквото и да било, нямах нужда от шибаната му подкрепа. Знаех какво получавам с Холи и това нямаше да се промени, дори мнението му да останеше същото.

Обърнах се и напуснах стаята, а неговото объркано „По дяволите, какво става, човече?“ ме последва в коридора.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА КРЕЙТЪН

Холи вече бе облечена с роклята за благотворителната вечер, когато влязох в спалнята. Тя изглеждаше абсолютно зашеметяващо и не можех да не си помисля какъв късметлия съм.

Ако сексът може да бъде изрисуван върху едно тяло, той щеше да изглежда точно като тази рокля. Червен сатен, обгръщащ всяка нейна извивка от раменете до коленете, където падаше по-свободно надолу в нещо, което приличаше на опашка на русалка. Нямах никаква идея как, по дяволите, щеше да ходи, но не ме беше грижа. Мамка му, щях да я нося на ръце.

Тя се оглеждаше в огледалото и погледът ѝ се спря на моя в отражението.

— Какво мислиш? Дали да не облека черната? — Тя махна към дълга черна рокля, висяща на закачалка пред гардероба.

— Да не си посмяла да я свалиш.

Очите ѝ се разшириха, поглеждайки към моите.

— Защ...

Приблжих се зад нея, посягайки към джоба си, за да извадя подаръка, който бях поръчал от Хари Уинстън предишния ден. Протегнах ръце около нея, нагласяйки диамантите на шията ѝ, докато закопчавах колието.

Гърдите ѝ започнаха да се надигат забързано, когато срещна погледа ми в огледалото.

— Майко. Мила. Моля те, кажи ми, че това са кристали.

— Боя се, че не мога да го направя, скъпа.

Очите ѝ се разшириха толкова, че леко се разтревожих да не се нарани. Тя вдигна ръка към шията си, след като закопчах колието, но пръстите ѝ останаха на милиметри от диамантите, без да ги докосват.

— Няма да те ухапят.

Тя се завъртя, за да ме погледне.

— Моля те, кажи ми, че си ги взел под наем за вечерта и утре смяташ да ги върнеш.

— Боя се, че и това не мога да кажа.

— Трябва да ги върнеш.

Разговорът вече ставаше скучен.

— Няма да ходят никъде другаде, освен около шията ти.

— Защо, за бога, би изхарчил толкова пари заради мен?

— Защото мога.

— Да не се опитваш да ме накараш да се чувствам като Джулия Робъртс от „Хубава жена“?

Погледах я напълно объркан.

— За какво говориш?

— Филмът. „Хубава жена“. Тя е проститутка, а той милионер. Има подобна сцена с огърлица. Тази сцена е адски известна, Крей.

— Не виждам база за сравнение. Ти не си проститутка. Ти си ми съпруга. И мога да ти купувам каквото поискам, по дяволите. Това е мое право — казах ѝ.

А на себе си добавих „включително и шибаната звукозаписна компания“.

Холи ме заобиколи и се насочи към огромните панорамни прозорци. Притискайки ръка към стъклото, тя погледна надолу към светлините на града и Сентръл Парк.

Последвах я.

— Това са само пари, Холи. А аз имам много. Затова, ако реша да те погледея, ще го направя.

Още веднъж говорех на отражението ѝ, но този път по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Хей! Защо плачеш? — Поставих ръка на рамото ѝ и обърнах лицето ѝ към себе си. Палците ми избърсаха сълзите, които капеха от очите ѝ. — Ако ги мразиш толкова много, можем да ти вземем нещо, което ще ти хареса.

Холи се пресегна и отмести ръцете ми, преди да плъзне пръсти под очите си, отстранявайки останалата влага, като внимаваше да не развали грима си.

— Господи, съжалявам. Пълно бедствие съм.

— Красива си. В мига, в който те видях да стоиш пред огледалото, знаех, че не съм виждал и няма да видя по-красива жена

през живота си.

Устните ѝ се извиха в тъжна усмивка.

— А докато аз седях и се гледах пред огледалото, си мислех, че единственото нещо, което би могло да направи роклята по-прекрасна, са перлите на баба, които дядо донесъл от Япония след войната. — Усмивката ѝ изчезна. — Но това няма как да се случи.

— Защо не?

— Защото шерифът ми се обади, за да ми каже, че когато са прибрали майка ми за взлома, явно е било втория път, в който тя влиза в къщата. Очевидно тъкмо се е връщала от заложената къща.

— Какво е взела? — попитах, мразейки сълзите на Холи и безпомощността, която изпитвах. Каквото и да е взела майка ѝ, щях да го върна, ако полицията все още не го е направила.

— От това, което е казал мъжът в заложената къща, повечето били бижутата на баба. Скъпоценности, които прекалено безгрижно отказах да занеса в сейф в банката, тъй като смятах, че са добре скрити в заключената къща. Но майка ми знаеше къде ги крием и очевидно не се е посвенила да ги вземе. Вероятно си е мислила, че така или иначе ѝ принадлежат. Все пак баба ми ѝ беше майка.

— Щом полицията е говорила със собственика на заложената къща, значи вече са върнали откраднатите бижута? — В тона ми се долавяше объркване, тъй като имах чувството, че пропускам нещо.

Холи поклати глава.

— Не, продавачът не е осъзнал, че са крадени, докато не чул, че са арестували майка в деня, в който е бил в боулинг залата. Но вече е бил продал медальона, обещите и пърлената ѝ огърлица.

Объркването ми прерасна в гняв.

— Не трябва ли той да отговаря пред полицията? Те са задължени да задържат вещите за определен период от време, за да са сигурни, че не са крадени — не съм много наясно с лихварския бизнес, но предполагам, че така би било редно.

Лицето на Холи отново стана тъжно.

— Дори не се е замислил над тази възможност. Майка ми вероятно му е сервирила поредната измислица. Не знам. Така или иначе, вече ги няма.

— Съжалявам, скъпа.

— Баба беше първият човек в живота ми, на който му е пукало за мен, и се чувствам така, сякаш отново я предадох. — Цялото ѝ тяло потръпна.

— Холи... — казах аз, опитвайки се да я прекъсна и да я успокоя, но тя не спираше:

— Не става въпрос за бижутата, а че това е още едно доказателство за погрешните решения, които взимам. Да я оставя с майка, за да отида в шоуто... това беше най-огромната ми грешка. Аз направих този избор. Аз реших да пробвам късмета си. И това ми струваше *всичко*, за което някога ме е било грижа. Кога ще спра да обърквам нещата? — Тя се обърна и отново притисна длани към стъклото.

Пристъпих зад нея и обвих ръце около кръста ѝ, притискайки я към тялото си. Исках да я вдигна на ръце, да ѝ дам от мощта си.

Мразех да виждам тази твърда жена на ръба на силите ѝ. Първия път, когато ми разказа за баба си и за това, което се е случило, гледах отстрани как Холи страда. Но вече няха намерение да стоя на дистанция що се касаеше до нея.

— Толкова много съжалявам, скъпа. Искан ми се да мога да се върна във времето и да променя всичко заради теб. Ако имах тази сила, бих го сторил. — Думите ми бяха дрезгави и идваха дълбоко от място, което никой друг преди Холи не бе докосвал.

Тялото ѝ се отпусна до моето за миг, преди да се стегне отново.

— Това е нещо, с което ми се налага да живея. Най-доброто, което мога да направя, е да успея, за да я накарам да се гордее с мен.

Тя се обърна с лице към мен и почти можех да видя слоевете броня, които поставяше обратно по местата им. Колкото и да мразех да я виждам така, имаше нещо, което почти караше сърцето ми да спре, щом погледнех в този прозорец към душата ѝ. Когато видях сянката в тъмните ѝ очи, намразих още повече болката ѝ.

— Най-добре да си оправя грима, ако не искаме да закъснеем.

— Не е нужно да ходим. — Не бих пропуснал вечерта само по своя прищявка, но заради Холи бях готов да наруша дори собствените си правила.

Тя се завъртя в ръцете ми, клатейки глава.

— Ще се оправя. Освен това няма да е последният път, в който се разстройвам по този въпрос. Това е нещо, с което ще живея до края на

дните си. Всички трябва да правим избор, просто никога не съм подозирала, че това ще ми струва единствения човек, който някога се е грижил за мен. Понякога животът може да бъде голяма кучка.

През цялото време, докато говореше, тя вървеше през стаята и с последните думи изчезна от погледа ми по коридора към банята.

Но думите ѝ все още висяха във въздуха, преследвайки и измъчвайки ме едновременно. Имах повече пари, отколкото бих могъл да изхарча за пет живота, но не можех да дам на Холи единственото, за което така отчаяно копнееше. Това беше скапаната реалност.

Следващата мисъл, която се мярна в съзнанието ми, обаче беше напълно отрезвяваща.

Тя грешеше.

Баба ѝ не беше единственият човек, който го е грижа за нея.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

ХОЛИ

Отпих от шампанското си и огледах тълпата богаташи, които се разхождаха из Музея на модерното изкуство. След като бях изгубила почва под краката си по-рано днес, се наложи напълно да променя грима си. Малко фон дьо тен и коректор, които да покрият следите от мъквата и вината ми.

Много жалко, че не можеха да прикрият и излъчването ми на момиче от провинцията, което се намира в общество много над нивото си. Последното нещо, което исках да направя днес, бе да прецакам нещата и да се изложа така, че да засрамя Крейтън и да лъснем на кориците на списанията.

Промъкнах се между тълпата покрай тъмните дизайнерски рокли и диамантите, които не можеха да се сравняват по блясък с тези около шията ми. Не бях сигурна какво да очаквам на това място, но сега, след като бяхме тук от десет минути, осъзнах, че разпознавам много повече лица, отколкото бих очаквала.

Тук вероятно имаше стотици хора, които са по-известни от мен, не че се смятам за особено известна. А тези, които са знаели коя съм *преди* да се омъжа за Крейтън, сигурно бих могла да преброя на пръстите на едната си ръка.

Определено нямаше момчета от стария Див запад, които да стоят с чаша бира в едната ръка и бутилка в другата. Мисля, че е точно да кажа, че тук едва ли имаше някой, който е от демографските среди, които гледаха „Кънтри мечти“.

С други думи, бях напълно извън своите води. Дори след като бях публична личност през последните месеци, подобни ситуации ме изнервяха. Чувствах се у дома най-вече на сцената пред моите фенове. Тези, които обичаха да слушат песни, в които се разказваше за хора като тях самите. Вместо това присъствах на събитие, за което вероятно само входния билет струва колкото да си купиш чисто нов пикап С-10.

Освен това не ми помагаше и фактът, че не можех да си избия от ума песента на Гарт Брукс „Приятелите от нисшите слоеве“, макар че тя ми бе от голяма полза, докато минавахме покрай камерите навън, и ми помогна да не се изложя. Все пак нещо положително.

Пътеката навън бе покрита с прилично количество сняг, и тъй като бях сигурна, че ще падна, ако не се вкопча в Крейтън като пияна маймуна за клон, направих именно това, вкопчих се.

И след това сграбчих чаша шампанско от първия сервитьор, който мина покрай мен. Течен кураж. Щеше да ми трябва доста от него, за да преживея тази вечер.

За първи път, откакто се омъжих за Крейтън, се почувствах като украшение за ръка. Не че той бе направил нещо, за да ме накара да се чувствам така, просто не успях да прогоня това усещане. Крей ме представяше и се опитваше да ме вмъкне в разговорите, но отговорите ми бяха неловки и сбити.

Налагаше се да си събера акъла, за да ги заблудя и да го накарам да се гордее с мен. Може би можех да наема един от онези учители по актьорско майсторство, който да ме научи как да блъфирам на подобни събития. Никога нямаше да ми дойде естествено. Просто не принадлежах към тази тълпа.

И от начина, по който жените ме поглеждаха и бързо отместваха поглед, ако осъществяхме зрителен контакт, ми стана пределно ясно, че и според тях мястото ми не е тук. Дори можех да си представя какво си шепнат една на друга.

„Да, тя е момиче, което се е омъжило след свалка за една нощ. Мислиш ли, че той е имал някаква представа колко не на място ще е тя тук?“

Или: „Обзалагам се, че му се иска да се бе придържал към себеподобните си“.

Или дори може би: „Ще се подготвя да я заменя в мига, в който той се отегчи от нея“.

В черните си дрехи те изглеждаха като ято врани, които само чакаха падението, в което със сигурност не се съмнявах, че ще се превърне брака ми.

В някой друг ден вероятно това би ме подсилило, амбицирайки ме да им покажа, че грешат, но тази вечер се чувствах прекалено изтощена и се борех единствено да прикрия слабостите си.

Крейтън се здрависа и си поговори за бизнес с няколко човека, а аз продължих да кимам и да се усмихвам. Нямах никаква представа за какво говорят, а лицето ми вече ме болеше от усмивките. Тук бяхме едва от двадесет минути, а вече нямах търпение да си тръгнем.

Насилих се да прогоня тревогата си. Бях тук, защото това беше важно за Крейтън. Слушах с половин ухо, когато разговорът се насочи към някакви нови инвестиции, които един мъж с черен смокинг и червена раирана папийонка смяташе, че могат да бъдат интересни за Крейтън.

Изчаках мъжът да си поеме дъх и стиснах ръката на Крейтън. Вниманието му на мига се насочи към мен, а погледа му бе мек и... любящ?

Вълна от топлина се надигна в мен и за пръв път, откакто слязохме от лимузината, не бях на ръба на нещастieto. Трябваше да се науча да бъда по-спокойна около него, когато той блестеше в собствените си води. Съпругът ми беше невероятен мъж и бях горда, че е мой, но имах да уча доста, преди да вървя уверено в света му.

Прочистих гърлото си, деликатно прекъсвайки мъжа:

— Моля да ме извините за миг. Бих искала да се освежа.

Горда от себе си, аз се потупах мислено по рамото, задето бях използвала женствени думи, вместо да изтъря нещо от сорта: „Налага се да ида да се изпишкам“. Имайки предвид компанията ми от последните седмици — визирайки Боун, момчетата от групата и работниците — мисля, че дори заслужавам бонус точки за това.

Отдръпнах ръката си от свивката на лакътя му, където висях от доста време — господи, май бях оставила потен отпечатък на смокинга му — но Крейтън хвана ръката ми, преди да успее да се отдръпна напълно. Той се обърна към мен, игнорирайки вече мълчащия мъж и използва собствената ми ръка, за да ме дръпне към себе си. Остави недопитото си питие на подноса на минаващ наблизо сервитьор и вдигна другата си ръка към лицето ми.

Гледах как отнасят ликьора му, несигурна какво, за бога, смята да прави Крейтън. Публична проява на привързаност? Не мислех, че е от този тип мъже, а аз определено не бях от този тип жени. Мислите ми се изпариха, когато той приведе глава към ухото ми.

— Заклевам се да не говоря за скучни теми, ако ми обещаеш да не се бавиш!

Усмигнах му се. Остави на Крейтън да каже нещо, с което да те накара да се почувстваш много по-добре.

— Ако не се изгубя.

— Имаме сделка. — Устните му се притиснаха към местенцето, което преди миг милваше с дъха си.

Отстъпих назад, без да откъсвам поглед от него. Топлината все още блестеше в неговите очи.

Докато се отдалечавах от безопасността на присъствието му, някакво чувство на тежест изпълни гърдите ми.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

ХОЛИ

Напуснах дамската тоалетна, но не бързах, докато се връщах към залата при Крейтън. Не че го правех нарочно, просто постоянно се разсейвах от страхотните експонати. Кой не би? Не е като да съм идвала тук и преди, но определено бих се върнала отново.

Спрях се пред една картина, на която бяха изрисувани стотици ноти. Тя сякаш ми пееше. Имайки предвид, че музиката бе животът ми, нямаше как да не бъда привлечена от нея... а и не беше ужасяващо грозна като някои други картини, които видях тази вечер.

— Прекрасна е, нали?

Обърнах се, озовавайки се пред жена с бяло руса коса и блестяща наситено зелена рокля, която проследяваше перфектно извивките ѝ. Циците ѝ може да бяха фалшиви, но за сметка на това вероятно струваха камара пари. Почувствах се като мъж, който проверява пазвата ѝ, затова насочих поглед към очите ѝ. Наситено зелени точно като роклята.

Тя изглежда не бе забелязала мимолетното отплесване на погледа ми, тъй като и самата тя ме изучаваше внимателно. Очите ѝ обаче не се спряха на гърдите ми, а на огърлицата.

— Е, изглежда Крейтън е станал по-щедър. За този шедьовър на Хари Уинстън човек би убил.

Не успях да разгадая тона ѝ. Не звучеше злобно... а нещо друго.

— Благодаря.

Тя протегна ръка и нямаше как да не забележа перфектния ѝ маникюр.

— Аз съм Аника Фредериксън.

Здрависах се с нея и отворих уста да си кажа името, но тя ме изпревари.

— А ти си Холи Уикс Карас.

Видя ми се интересен начина, по който тя изрече думата „Карас“, но няхах намерение точно сега да мисля над това. Просто повечето

хора, които биха ме разпознали, нямаше да се сетят да използват новата ми фамилия. Но нещо ми подсказваше, че тя не ме познава от „Кънтри мечти“, тъй като не можех да си представя някоя като нея да гледа кабелна телевизия, а и вече бе споменала Крейтън. Очевидно бе част от неговото обкръжение.

— Приятно ми е да се запознаем. — Пуснах ръката ѝ и се обърнах към вратата. — Вероятно трябва да се връщам.

Жената кимна учтиво и вече бях изминала половината разстояние, когато тя каза:

— Надявам се, че третият път наистина ще е на късмет за Крейтън. Дали правилото за трите опита важи за браковете? Предполагам, че не, имайки предвид колко мъже и жени познавам, които имат съпрузи номер четири или пет.

Тялото ми замръзна, а умът ми запрепуска, повтаряйки отново и отново думите ѝ. Кръвта зашумя в ушите ми, смесвайки се с врявата от тълпата, която бе само на няколко метра от мен.

Три пъти за късмет? Три опита?

Какво. По. Дяволите. С Крейтън бяхме провели разговора за бившите и той ми бе разказал за Шоу.

Съвзех се от шока си и се обърнах към Аника. Главата ѝ беше приведена настрана и ме гледаше така, сякаш очакваше реакцията ми.

Дадох всичко от себе си, за да не ѝ кажа точно какво мисля за нея.

— Не знам за коя се мислите...

Тя се усмихна, а снизхождението буквално излъчваше радиация през белите ѝ зъби.

— Може би защото не се представих подобаващо. — Тя отново протегна ръка към мен, но този път перфектния ѝ маникюр приличаше на нокти на хищна птица. — Аника Мичъл Карас Фредериксън. Предполагам, че може да ме наричаш първата госпожа Карас.

Този път не се здрависах с нея. Просто стоях там като вкопана, с диамантите за кой знае колко хиляди долара на шията си, и просто гледах жената. Сега видях блясъка в очите ѝ и не можех да повярвам, че съм го пропуснала преди това.

— О, предполагам, че не ти е казал за мен. Не е изненадващо. Вероятно още го боли да мисли за мен. Все пак аз бях тази, която го изостави.

Премигнах няколко пъти, опитвайки се да асимилирам какво ми казва.

— Кога? Кога сте били женени?

— Преди години. Но има някои рани, които никога не могат да се излекуват. Не казвам, че не съжалявам за прибързаното си решение да сложа край на всичко. И двамата бяхме толкова млади, толкова влюбени.

Изсумтях.

— Не си била особено влюбена, щом си го зарязала.

Самоуверената ѝ усмивка повехна леко.

— Понякога трябва да пуснеш този, когото обичаш, дори наистина да не го желаеш.

— И защо ми го казваш?

— Защото мисля, че трябва да знаеш за какъв мъж си се омъжила. Доколкото чувам от другите жени, разбирам, че не се е променил особено.

— Какво? Това, че е порочен ли? — Изсумтях. — Съжалявам, скъпа. Прекалено късно. Вече и сама се досетих.

— Не. Но се радвам, че се наслаждаваш да се отнасят с теб като с играчка. Защото завинаги ще си останеш само това. Играчка. Нещо, с което да се забавлява и да вади, когато му се прииска, преди да го изхвърли или да продаде, когато му омръзне.

Аника се огледа наоколо, преди да спре отново поглед към мен и огърлицата ми.

— Не е ли това, което прави той тази вечер? Играе си, като те облича и те води тук, за да те покаже? Направила ли си нещо друго, освен да висиш на ръката му? Допринесе ли с нещо към безкрайните му бизнес разговори? Или си просто един хубав аксесоар?

В мен започнаха да се подреждат парче по парче гняв и само една малка частица от мен прошепна: „Знаеш, че има капка истина в това, което казва тя“. Сякаш тази жена човъркаше в мозъка ми и вадеше най-големите ми страхове.

Е, майната ѝ. Можех да подуша лайната... но в този случай, тя вонеше на истината. И все пак, нямах нужда да слушам всичко това. Да оставя някой да говори простотии за Крейтън в лицето ми, просто нямаше да го бъде.

— Чуй ме...

— Не — каза тя бързо, — ти ме чуй. Ако си мислиш, дори за миг, че той ще те задържи за повече, отколкото за времето, в което да му служиш като хубав аксесоар, значи си напълно заблудена. Той никога няма да те обича. Аз имам много общо с него... същите училища, същите приятели, същия социален статус и същите хобита... и няма нищо, което би могла да направиш, за да го откъснеш от първата му любов. Аз печеля. — Очите ѝ блеснаха, когато продължи: — Той има нужда от забавления. Пристрастен е към адреналина, но вместо да скочи от самолет, той се възбужда от това да отметне поредната цел в списъка си. Тази простотия с пропуснатия любовен шанс? Много уникално хрумване от негова страна, за да намери жената, с която е правил секс за една нощ, и то, защото си възбудила любопитството му. Но наистина ли мислиш, че би могла да го удовлетвориш за по-дълго? Вие нямате нищо общо помежду си. Дори не си от същия социален кръг. Вероятно има късмет, че не обелваш и дума тази вечер, защото смешният ти говор веднага ще те издаде колко под всички останали си. Може да си интересна, когато даваш интервю за някое кънтри радио, но в света на Крейтън не си нищо повече от една пречка.

Кръвта забуча в ушите ми с пълна сила. Нямах никаква идея какво ще спечели тя с тези обиди към мен, но вероятно имаше някакъв мотив.

Представих си, че съм на сцената и току-що съм объркала текста, и се насилвах да се усмихна, за да не види никой колко съм наранена от грешката.

— Защо ми казваш всичко това? Каква е причината?

Аника вирна брадичка и се замислих, че вероятно не е възможно да вирне повече носата си нагоре.

— Приеми го като благотворително дело от моя страна. Оставих го, защото отказвам да бъда на второ място. Ти имаш добра основа със своята кънтри музика. Мога да си те представя как като малка си седяла в парка за каравани и си слушала музика от радиото на някоя строщена кола, паркирана на моравата.

Примигнах. Не знаех как, но тя се доближи опасно близо до истината.

— И? — попитах аз, отказвайки да ѝ направя удоволствието, като се свия.

— Като жена, която познава Крейтън от дванадесет години, реших, че би искала да знаеш в какво точно се забъркваш. Освен това, за момиче като теб — тя насочи пръст към мен, сякаш трябваше да зная какво има предвид, — ако не сграбчиш единствения си шанс, може никога да не получиш втори. Ако бях на твое място, щях да се замисля дали да преследвам мечтаната си кариера, или един мъж.

Сърцето ми се разтуптя лудо, след като тя се изрази толкова ясно. Не знаех защо смята, че има право да ми казва всичко това, но вече трябваше да спре.

— Благодаря за предупреждението. Мисля, че чух достатъчно.

Аника се усмихна, отново възплъщение на грацията и елегантността. По лицето ѝ вече нямаше никаква след от злобата, която избълва срещу мен.

— Беше ми много приятно да се запозная с теб, Холи. Чух, че имаш шанс да спечелиш наградата за нов артист тази година. Късмет! — И с това тя се обърна, зелената рокля се обви около глезените ѝ, като направи най-доброто излизане, което бях виждала, с изключение на филмите.

Аз, от друга страна, исках да потъна в най-близкия стол, да се свия на топка и да започна да ближа раните, които тя ми бе нанесла.

Със сигурност имаше мотив да ми каже всичко това, иначе не би си направила труда. Но дали причините ѝ наистина бяха от значение? Дори всичко, което каза, да бяха глупости, не бе нищо по-различно от това, което си повтарях и аз самата.

Беше време да се изправя лице в лице с истината. Факт номер едно, влюбвах се в Крейтън. Пропуснете това. Влюбена бях в Крейтън. И за пръв път осъзнавах колко дълбоко съм затънала, наложи се да преглътна ужасяващия страх, който изпитах. Ако тя беше права? Какво ще стане, когато той се отегчи от мен?

Гледайки с невиждащ поглед към картините около мен, се зачудих какъв би бил бъдещият ми живот с него. Вечер след вечер, в която ще бъда виждана, но не и чувана, единствения талант, който ще ми е нужен, ще е този да вися на ръката му.

Към това ли трябва да гледам, щом насоча поглед към бъдещето? Не за това подписах. Имах нужда да помисля някъде, където няма да подлагам под въпрос всяко действие, което направя.

Смазващата тежест на всичко... мъката и вината, объркването и удоволствието, и стресът... натезаха върху мен с такава сила, че едва успявах да поема дъх, почувствах замайване. Усетих болката още когато се сринах по-рано вечерта и сега главата ми пулсираше. Препънах се назад, докато не се ударих в стената и се свлякох на пода, без да ме е грижа за роклята или колко нелепо може да изглеждам. Отпуснах глава назад, опитвайки се да си поема дъх, но просто не можех да вдишам достатъчно, че да изпълня дробовете си.

— Хей! Добре ли си? Мамка му! Не изглеждаш хич добре.

Не разпознах гласа, но не ме беше грижа. Единственото, което исках, бе да поема възможно повече кислород в тялото си, за да не припадна на лъскавия под.

Мъжът извика името на Крейтън. Не знаех колко време измина, можеше да са секунди, минути или дори часове, но в мига, в който съпругът ми коленичи до мен, притисна главата ми между коленете ми и каза нежно:

— Дишай, Холи. Просто дишай. Бавно.

Опитах да забавя дишането си, както ми каза той, имитирайки неговите вдишвания и издишвания. Скоро болката в дробовете ми намаля и аз повдигнах глава, поглеждайки в разтревожените му кафяви очи.

— Добре ли си? Какво се случи?

Утешителният му тон се изпари. Въпросите му бяха зададени остро. Дишането ми отново се забърза.

— О, мамка му. Успокой се, Холи. Прости ми. Не трябваше... Нека те изведе навън.

Той посегна зад гърба ми и знаех, че възнамерява да ме вдигне на ръце и да ме изнесе от музея. Щях да изглеждам като пълна идиотка пред очите на всички, в това число и на снимките, които щяха да плъзнат из интернет. И в следващия миг по телевизионния канал „ТМЗ“ щяха да обявят, че съм припаднала, защото съм бременна и ще ме следят за бебешко коремче през следващите шест месеца.

Отблъснах ръцете му.

— Мога да вървя.

Крейтън присви очи, но хвана ръката ми и ми помогна да се изправа на крака.

— Сигурна ли си?

Кимнах.
— Да вървим.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

ХОЛИ

Едва се бях измъкнала от роклята си и бях облякла тениска и долнище на пижама, когато Крейтън почука на врата на спалнята.

Чукането ме изненада. Никога преди не беше го правил. Причината за това обаче ми се разкри само след миг, когато вратата се отвори и той влезе, следван от мъж, който никога преди не бях виждала.

Поглеждайки остро към Крейтън, аз попитах:

— Хмм... какво става?

— Това е д-р Уайл. Той е личният ми лекар. Помолих го да дойде, за да те прегледа.

Разбира се, че го е направил, и то без да си направи труда да ме попита имам ли нужда от лекар. Много жалко, че д-р Уайл се е разкарал за нищо.

— Добре съм, благодаря.

Крейтън погледна първо към лекаря, а после към мен.

— Извинете ни за миг. — Д-р Уайл кимна и излезе от стаята, а Крейтън затвори вратата след него. — Той ще те прегледа и не ме е грижа какви възражения може да имаш.

— Не е нужно.

Крейтън прокара ръка през тъмната си коса.

— Ти едва не колабира в МнМИ. Не ми казвай, че не е нужно.

— Добре съм.

— Очевидно е, че не си добре. И ако не можеш да ми кажеш, какво, по дяволите, се случи, д-р Уайл ще те прегледа.

Да му кажа какво се случи? Нямах никаква шибана идея какво стана, нито смятах да дам на Крейтън обяснението, което търсеше. И определено не бях готова да му кажа за запознанството си с *другата* му бивша съпруга. Затова предполагах, че лекарят щеше да ме преглежда.

— Добре. Не че каквото и да кажа, ще е от значение. Може да го повикаш.

Тръшнах се на края на леглото, знаейки че се държа като разглезено хлапе, но исках да приключа с всичко това, за да си легна. Имах нужда от малко сън, преди да се изправя пред утрото и пред това, което ще ми донесе то. Трябваше да се отдалеча малко от него и да помисля над нещата, които ми каза Аника. Името ѝ дразнеше езика ми и умирах да се скарам с него за това.

Защо не ми е казал за нея? Дали тя наистина е тази, която го е оставила? Поклатих глава, опитвайки се да прогоня мислите си.

— Какво става, Холи? Не се държиш като себе си.

Главата ми се завъртя към него.

— Нима изведнъж ме познаваш толкова добре? — Много жалко, че не можех да кажа същото за него.

Лицето му се изкриви от раздразнението и обърканите емоции. Сякаш гледаше към мен, а над главата ми имаше табела с надпис „Неуравновесена жена. Отнасяйте се към нея по-внимателно, отколкото към домашно направена бомба“.

Точно когато реших, че може би ще подмине хапливата ми забележка, той каза тихо, по-скоро на себе си, отколкото на мен.

— Мислех, че е така. Вероятно съм грешал.

Почувствах силно болка в гърдите си, но отказах да се замислям над нея.

— Прати лекаря. Искам да свършваме, за да си легна.

Тъмният поглед на Крейтън ме изгаряше.

— Ако това е, което искаш. Но не мисли, че това е края на тази дискуссия. Изкара ми ангелите.

— И едва не те посрамах — добавих аз.

Той поклати глава и се наведе напред.

— Ще поканя д-р Уайл. Имам да проведа няколко разговора, затова не ме чакай.

* * *

Крейтън очевидно излъга, защото в мига, в който д-р Уайл напусна, той се появи на вратата. Не можех да разчета изражението му,

а исках. Просто мечтаех да затворя очи и да забравя всичко, което се беше случило тази вечер, но нещата не стояха така.

Крейтън прекоси стаята и седна на края на леглото. Беше свалил сакото си, а горните копчета на ризата му бяха откопчани, разкривайки врата му. Ръкавите му бяха навити до лактите и бе подпрял длани на коленете си.

Той ме изгледа за няколко дълги мига, преди да попита:

— Искаш ли да ми кажеш, какво, по дяволите, се случи тази вечер?

— Не особено.

— Тогава ще парафразирам. *Кажси ми* какво, по дяволите, се случи тази вечер?

Той губеше търпение. Не би трябвало да ме е грижа, не аз бях тази, чиято бивши съпруги изскачат от всеки ъгъл.

— Или какво? — парирах го аз.

Той освободи едното си коляно, прокарайки ръка през косата си.

— Какво, за бога, ти става? Нещо се е случило. Защото изведнъж, ти вече не си... Холи.

Майната му. Щом иска отговори, ще ги получи.

— Срещнах някой.

Изражението му бе напълно лишено от емоции, когато каза:

— Продължавай.

Вдигнах колене пред гърдите си и ги обгърнах с ръце, точно както правех вечер, докато разказвах на баба какво е станало в училище.

— Защо не ми каза, че съм номер три? — попитах, а гласът ми бе напълно лишен от емоции.

Крейтън застина.

— Кой ти каза за Аника?

— Това, което искам да знам, е защо *ти* не ми каза.

— Кой ти каза? — повтори той, а тонът му стана по-твърд.

Отпуснах ръце и се сгуших в леглото, лягайки настрани.

— Аника ми каза за Аника.

Крейтън вдигна другата си ръка и я прокара през лицето си.

— По дяволите.

— Защо не ми каза?

— Съгласен съм с теб. Най-добре да оставим този разговор за утре.

О, по дяволите, няма да стане.

— Не мисля така. Ти беше този, който искаше да знае. Сега знаеш. Защо не ми каза? Каза ми за Шоу... защо не за Аника?

Той се изправи и започна да крачи из стаята. Беше с гръб към мен, когато каза:

— Защото не беше важно.

Премигнах опитвайки се да асимилирам какво бе казал току-що. Тя е била негова съпруга. Как може да не е било важно?

— На мен ми звучи като дяволски важно.

Той се обърна и пристъпи към мен. Устните му бяха образували тънка напрегната линия.

— Бях млад и глупав. Но това вече е без значение. Няма абсолютно нищо общо с брака ни.

Обмислих думите му и никак не ми харесаха. *Как може един брак да е без значение.* Не се жениш за някой, който е без значение... освен ако не се ожениш за жена, с която си прекарал една нощ, но не може да я намериш.

— Това ли смяташ да кажеш на съпруга номер четири, когато те попита за мен? Че съм била една глупава грешка, че е било забавно за известно време, но вече съм без значение?

— За какво говориш, Холи?

— Току-що ми каза, че си се оженил за една жена, която вероятно си обичал, и сега вече не е достойна дори да я споменеш. Просто се опитвам да разбера какво се случва с жените ти, след като спрат да ти бъдат от полза.

— Неразумна си — простена той. — Беше преди много време. Не съм я обичал. Беше просто прищявка.

Задавих се.

— Добре е да знам, че имам повече общо с нея, отколкото мислех.

Челюстта му се стегна и бях почти сигурна, че зъбите му ще започнат да се трошат. Най-накрая той каза:

— Нямах нищо общо с Аника. Нито едно шибано нещо.

Цялата кръв се смъкна от лицето ми и аз замръзнах, обградена от топлината на бледите завивки.

— Прав си. Тя има много общо с теб, а не аз, и бе така добра да ми го посочи. Аз съм просто играчка, с която ще си поиграеш, докато съм все още нова и лъскава. Изненадана съм, че не ми лепна стикер със срок на годност. Макар че, доколкото разбрах, хората във Вегас се обзалагат кога ще ти писне от мен.

Крейтън примигна.

— Мамка му, не това имах предвид. Не изопачавай думите ми.

Словата вече бяха изречени и не можех да ги спра.

— Просто казвам това, което чувам, Крей. Имаш ли други бивши съпруги, за които не трябва да зная? Ами тайни деца или любовници, които смяташ за незначителни?

Ноздрите му се разшириха и един мускул на челюстта му затрептя. Усетих момента, в който официално стигнах твърде далеч.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

КРЕЙТЪН

Гледах към жената, в която бях влюбен... точно така, по дяволите, влюбен... и ми трябваше само миг, за да осъзная, че тя не изпитва същото към мен. И може би никога няма да изпита.

В гърдите ми се надигна вълна от болка, приличаща много на страха, който ме разкъса отвътре, когато един мъж дотича до мен, за да ме повика, след като тя бе колабирала на пода в МнМИ. Всеки неин дъх бе от по-голямо значение, отколкото моя собствен, а тя бе в пълно неведение.

Освен това не знаеше, че съм достигнал до точката си на пречупване. Години наред опитвах да спечеля нечия любов и се сблъсках със стена от пренебрежение, което ме задушаваше сякаш някой бе стиснал в юмрук гърлото ми. Изгубих родителите си при ужасен акт на насилие и вместо да бъда приет в семейство, където ще ме обичат и подкрепят, аз се оказах на точно противоположното място. Под грижите на човек, който беше лишен от всякакви чувства и не би помогнал с нищо на едно страдащо момче, което току-що е изгубило родителите си.

Въпреки всичко, което преживяхме, Холи не ми вярваше. Осъзнавах, че трябваше да ѝ кажа за Аника, но това беше един от големите ми лични провали, и в сравнение с това, което изпитвах към Холи, Аника беше напълно незначителна и безсмислена. Все едно да сравниш летен дъжд с ураган.

Думите ми шибеха като камшик, а силата им бе подклаждана от това, че каквото и да мислих, че изграждаме помежду си, се оказа, че е просто плод на въображението ми.

— Ако търсиш причина да сложиш край на връзката ни, Холи, сигурен съм, че можеш да измислиш нещо. Няма да те моля да останеш.

Лицето ѝ се превърна в почти неразгадаема маска и зачаках да чуя отговора на думите си.

Но ми отвърна само тишина.

Нямаше да моля за любовта ѝ. Холи ми даде ясно да разбере, че не може да бъде купена и очевидно не заслужавах да съди за мен по действията ми.

Гледах лицето ѝ, наблюдавах очите ѝ, търсейки знак, че там има нещо, за което мога да се боря, но точно сега тя бе като непозната за мен.

Темпераментът ми се откъсна от веригите си и знаех, че трябва да се махна, преди да кажа нещо, което дори аз не бих могъл да върна назад.

Завъртях се на пети и се насочих към вратата. Стъпките ми бяха премерени и всичко, което исках от нея, бе само една дума. Или може би две.

„Не излизай.“ Исках тя да го каже.

Но Холи не го направи.

И аз излязох.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

ХОЛИ

Гордостта беше опасно нещо, но когато само тя ти е останала, как би могъл да я предадеш?

Часове по-късно седях свита на топка в огромното легло. Сама. Отместих глава от влажното петно на възглавницата си, отказвайки да призная, че съм я напоила със сълзите си.

Кога животът ми стана толкова сложен? О, да, когато реших да се омъжа за мъж, който бях срещнала само веднъж... и под срещнала имам предвид с който се бях чукала така, че след това едва ходех.

Замислих се над думите на д-р Уайл. Диагнозата му беше: „паник атака, причинена от стреса“. Предписанието му: „да отида някъде далеч, където да си почина“.

Последното ме накара да заплача.

Не можех да остана в Ню Йорк, но не исках да се връщам и в Нашвил.

Имаше само едно място, където можех да отида.

У дома.

Това отекваше в главата ми, когато най-после заспах.

* * *

Крейтън така и не се върна. Когато отворих очи, беше седем сутринта, а неговата страна от леглото бе празна. На възглавницата нямаше отпечатък от главата му. Зачудих се дали той въобще ще се върне в пентхауса. Навлякох пуловер и чорапи и реших да огледам апартамента.

Все още бе скъп, перфектен и напълно негостоприемен.

Мястото ми не е тук. Паниката започна отново да се надига. Остро и бързо, отнемайки всяка рационална мисъл. Думите му

започнаха да се връщат в паметта ми, сякаш бяха изписани на неоновото табло.

„Не е важно.“

„Беше прищявка.“

„Не приличаш по нищо на Аника.“

Затръшване на врата.

Мястото ми не е тук.

Пентхаусът започна да се върти пред погледа ми.

Трябва да се махна от тук. Трябва да се махна от тук. Трябва да се махна от тук.

Думите ехтяха в ума ми, докато стигнах до гардероба, грабвайки първото, което хвана, и хвърляйки го в куфара. Запрепъвах се към банята, сграбчих каквото видях от мивката и прибирах бельото си, докато не напълних куфара. Не знаех какви дрехи взех. Не ме бе грижа.

Трябва да се махна от тук.

Изтичах през дневната към кухнята, забелязвайки същата проклета бележка, която бях използвала и първият път.

Крейтън щеше иска да ме убие, когато се прибереше у дома.

Но вече нямаше да съм тук.

Написах същите две думи, но този път по коренно различна причина.

„Сбогом, Крейтън.“

Следва продължение...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.